

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 15

Dimarts, 15 de juny de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió plenària núm. 25, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2004 (tram. 200-00004/07) (p. 3)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 25.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2004 (tram. 200-00004/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries.

2. Proposició de llei de modificació de la Llei 2/2000, del 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 202-00018/07). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 68).

3. Declaració institucional d'adhesió del Parlament de Catalunya a la Declaració dels objectius de desenvolupament del mil·lenni (tram. 401-00007/07). Junta de Portaveus. Substanciació.

4. Designació de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00015/07). Grups parlamentaris. Designació.

5. Designació de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00019/07). Grups parlamentaris. Designació.

6. Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00020/07). Grups parlamentaris. Designació.

7. Interpелlació al Consell Executiu sobre les relacions amb les diputacions de l'àmbit territorial de Catalunya (tram. 300-00639/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

8. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les dones immigrades (tram. 302-00044/07). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

9. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals (tram. 302-00045/07). Sr. Joan López Alegre, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00046/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 302-00047/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les polítiques de desenvolupament rural (tram. 302-00048/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les polítiques de projecció exterior de la cultura catalana (tram. 302-00049/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política de medicaments (tram. 302-00050/07).

Sr. Uriel Bertran Arrué, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades demà a les quatre.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2004 (tram. 200-00004/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2004, el debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries. Per a la presentació del Projecte, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, tinc l'honor de comparèixer davant de la cambra, en nom del Govern de Catalunya, per presentar els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2004. És un honor i constitueix una especial satisfacció, per un triple motiu.

En primer lloc, perquè es tracta dels primers pressupostos del nou Govern d'esquerra i catalanista que, tot just fa sis mesos –de fet, encara no els fa–, va prendre possessió del seu càrrec. Són els pressupostos d'una nova majoria parlamentària, que representa la majoria social d'un país que desitja iniciar una nova etapa que ens ha de dur a una societat presidida per un major progrés social, a un país més modern, competitiu i obert al món i a una Catalunya més segura de si mateixa i més capaç de viure amb plenitud la seva realitat com a nació.

En segon lloc, perquè la discussió i la tramitació dels pressupostos constitueix, sens dubte, un dels moments més importants i significatius de la vida democràtica d'un país: aquell en què es decideixen les prioritats i es debaten les alternatives de govern, i en què, per sobre de tot, el Parlament exerceix la funció suprema de donar a l'executiu el seu mandat en forma de les prioritats polítiques que caldrà seguir. No hem d'oblidar que l'origen dels actuals sistemes democràtics es troba, en definitiva, en la voluntat del Parlament d'establir límits al poder de l'executiu d'exigir impostos i decidir despeses, i per això són tan importants la transparència i el respecte a la voluntat del Parlament, i tan contràries al més essencial del sistema democràtic les pràctiques abusives que desvirtuen la voluntat expressada pel Parlament i que condueixen, a través d'una àmplia diversitat de procediments, que la realitat de l'execució pressupostària s'allunyi molt del pressupost que aprova el Parlament.

En tercer lloc, és un motiu de satisfacció perquè la presentació, avui i aquí, d'aquests pressupostos, davant de les il·lustres senyores diputades i dels il·lustres senyors diputats, és un signe de normalitat i de continuïtat institucional. Els governs canvien, les majories es modifiquen, però la institució roman. No només roman, sinó que es fa més forta i gran, precisament perquè permet l'alternança, perquè possibilita els canvis, perquè acull el conjunt dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, que poden tenir la tranquil·litat i la certesa que per damunt de les discrepàncies, per damunt i més enllà dels colors polítics diversos, hi ha la força integradora d'aquesta institució, la Generalitat de Catalunya, que ens representa a tots, la qual servim i a què devem tots, d'un o d'un altre color polític, la nostra lleialtat.

Fins ara hem tingut uns pressupostos prorrogats. La pròrroga era obligada. Primer de tot, perquè el Govern va prendre possessió del seu càrrec el dia 22 de desembre de l'any 2003, de manera que no hi havia temps material, com és evident, d'elaborar i aprovar uns pressupostos per a l'any 2004 abans del 31 de desembre. I, com que la primera responsabilitat del Govern era assegurar el normal funcionament de l'Administració, de forma immediata, en un dels primers consells de govern, es va aprovar el Decret de pròrroga del pressupost.

Però després hi havia també una altra raó per prorrogar el pressupost. Abans d'elaborar els pressupostos per a l'any 2004, el Govern havia de tenir un coneixement precís i fiable de la situació financera en què es trobava. Per això, una de les primeres decisions del Govern, complint així el compromís de transparència que havia adquirit, va ser encarregar un informe economicofinancer sobre la situació de les finances de la Generalitat a 31 de desembre del 2003. L'objectiu del Govern era ben clar i comprensible, i no crec que ningú se'n pugui sorprendre: per una banda, abans d'elaborar els pressupostos de l'any 2004 era necessari saber exactament on estàvem, perquè és evident que la situació financera de partida condicionava de forma decisiva el marge d'actuació i les mesures que s'havien d'adoptar; per altra banda, el Govern volia disposar d'una informació solvent i contrastada, fora de qualsevol discussió, i considerava que era important sostreure aquesta qüestió del debat i la polèmica partidista, i evitar que es convertís en objecte d'acusacions i polèmiques creuades durant setmanes i setmanes, que només haurien servit per empitjorar el nom i el crèdit de la institució.

Per això, des del primer moment, el Govern va demanar prudència i discreció fins que no es disposés dels resultats de l'informe economicofinancer. I per això també, per aquest afany de fer les coses amb el màxim rigor i d'una manera completament fiable, l'informe economicofinancer va ser elaborat per una unitat especial de la mateixa Intervenció General, i dirigida pel mateix interventor general, que, per cert, ho era també amb l'anterior Govern i ho és de la Generalitat des de l'any 1990. I es va nomenar una comissió d'experts, encarregada de supervisar els treballs, orientar-los i avalar la correcció de l'anàlisi efectuada, presidida pel professor Antoni Serra Ramoneda i integrada per set persones d'un prestigi i una idoneïtat fora de discussió. Amb aquesta decisió, el Govern volia subratllar la seva confiança en els serveis de la Intervenció, destacant un

cop més fins a quin punt una cosa és la institució i una altra el Govern, i garantir que els treballs podrien ser duts a terme sense suspicàcies ni reticències de cap mena.

Els resultats de l'informe economicofinancer són ben eloqüents. L'anterior Govern i els anteriors a l'anterior han deixat les finances de la Generalitat en una situació seriosament preocupant. Han deixat un dèficit molt elevat i han incomplert els compromisos d'equilibri pressupostari que imposaven les lleis d'estabilitat pressupostària i que els governs de Convergència i Unió havien aplaudit. S'han endeutat per sobre del que era recomanable, i especialment, l'any 2003, el volum d'endeutament per vies que podríem considerar atípiques ha augmentat de forma vertiginosa. Han efectuat despeses sense comptabilitzar i sense el corresponent crèdit pressupostari, i les han anat desplaçant d'un exercici cap al següent, i ha augmentant any rere any la quantia total desplaçada, fins a límits que, com a mínim, cal qualificar de preocupants. Han compromès de forma molt seriosa els pressupostos dels exercicis futurs, en una política de fuga endavant, feta al marge del que aconsellarien conductes financerament responsables.

Les dades que ofereix l'informe economicofinancer, que les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats coneixen perfectament perquè va ser presentat en aquesta cambra el mateix dia que en va tenir coneixement el Govern, avalen sense massa discussió la severitat d'aquests judicis. Opinín vostès mateixos. La Generalitat va tancar l'any 2003 amb un resultat negatiu de 1.177 milions d'euros, el que representa un 0,86 per cent del PIB de Catalunya i el 6,9 per cent del total dels ingressos no financers liquidats. El nivell d'endeutament a 31 de desembre del 2003 és de 17.364 milions d'euros, 12,7 per cent del PIB, encara que l'endeutament comptable, a efectes del SEC 95 i del Banc d'Espanya, és del 7,1 per cent del PIB. I, el que és més preocupant, l'augment de l'endeutament durant l'any 2003 ha estat molt elevat: 2.591 milions d'euros, el que representa un increment del 17,5 per cent. I l'endeutament per vies atípiques va augmentar durant aquest any un 47 per cent, en assolir la quantia de 7.691,51 milions d'euros. La despesa desplaçada de l'any 2003 a l'any 2004 —és a dir, les despeses efectivament realitzades durant l'any 2003 i no comptabilitzades, que s'hauran de comptabilitzar l'any 2004— ascendeix a 2.903 milions d'euros, la part fonamental dels quals, 2.193, correspon, com és sabut, a despesa sanitària.

Aquesta és, doncs, la situació de les finances de la Generalitat que s'ha trobat el nou Govern. El menys que se'n pot dir és que es tracta d'una situació financera preocupant, fruit d'una deficient gestió que ha permès que les finances s'anessin deteriorant, fins a arribar al punt en què ens trobem en aquests moments. L'any 2003, com els anteriors, hi ha hagut una mala gestió financera i una mala gestió pressupostària. No es pot aprovar la gestió d'un govern que gasta 1.177 milions d'euros més dels que ingressa, sobretot quan hi ha unes lleis, les d'estabilitat pressupostària, que obliguen a mantenir el pressupost equilibrat, i no diguem si els responsables d'aquest Govern s'han mostrat favorables a aquestes lleis, tot i que vulneren manifestament les competències autonòmiques.

Algú ha pretès que l'informe economicofinancer era favorable a l'anterior Govern, perquè no hi havia detectat irregularitats. Ni les ha trobat ni les ha deixat de trobar, perquè aquest no era l'objecte de l'informe. I així va quedar clar des del primer moment, com ho demostren les instruccions que es van donar a l'hora d'elaborar-lo. L'objecte era –i era prou important– conèixer la situació financera de la Generalitat a 31 de desembre del 2003. Pel que fa a irregularitats, doncs, l'informe ni condemna ni absol; simplement, no hi entra. En canvi, pel que fa a la situació financera, les dades que proporciona l'informe només poden merèixer una qualificació necessàriament severa de la gestió de l'anterior Govern.

La situació és, doncs, preocupant, i seria donar l'esquena a la realitat no voler-ho reconèixer; però de cap manera no es pot considerar una situació alarmant. La solvència de la Generalitat està fora de tot dubte. La institució que tenim l'honor de governar és una institució sòlida i forta, que té un crèdit ben guanyat i el seguirà tenint, i que està en condicions, precisament gràcies a aquesta fortalesa, de fer front a aquesta situació. El mateix fet de disposar de l'informe és ja el primer pas per començar a reconduir la situació, i així han sabut sens dubte valorar-ho aquells que tenen la missió de fer-ho.

La mateixa existència de l'informe ens ha de tranquil·litzar. Primer, pel que suposa d'exercici de transparència i de coneixement de la situació. Sabem on som i tenim la situació controlada, que és més del que poden dir altres, i naturalment molt més del que podem dir abans de tenir l'informe. Però, en segon lloc, perquè, un cop sabem on som, estem en condicions d'adoptar les mesures apropiades per tal de redreçar la situació. I el lloc apropiat per adoptar aquestes mesures, el primer signe que estem redreçant la situació que ens hem trobat, són precisament els pressupostos de l'any 2004.

Per això, també, era tan important estar en condicions de presentar els pressupostos tan bon punt coneguéssim la situació financera a 31 de desembre del 2003, perquè no podíem deixar passar massa temps, sabent que la situació era dolenta i preocupant, sense adoptar les mesures apropiades. Per aquesta raó, si per una banda era necessari disposar de l'informe abans de presentar el pressupost, per altra banda el Govern tenia el propòsit, des del primer moment, de presentar el pressupost immediatament després de conèixer l'informe.

Avui puc afirmar que el Govern ha complert els seus compromisos i que ho ha fet en els terminis que havia previst. L'informe economicofinancer va ser lliurat al Govern el dia 17 de maig, i una setmana després, el dia 24 de maig, el Govern aprovava el Projecte de llei de pressupostos i aquests entraven al Parlament. Havien transcorregut tot just cinc mesos des que el Govern havia pres possessió del seu càrrec i havia començat a exercir les seves funcions.

En aquest context, els pressupostos de l'any 2004 que ara presento a la cambra estan fortament condicionats per tres circumstàncies. En primer lloc, pel fort volum de compromisos de despesa adoptats amb anterioritat que el Govern i els diferents departaments s'han trobat sobre la taula. Les modalitats i les varietats de la despesa ja hipotecada per decisions preses amb anterioritat revesteixen formes diverses, i a moltes d'elles ja ens

hem referit en analitzar l'informe economicofinancer sobre la situació a 31 de desembre del 2003. Es tracta de la despesa desplaçada –és a dir, despesa realitzada l'any 2003 i no comptabilitzada durant l'exercici–, dels compromisos plurianuals –és a dir, despesa, normalment d'inversió, també formalitzada en l'exercici 2003, però a pagar en el futur i hipotecant en bona mesura els pressupostos dels anys a venir–, l'anualització de despesa corrent contreta l'any 2003, quan l'exercici ja estava avançat –que, per tant, només recau en uns mesos d'aquest exercici del 2003, però que en canvi s'ha de pagar durant tot l'any en el 2004–, i la despesa recurrent.

La suma de totes aquestes partides fa que, només començar l'exercici 2004, el Govern s'hagi trobat que una part molt important dels recursos previsiblement disponibles per a aquest exercici estiguin gastats pràcticament abans de començar.

Algú podria pensar que el Govern no té per què respectar els compromisos contrets pel Govern anterior, sobre tot quan alguns d'aquests compromisos són més que discutibles des del punt de vista de la seva justificació econòmica o de la seva eficàcia, o quan molts d'ells semblen respondre abans als interessos electorals d'un candidat, que no als interessos dels ciutadans que hauria de servir la institució, i encara més quan en molts casos han estat adoptats forçant les normes al límit del que aconsellarien la prudència financera i la bona gestió. Però el Govern de Catalunya, com he assenyalat al principi, es deu abans que res a les seves responsabilitats institucionals, i no podia no honorar els compromisos dels anteriors governs de Catalunya sense posar en molt mal lloc el prestigi i la confiança en la institució, i, encara que altres no ho hagin fet així, havia de posar els interessos de la institució per davant dels seus interessos polítics més immediats, sabent que és, en definitiva, recuperant el prestigi i la confiança en el Govern que servim els interessos dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

He dit que hi ha tres condicionaments que han presidit l'elaboració del pressupost. El segon són les limitacions de l'actual sistema de finançament; un sistema de finançament que varem criticar en el seu moment i que queda molt lluny de les nostres aspiracions, però que és el que tenim i a partir del qual hem d'establir les nostres previsions d'ingressos. A nosaltres no ens agrada aquest sistema, i forma part del programa de Govern –per cert, en un lloc molt destacat– la seva proposta de revisió. Però és el que tenim, i és sobre les previsions d'ingressos que ens ofereix que hem de formular les nostres previsions pressupostàries.

La tercera circumstància que condiciona l'elaboració dels pressupostos per a l'any 2004 és la necessitat de redreçar la situació financera que ens hem trobat. L'any 2003 s'ha tancat, com ja he assenyalat, amb un dèficit important –1.177 milions d'euros– i un volum apreciable d'endeutament. El Govern es veu obligat a redreçar aquesta situació. En primer lloc, per una qüestió de responsabilitat, de bona gestió i de donar els senyals apropiats per recuperar la confiança en l'acció del Govern. No seríem un govern responsable si diguéssim que ens hem trobat un dèficit molt i molt elevat i a continuació ens pleguéssim de braços i no féssim res per reduir-lo.

Però, en segon lloc, estem obligats a redreçar la situació perquè les lleis ens obliguen a fer-ho, concretament les lleis d'estabilitat pressupostària. Nosaltres podem estar més o menys d'acord amb aquestes lleis. En diverses ocasions hem manifestat les nostres discrepàncies, però els governs han de complir les lleis, i nosaltres no mereixeríem la confiança dels ciutadans si complíssim o no les lleis segons que aquestes ens agradessin més o menys. Les lleis d'estabilitat pressupostària obliguen a tenir un pressupost equilibrat –cosa que no va fer, per cert, l'anterior Govern, malgrat l'entusiasme amb què les va recolzar– i obliguen a reconduir la situació fins a l'equilibri, en cas que el pressupost no ho estigui, i a presentar un pla de sanejament.

Aquesta és la situació que ens hem trobat i això és el que hem fet, perquè estem obligats a anar reduint el dèficit fins arribar a una situació d'equilibri en el termini que ens marca la Llei.

Aquests són, doncs, tres condicionaments molt seriosos a l'hora d'elaborar i presentar els pressupostos per a l'any 2004. Això significa que el marge realment disponible per dur a terme noves activitats és realment estret, i que, d'altra banda, es tracta d'un pressupost de transició, que no respon completament a les prioritats del Govern, sinó que, en bona part, aquestes prioritats han vingut imposades per decisions preses amb anterioritat.

Amb tot, aquest pressupost és més que tot això. Precisament perquè el Govern ha fet un gran esforç de contenció i de racionalització de la despesa, aquest pressupost permet ja una inflexió molt important en l'ordre de prioritats de l'acció de Govern. I els ciutadans podran comprovar, de forma ben evident, com comença a aplicar-se, de forma ben clara, el programa del Govern tripartit de Catalunya que tantes esperances i expectatives ha despertat en la societat catalana.

El Govern sap que no pot defraudar aquestes esperances; no ho farà. Però també sap fins a quin punt els ciutadans són conscients de la mala situació financera que ens hem trobat i de la necessitat que tenim, si volem fer les coses ben fetes, de posar en ordre la casa a la vegada que l'anem canviant i reformant.

De la mateixa manera que existeixen uns condicionaments financers, als quals he fet referència, l'elaboració dels pressupostos no es pot fer al marge de la situació econòmica general del país, de la que tenim i de les previsions que fem sobre el seu futur immediat, perquè està clar que moltes de les partides del pressupost estan en funció de la previsió que puguem fer sobre el comportament de la nostra economia. L'evolució del PIB, per exemple, condiona de forma molt determinant el comportament dels nostres ingressos, i la de la inflació, la d'algunes de les despeses. I, d'altra banda, a l'hora d'elaborar el pressupost, hem de tenir present quines seran les exigències i requeriments que ens veurem obligats a atendre d'acord amb l'evolució de la situació econòmica. Per això és indispensable destacar les línies fonamentals del quadre macroeconòmic que han servit de base per a l'elaboració del pressupost.

Les perspectives de l'economia catalana el 2004 s'inscriuen dins d'unes previsions internacionals en general positives. El darrer informe d'abril del Fons Monetari

Internacional estima que l'economia mundial creixerà enguany un 4,6 per cent, enfront del 3,9 per cent del 2003. La recuperació prevista per al 2004 és superior a l'anunciada per aquest mateix organisme en les anteriors previsions de setembre, i també ho han estat els resultats del 2003. El mateix succeeix amb les previsions del comerç mundial, les quals han estat revisades a l'alça pel Fons Monetari Internacional fins a un 6,8 per cent.

L'economia europea, i en particular l'eurozona, continua situant-se en una posició cíclica, allunyada dels Estats Units, per bé que seguint una dinàmica de recuperació. Les previsions d'enguany per a l'eurozona se situen en un 1,7 per cent, una dècima per sota de les previsions anteriors del Fons Monetari. De fet, l'economia europea ha continuat mantenint durant els primers mesos d'enguany una dinàmica feble, si bé dins d'una tendència a l'alça i amb un entorn de millora dels indicadors de confiança a partir del mes d'abril.

En el cas de l'economia espanyola, encara que les previsions del Ministeri d'Economia, d'un 3 per cent de creixement, no s'han modificat d'ençà que es varen aprovar el setembre passat, la previsió actual és d'un 2,8 per cent, que coincideix amb la que ofereixen el Fons Monetari i la Comissió Europea.

El panorama internacional ha estat, enguany, sacsejat pel conflicte bèl·lic de l'Iraq i pel sagnant atemptat a Madrid de l'11 de març. La recent ampliació de la Unió, l'1 de maig, és un altre aspecte recent a destacar, del qual tots ens hem de felicitar per l'avanç que significa en la formació d'una Europa unida. També en el terreny econòmic aquesta ampliació tindrà conseqüències importants, amb un eixamplament del mercat únic europeu i de les transaccions comercials que han d'estimular l'economia europea en el seu conjunt. Aquesta ampliació representa també, certament, un repte per a l'economia catalana en els propers anys, que el món empresarial de casa nostra ha de tenir molt present, i també el Govern de la Generalitat, que, com vostès saben, està impulsant un pacte de competitivitat, precisament per fer front als nous requeriments de la globalització econòmica.

En el terreny econòmic, el fet que probablement planteja actualment més preocupació a curt termini és l'escalada dels preus del petroli. L'increment de la producció recentment pactat per l'OPEP ha palliat aquest ascens, i cal confiar que en el futur els preus tendiran a situar-se en nivells més moderats. De fet, el darrer informe fet públic per l'Agència Internacional de l'Energia destaca el fort creixement de la demanda mundial de petroli com a factor tan important en l'alça dels preus com les mateixes expectatives geopolítiques.

En aquest entorn internacional, les previsions de l'economia catalana per al 2004 apunten a un creixement econòmic del 2,6 per cent, fet que representa una acceleració de cinc dècimes respecte al 2003; creixerem més el 2004, segon totes les previsions, del que vam créixer el 2003. Entre els diversos components, el consum privat creixerà fins a un 2,9 per cent, una dècima més que el 2003, i la despesa en consum de les administracions públiques s'alentirà fins a un 3 per cent, 3,7 el 2003.

Un dels aspectes especialment positius de les previsions d'enguany és la progressió de la formació bruta de capital, del 3,7 per cent, i especialment l'aportació més intensa que tindrà la inversió en béns d'equipament. Al seu torn, s'espera que la formació bruta de capital en construcció continuarà una lenta desacceleració. En conjunt, en les previsions del 2004, la demanda interna presenta un augment d'un 3,1 per cent, una dècima més que el 2003.

El canvi més significatiu de les previsions del 2004 és la represa de la demanda externa. Aquesta represa té com a base la recuperació del comerç mundial, d'una banda, i la millora de l'economia de la Unió Europea, de l'altra. El descens de la cotització de l'euro enfront del dòlar pot tenir un paper incentivador, especialment si es considera que el principal impuls econòmic mundial provindrà de l'àrea del dòlar. En aquesta línia, s'espera un increment de les exportacions de béns i serveis a l'estranger del 7,2 per cent –el doble de creixement que l'any 2003, que va ser del 3,6 per cent–, que vindrà acompanyat també per un increment de les importacions del 8 per cent.

Les previsions del deflector del consum de les llars assenyalen una desacceleració dels preus fins a un 2,9, que en relació amb el 2003 representa una desacceleració de sis dècimes, encara que no hi ha dubte que, si persisteix l'augment del preu del petroli, aquestes previsions podrien superar-se, i que les recents dades del mes de maig, que indiquen un increment de l'IPC del 0,6 per cent, assenyalen un preocupant repuntament de la inflació.

L'evolució de l'economia durant els primers mesos de l'any confirma el marc de creixement presentat en aquest quadre macroeconòmic. L'economia catalana ha començat el 2004 amb una dinàmica més positiva que l'any anterior. Segons la primera estimació de l'Idescat, el creixement mitjà de l'economia es va situar, l'any 2003, en un 2,1 per cent (*pausa*), i les dades avançades del primer trimestre d'enguany, elaborades pel Departament d'Economia i Finances, assenyalen una millora fins a un creixement del producte interior brut del 2,3 per cent, que es preveu que s'anirà consolidant en el decurs de l'any, seguint la línia de la represa anunciada per al conjunt de l'economia internacional.

A tall de resum, voldria recollir el que acabo de dir amb els següents cinc punts.

Primer. La previsió de creixement del PIB per a l'any 2004 se situa en un 2,6 per cent. Es tracta d'una taxa de creixement superior a l'any 2003, com acabo de dir, que va ser del 2,1 per cent, i clarament per sobre de la de l'economia europea, que estarà, segons les previsions, en l'1,7 per cent, és a dir, gairebé un punt per sobre de l'economia europea. Tot i així, cal assenyalar que continuarem creixent per sota de l'economia espanyola, dues dècimes, tal com ha succeït reiteradament al llarg dels darrers vuit anys, encara que les previsions per al 2004 anticipen que hem deixat endarrere el mínim del cicle de la fase de desacceleració encetada el 2001.

Segon punt. L'economia europea iniciarà aquest any, segons totes les previsions, una certa recuperació. El

PIB creixerà un 1,7 per cent, com acabo d'assenyalar, quan l'any 2003 només va avançar un 0,4 per cent –i els països més importants de l'eurozona van tenir una situació de clar estancament i recessió, com Alemanya, amb creixement negatiu del 0,1 per cent, l'any 2003, i França, amb un molt modest 0,2 per cent.

La recuperació de l'economia europea és una bona notícia per a l'economia catalana, perquè no hem d'oblidar que aquests països són el principal mercat dels nostres productes i el principal origen de la primera activitat productiva del nostre país, que és el turisme. Però al mateix temps hem de constatar amb preocupació la feblesa d'aquest creixement, que se situa clarament per sota del de les altres principals zones econòmiques del món, encara que els senyals de recuperació i accentuació del creixement són també prou satisfactoris, com han mostrat les darreres dades de creixement del PIB del primer trimestre d'enguany.

Amb relació a les altres zones més importants del món, cal tenir present que els Estats Units creixeran, segons les previsions, el 4,6 per cent –a Europa estem dient l'1,7 per cent–, és a dir, tres punts per sobre d'Europa; el Japó, que finalment sembla sortir decididament de més d'una dècada de recessió, el 3,4 per cent, i els dos grans gegants asiàtics emergents, Xina i Índia, a taxes, respectivament, del 8,5 i del 6,5 per cent, segons les previsions del Fons Monetari.

Aquest context de forta expansió de la demanda mundial ha de servir, sens dubte, de marc favorable per a l'acceleració del creixement en els dos elements de demanda més crítics per al futur: la inversió productiva i les exportacions.

Tercer punt. Aquest major dinamisme de l'activitat econòmica mundial i de l'economia catalana ha de permetre una clara recuperació, en el decurs del 2004, tant de la inversió com de les exportacions. La formació bruta de capital augmentarà un 3,7 per cent, quan va créixer tan sols un 3 per cent l'any 2003. I per la seva banda, les exportacions haurien de presentar un avanç del 7,2 per cent, el doble del que va haver-hi l'any 2003, que va ser del 3,6 per cent.

Quart punt. Les previsions a primers d'any indicaven que la inflació tindria un comportament favorable respecte a la de l'any 2003, un 2,9 per cent en mitjana anual, per un 3,5 per cent l'any 2003. No obstant, la recent evolució a l'alça del preu del petroli, d'un 40,4 per cent, en euros, de maig del 2004 a maig del 2003, fa gairebé impossible tancar el 2004 amb una inflació mitjana del 2,9 per cent.

D'acord amb les previsions de consens d'experts, elaborades per Funcas per exemple, aquest episodi, el de l'augment dels preus del petroli, pot suposar una desviació a l'alça de tres dècimes en les previsions anuals de l'IPC.

El manteniment de la tendència a la moderació dels preus del petroli, tanmateix, que des del màxim de 39 dòlars de primers de juny ja s'han reduït en un 8,6 per cent, permetrà una desacceleració de la inflació al llarg del segon semestre de l'any, de manera que la desviació sobre les previsions provocada per aquest xoc extern de caràcter transitori pot arribar a ser relativament

moderada. Tanmateix, el cert és que continuem tenint un diferencial d'inflació d'entorn de mig punt per sobre respecte de la mitjana espanyola i d'un punt per sobre respecte de la mitjana europea. Aquest diferencial, que ha esdevingut persistent, perjudica, com és obvi, la competitivitat de la nostra economia, i constitueix una de les preocupacions del Govern adoptar les mesures apropiades per corregir-lo.

Finalment, i en l'àmbit laboral, ja s'ha assenyalat que l'economia catalana mantindrà un bon ritme de creació de llocs de treball. De fet, la taxa d'ocupació global de la nostra economia és relativament satisfactòria, amb un 67,6 per cent del total d'efectius potencials en edats compreses entre setze i seixanta-quatre anys ocupats. Es tracta d'un percentatge clarament superior al de l'economia espanyola i per sobre del de la mitjana de la Unió Europea, encara que no de la dels països que van al davant.

Tanmateix, aquesta valoració positiva no ens ha de fer oblidar l'existència de dos punts negres especialment preocupants: per una banda, la taxa d'ocupació encara massa baixa entre els joves i les dones de més de quaranta-cinc anys, i, per un altre costat, el pes excessiu, i amb què de cap de les maneres no ens podem conformar, de l'ocupació temporal, entorn del 22 per cent, vuit punts per sobre de la mitjana europea, encara que vuit per sota de l'espanyola. El Govern té el ferm propòsit de reduir-la, tot avançant en paral·lel cap a un mercat de treball que ofereixi a la vegada més seguretat i més flexibilitat.

Aquests són els paràmetres fonamentals del quadre macroeconòmic de l'economia catalana, i és a partir d'ells que hem elaborat els pressupostos que avui posem a la consideració d'aquesta cambra. Són paràmetres que ens permeten concloure que l'economia catalana es troba en una bona situació, millor que el conjunt de l'economia europea. La nostra és avui una economia fonamentalment sana, amb unes constants satisfactòries, i un quadre de comandament controlat.

Ara bé, aquesta constatació no ens ha de servir per caure en el cofoisme i en l'autocomplaença, sinó per accentuar l'exigència amb nosaltres mateixos i per dur a terme, amb més determinació, si cal, les reformes precises per fer front als reptes de competitivitat que té al davant la nostra economia, que són molts i molt importants, perquè avui els factors de competitivitat estan canviant de forma molt ràpida i accelerada, a Catalunya i a Europa en general. Per això el Govern ha volgut impulsar un gran acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. I aquests pressupostos són un instrument indispensable per avançar, ja, en aquesta direcció.

El pressupost de l'Administració pública de la Generalitat, en termes de SEC 95, Sistema Europeu de Comptes Nacionals i Regionals, per a l'any 2004, assoleix la xifra de 18.513,9 milions d'euros, en despeses no financeres, i de 17.660,3 milions d'euros en ingressos no financers, que representa a l'entorn del 12 per cent del PIB de Catalunya. El dèficit, sempre en termes de SEC 95 —és a dir, consolidant el pressupost en el d'aquelles entitats i empreses públiques que realitzen fonamentalment la seva activitat dins de la mateixa Administració—, serà de 853,6 milions d'euros.

Les dades més rellevants que podem destacar són les següents..., vull assenyalar que les comparacions amb l'any 2003 es fan sempre amb la despesa efectivament realitzada i no amb la pressupostada, que té una escassa significació a causa de les nombroses desviacions i modificacions introduïdes al llarg de l'any.

Punts a destacar: en primer lloc, els ingressos no financers, després dels ajustaments realitzats en virtut del SEC 95, augmentaran el 9,7 per cent, i les despeses no financeres, també després d'ajustaments, el 7,1 per cent. Malgrat l'importat volum de despesa ja compromesa, el pressupost representa un gran esforç de contenció de la despesa, que creixerà clarament per sota dels ingressos, de manera que serà possible contenir el creixement del dèficit públic i reduir-lo d'una forma apreciable.

L'estalvi corrent, és a dir, la diferència entre els ingressos corrents i la despesa corrent, assolirà la xifra de 900 milions d'euros, pràcticament, que representa un increment del 37,3 per cent respecte a l'estalvi corrent generat en l'exercici de 2003. Aquest augment és possible, de nou, pel gran esforç de contenció de la despesa corrent i permet disposar del finançament imprescindible per poder atendre les necessitats de finançament de la inversió.

El dèficit de l'exercici 2004 serà, d'acord amb les previsions contingudes en el pressupost que el Govern sotmet a l'aprovació del Parlament, de 853,6 milions d'euros, que representa una reducció del 27,5 per cent respecte al dèficit de l'exercici 2003, que, d'acord amb les dades de l'informe econòmicofinancer, es va situar en 1.177 milions d'euros. En termes de PIB el dèficit passarà del 0,86 per cent al 0,58 per cent del PIB, una reducció del 32,5 per cent, que posa en relleu la importància que dona el Govern al redreçament de la situació financera.

El Govern, com ja he avançat, està obligat a presentar un pla de sanejament, que indiqui de quina manera l'evolució de les finances de la Generalitat conduirà a una situació d'equilibri en un termini determinat. L'esforç que es realitza en aquest pressupost, reduint el dèficit del 0,86 al 0,58 per cent del PIB, demostra la determinació i el compromís inequívoc del Govern per assolir aquest objectiu.

També el nivell d'endeutament experimentarà una inflexió important. Encara que el nivell absolut haurà, lògicament, d'augmentar per fer front al finançament del dèficit, en canvi, l'endeutament net de l'exercici, és a dir, l'augment d'endeutament respecte a l'any anterior, experimenta una important davallada del 31,7 per cent.

Finalment, els pressupostos de l'any 2004 presenten, per primera vegada, les dades pressupostàries corresponents al conjunt del sector públic, i inclouen tant el sector públic administratiu com el corresponent al sector públic empresarial. D'aquesta manera, el Govern vol donar compliment al compromís de transparència que presideix el conjunt de la seva actuació. El pressupost consolidat del conjunt del sector públic de la Generalitat, un cop deduïdes les transferències internes, assoleix la xifra de 22.471 milions d'euros, que representa a l'entorn del 15 per cent del PIB de Catalunya. D'aquest

total, gairebé el 90 per cent correspon al conjunt de l'Administració pública i el 10 per cent restant al sector públic empresarial en sentit estricte.

Els ingressos no financers de la Generalitat pressupostats per a l'any 2004 augmentaran un 9,7 per cent respecte dels liquidats l'any 2003. Els ingressos tributaris representen el 70,2 per cent del total, mentre que les transferències, fonamentalment procedents de l'Estat, signifiquen el 29,1 per cent.

Dins dels ingressos tributaris, la participació del 33 per cent en l'IRPF, amb el 21 per cent del total dels ingressos, suposa la partida més important. A continuació, segon ingrés més important, és la participació en l'IVA, del 35 per cent, que suposarà el 17 per cent del total dels ingressos. I, després, l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, amb el 14,5 per cent, i el conjunt dels impostos especials, que en total aportaran l'11,2 per cent dels ingressos no financers de la Generalitat.

La recaptació per al 2004 dels tributs cedit, tradicionals, és a dir, els impostos de successions i donacions, patrimoni, transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i la taxa sobre el joc, mantindrà, d'acord amb les previsions, el bon comportament de l'any 2003, amb un increment total del 16,5 per cent respecte de l'any anterior. Per la seva banda, les previsions de creixement dels impostos compartits amb l'Estat –IRPF, IVA i impostos especials– s'han calculat d'acord amb les previsions formulades pel mateix Govern de l'Estat en els seus pressupostos.

Dins de les transferències, que, com s'ha assenyalat, signifiquen el 29,1 per cent del total dels ingressos, la més important correspon al Fons de suficiència, que representa el 12,3 per cent del total i que, com és sabut, és una transferència incondicionada procedent de l'Estat, que ha vingut a reemplaçar l'antiga transferència rebuda via PIE, que es distribueix entre les comunitats autònomes amb caràcter compensatori respecte a la seva capacitat fiscal.

En segon lloc, amb un pes del 12 per cent del total dels ingressos, hi figuren les transferències de l'Estat a les corporacions locals, canalitzades a través del pressupost de la Generalitat, però sobre les quals el Govern no té cap atribució, perquè tant la quantia com els criteris de distribució són determinats directament per l'Estat.

A l'hora de confeccionar el pressupost d'ingressos el Govern ha volgut seguir un doble principi de transparència i de prudència financera, i acabar amb algunes de les pràctiques que s'empraven en el passat, consistentes a pressupostar ingressos per damunt dels que previsiblement es podrien obtenir per tal de presentar al Parlament un pressupost aparentment equilibrat que després no es podia complir. També s'ha volgut acabar amb la pràctica de maquillatge del pressupost que s'utilitzava amb la mateixa finalitat de presentar-lo equilibrat de manera fictícia, que consisteix a pressupostar les transferències –és a dir, els ingressos afectats a unes determinades partides de despesa–, sense, en canvi, pressupostar les despeses corresponents. El Govern ha assumit un compromís de transparència i no estalviarà esforços per complir-lo amb tota eficàcia.

Cal assenyalar que la Llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2004, així com la Llei de mesures fiscals i administratives, coneguda com d'acompanyament, introdueixen diverses mesures fiscals en els tributs en els quals la Generalitat disposa de capacitat normativa, d'acord amb el que estableix l'actual sistema de finançament autonòmic. En primer lloc, el Govern ha volgut manifestar de forma inequívoca el seu compromís de reformar l'impost sobre successions i donacions, establint en la Llei de mesures fiscals i administratives un termini de sis mesos des de l'aprovació d'aquesta Llei de pressupostos per a la presentació del corresponent Projecte de llei en aquest Parlament.

En l'impost sobre el patrimoni s'introdueix una modificació respecte dels anomenats patrimonis especialment protegits de contribuents amb disminució psíquica igual o superior al 33 per cent, o per una discapacitat física o sensorial igual o superior al 65 per cent. La bonificació és d'un 99 per cent de la quota que proporcionalment correspongui als béns o drets que passin a formar part del patrimoni protegit.

En l'impost sobre actes jurídics documentats s'introdueixen dues novetats amb relació al tipus de gravamen: d'una banda, s'implanta un tipus reduït del 0,3 per cent per als documents de constitució de drets reals a favor d'una societat de garantia recíproca; d'altra banda, es fixa un tipus general de l'1 per cent, aplicable a tots els supòsits excepte el cas de documents d'adquisició d'habitatges declarats protegits, als quals s'aplica un tipus del 0,1 per cent, i per als documents en què s'hagi renunciat a l'exempció de l'IVA, en què el tipus és de l'1,5 per cent.

Fent ús de la capacitat normativa de la Generalitat de Catalunya sobre el tram autonòmic de l'IRPF, el Projecte de llei de pressupostos per al 2004 estableix com a novetat una deducció en la quota íntegra autonòmica per als contribuents que esdevinguin vidus, per un import de 150 euros, que passa a ser de 300 quan el contribuent tingui descendents a càrrec. Aquesta deducció serà aplicable en l'exercici que el contribuent esdevé vidu i en els dos exercicis següents. Vull subratllar que Catalunya és pionera en aquest tipus de deduccions per viduitat que s'apliquen ja en altres països de la Unió Europea.

Aquest any s'introdueix un gravamen autonòmic de 24 euros per mil litres –0,024 euros per litre, és a dir, 2,4 cèntims d'euro per litre–, per a les vendes de gasolines, gasoils i de querosè, de 6 euros per mil litres –0,6 cèntims per litre– per als gasoils d'ús especial, i d'1 euro per tona per a les vendes de fuel. Els rendiments obtinguts, que, segons les previsions realitzades seran de l'ordre de 65 milions d'euros, queden afectats en la seva totalitat al finançament de les despeses sanitàries, d'acord amb el que preveu l'actual marc de finançament autonòmic.

El Govern voldria fer algunes precisions sobre l'establiment d'aquest impost. En el moment de presentar aquests pressupostos, el Govern ha de fer front a un dèficit important: el que va deixar l'anterior Govern, que, com hem assenyalat, se situava en 1.177 milions d'euros. Per reduir aquest dèficit –i cal reduir-lo perquè ens hi obliga la normativa legal–, els instruments de què dis-

posem són molt limitats. No podem, en contra del que alguns han pretès, aplicar impostos sobre l'alcohol o el tabac, perquè no tenim capacitat normativa per fer-ho. Per a l'IRPF sí que en tenim, de capacitat normativa, però qualsevol canvi que introduíssim, hipòtesi que no hem considerat, produiria efectes en l'exercici següent, no en l'actual. I, en tot cas, els efectes recaptatoris no es notarien fins a l'any 2006.

De manera que l'alternativa real que tenim davant nostre és o bé establir aquest impost o bé presentar un pressupost amb un dèficit força més elevat, i renunciar a utilitzar els instruments fiscals que tenim al nostre abast. No seríem un govern responsable si actuéssim d'aquesta manera, si manifestéssim que hi ha un problema i no poséssim els mitjans que tenim a la nostra disposició per corregir-lo, ni tindríem cap força per negociar amb el Govern de l'Estat. Ara la tenim, aquesta mesura ens dona molta més força per negociar amb el Govern de l'Estat. Nosaltres hem fet el que havíem de fer. Ara hem de dir al Govern de l'Estat que ha de posar el que calgui per contribuir al finançament sanitari, perquè sense el seu concurs aquest problema no té solució.

Vull assenyalar, finalment, que el Govern és plenament conscient que l'impacte d'aquest impost és especialment acusat en determinats sectors de la nostra societat, per als quals els carburants constitueixen un cost de producció i que, d'altra banda, tenen grans dificultats per repercutir aquest augment de costos en els preus. El Govern, com he dit, és molt conscient d'aquesta problemàtica i per això adoptarà les mesures precises per a minimitzar aquest impacte. Han començat les converses amb els col·lectius afectats. S'ha creat un grup de treball, que ja s'ha reunit, i en el tràmit parlamentari tindrem l'ocasió, si cal, d'introduir les modificacions precises al text que avui presentem.

Cal dir, finalment, que l'any 2004 es creen noves taxes i s'actualitzen i modifiquen determinats elements de les taxes que ja existien amb anterioritat.

D'altra banda, vull subratllar que els ingressos estrictament vinculats al sistema de finançament tindran un creixement del 9,7 per cent, és a dir, exactament igual al del conjunt dels ingressos, que significa que aquests recursos no creixen ni més ni menys que els altres, i que, per tant, no ens aporten un diferencial de finançament; almenys no un diferencial que puguem considerar apreciable. És més, tenim ja algunes primeres estimacions sobre el que podrà representar la liquidació del sistema de finançament en l'exercici 2002, primer any d'aplicació del nou model. I, segons aquestes dades, l'augment de recursos de què haurem disposat gràcies al nou model –és a dir, la diferència entre el que obtenim amb el nou sistema i el que hauríem obtingut amb el vell, que és com s'ha de calcular–, se situarà entre els 230 i els 265 milions d'euros, és a dir, en poc més de 45.000 milions de pessetes, en el millor dels casos; un 1,5 per cent del pressupost. Molt lluny, com poden veure, dels 400.000 milions de pessetes que alguns s'havien fixat com a objectiu, i de les xifres que en el moment de signar l'acord es van publicitar amb tot tipus de luxe i sense estalviar mitjans.

Pel que fa a la despesa, cal començar per indicar que, un cop realitzats els ajustaments imposats pel SEC 95,

el pressupost de despeses de la Generalitat de Catalunya per al 2004 assoleix l'import de 18.513,9 milions d'euros, un 7,1 per cent més que la despesa efectiva del 2003. Les despeses corrents creixen un 7,4 per cent i les de capital un 13,4 per cent. Hi ha, doncs –i aquest és el primer tret que desitjo subratllar–, un molt notable increment de la inversió pública, de manera que augmenta el pes de la despesa de capital amb relació a la despesa corrent.

Aquest pressupost representa el major esforç inversor realitzat per la Generalitat al llarg de la seva història. El conjunt de despeses de capital consolidades, incloent-hi les realitzades a través del sector públic empresarial, és de 2.713 milions d'euros. I, considerant les inversions efectuades per vies complementàries, s'assoleix un volum de 2.901 milions d'euros, el que significa un augment del 16,6 per cent respecte a l'exercici anterior; xifra que seria encara més elevada si s'inclogués el finançament de la línia 9.

El Govern té la intenció de complementar aquesta important aposta per les inversions amb la formulació d'una programació de les inversions per al conjunt de la legislatura, de manera que es pugui tenir una visió global, tenint en compte els diferents models de finançament disponibles.

En termes absoluts, l'augment de la inversió es concentra en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, atès l'increment que preveu aquest Departament en inversions en la xarxa bàsica de carreteres i en transport públic, com també en matèria de logística i en la posada en marxa d'un nou programa de rehabilitació de barris, amb l'objectiu genèric de dotar de la màxima cohesió i connectivitat el territori i de la màxima competitivitat la nostra economia.

Aquesta potenciació de la inversió no seria possible, està clar, sense un gran esforç de contenció de la despesa corrent, ara bé, els pressupostos del 2004 signifiquen, també, una important inflexió en les polítiques públiques dirigides a les polítiques socials, les infraestructures i el territori, i la millora de la competitivitat dels nostres sectors productius.

Els departaments de Salut i d'Educació continuen sent, i amb diferència, els que tenen un major pes pressupostari. El primer absorbeix el 34,8 per cent de la despesa de la Generalitat, i el segon, el 18 per cent; entre els dos augmentaran en més d'un punt el seu pes en el conjunt de la despesa, fins a situar-se en el 52,8 per cent. Des de la perspectiva de la classificació orgànica, és a dir, per departaments, cal destacar també el creixement en termes relatius dels departaments de Medi Ambient i Habitatge; de Comerç, Turisme i Consum; de Governació i Administracions Públiques i de Benestar i Família, tots ells amb una taxa de creixement superior al 15 per cent.

Les despeses de personal representen 3.177,6 milions d'euros, un 17,6 per cent de les despeses totals previstes per a l'any 2004. El capítol de remuneracions de personal augmenta una taxa superior al que experimenten les retribucions, que és del 2,6 per cent, com a conseqüència de les millores de les pagues extraordinàries als funcionaris i les equivalents per a la resta del personal, servei de la Generalitat de Catalunya, com

també per les derives retributives i els increments de plantilles, una part important dels quals es van decidir en l'exercici passat, si bé l'impacte en termes anuals es manifesta aquest any per primer cop.

Les despeses de béns corrents i serveis representen un 5 per cent del total del pressupost, i entre els departaments que experimenten un major creixement per a aquest capítol cal fer esment del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, bàsicament com a conseqüència de l'augment de les partides en serveis informàtics; el Departament de Salut, per cobrir les necessitats de la despesa de funcionament per a la prestació de serveis sanitaris, i el Departament de Governació i Administracions Públiques, basat, bàsicament, com a conseqüència de la implantació de la segona fase del projecte d'Administració oberta de Catalunya, amb la finalitat de promoure la societat de la informació i simplificar les relacions dels ciutadans amb les administracions públiques de Catalunya.

Les transferències corrents previstes per al 2004 són de 11.687,3 milions d'euros, i representen el 65 per cent de la despesa no financera total de l'Administració de la Generalitat. En termes absoluts, els departaments de Salut, Benestar i Família i Educació engloben el 77 per cent de tot l'augment previst per a l'any 2004. Si bé cal tenir present que els departaments que presenten un major creixement de les seves transferències corrents en termes relatius són el de Governació i Administració Pública, Treball i Indústria i Benestar i Família. Les transferències de capital pressupostades per al 2004 són de 719,5 milions d'euros, xifra superior en un 21 per cent a la de l'any anterior. Entre els diferents departaments de la Generalitat que augmenten aquestes despeses, aquestes transferències de forma significativa cal esmentar els de Justícia, d'Educació, de Medi Ambient i Habitatge i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Un cop descrites les magnituds bàsiques del pressupost, cal referir-se a les seves línies inspiradores. Els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2004 responen a dos eixos bàsics. En primer lloc, són uns pressupostos de contenció de la despesa i ajustament pressupostari. En segon lloc, els pressupostos de l'any 2004 contenen ja les tres línies prioritàries del programa del Govern d'esquerres i catalanista: les polítiques socials, l'impuls de l'activitat, de la competitivitat i dels sectors productius, i les infraestructures i el territori.

El primer dels eixos dels pressupostos que el Govern sotmet a la consideració de la cambra és el control de la despesa i l'ajustament pressupostari. I en aquest sentit, cal subratllar que el primer requisit que ha de complir el pressupost és el de ser real. Els gestors han de saber que el pressupost aprovat pel Parlament s'ha de complir realment. En primer lloc, perquè fer una altra cosa és una burla a la voluntat del Parlament, que s'expressa amb tota claredat en forma de mandat a l'executiu quan aprova el pressupost; i en segon lloc, perquè el gestor ha de saber que el pressupost és el límit de despesa a què està sotmès, i que aquest límit serà escrupolosament complert i controlat durant l'execució del pressupost. El propòsit de contenció de la despesa i d'ajustament pressupostari es concreta en el pressupost del 2004 en quatre grans objectius. El primer és la re-

ducció del dèficit de la Generalitat, que passarà del 0,86 per cent del PIB, l'any 2003, al 0,58 per cent, l'any 2004. El segon és el compliment dels escenaris plurianuals d'equilibri pressupostari, el que ha de permetre assolir un pressupost equilibrat l'any 2008. El tercer és l'augment de la despesa de capital amb relació a la despesa corrent. I el quart objectiu és, finalment, la contenció del creixement de la despesa de personal.

Bona part de les mesures contingudes en el pressupost tenen el propòsit, precisament, d'assolir aquests objectius, algunes d'aquestes mesures són especialment significatives, i em permetran les senyores diputades i els senyors diputats que m'hi refereixi de forma concreta.

En primer lloc, la Llei de pressupostos conté un conjunt de disposicions per reforçar el control efectiu de l'execució del pressupost, establint nous mecanismes per evitar l'adopció d'acords que impliquin un increment de despesa no pressupostada, encarregant a l'interventor general els controls adients per fer efectiva aquesta norma i exigint responsabilitats als titulars dels centres de despesa que no la respectin.

En segon lloc, els pressupostos representen un esforç, que vull subratllar, per part de tots els departaments de la Generalitat, per reduir la despesa corrent discrecional, és a dir, excloent la de personal, així com la de sanitat i altra despesa recurrent que disminueix en un 2,1 per cent.

Dins d'aquesta mateixa línia, en tercer lloc, el pressupost de l'any 2004 conté una reducció molt important de les despeses protocol·làries i de publicitat i propaganda, que es redueixen en 31,1 milions d'euros, i passen a una quantia de menys de la meitat de les efectivament realitzades l'any 2003, en el qual el pressupost inicialment aprovat pel Parlament va multiplicar-se per més de nou a l'hora de la veritat.

En quart lloc, el pressupost contempla una reducció del personal eventual i dels alts càrrecs, reducció que, de fet, ja s'ha anat produint al llarg de l'any en el pressupost prorrogat. En concret, el nombre d'eventuals s'ha reduït en vint-i-sis, i el d'alts càrrecs dels diferents departaments es manté en la mateixa xifra, malgrat haver augmentat en tres el nombre de departaments. Això significa que els diferents departaments han fet un esforç real i tangible per racionalitzar i simplificar la seva estructura, d'acord amb les instruccions rebudes pel president, i tal i com el Govern es va comprometre a fer.

En cinquè lloc, tal i com ja s'ha assenyalat, el pressupost preveu l'establiment del tram autonòmic sobre l'impost d'hidrocarburs a aplicar en destí. Aquesta és una mesura necessària, com s'ha indicat, per dur a terme el procés de reducció del dèficit i d'ajustament pressupostari, que resulten inevitables atesa la situació de les finances de la Generalitat a 31 de desembre del 2003.

Finalment, en sisè lloc, el Govern ha decidit crear un grup de treball per a l'adopció de mesures urgents per a la racionalització i el finançament de la despesa sanitària. Aquest grup de treball, que es constituirà en els propers dies, està impulsat conjuntament pels departaments de Salut i el d'Economia i Finances, i vol significar la preocupació del Govern per l'evolució de la despesa sanitària, que creix molt més de pressa que el

conjunt dels ingressos de què disposem, i la importància que atorga a l'adopció de mesures correctores que necessàriament hauran d'anar en diverses, i molt variades, direccions. Tot essent conscients, com ho és el Govern, que bona part de les mesures s'hauran de prendre en estreta concertació i amb la implicació activa del Govern de l'Estat.

El control de la despesa i l'ajustament pressupostari que persegueixen aquestes mesures és, doncs, el primer eix d'aquest pressupost de l'any 2004. Cal fer les coses ben fetes per tenir el marge que necessitem per dur a terme els grans compromisos del programa de Govern. Existeix, doncs, una raó molt clara per adoptar aquestes mesures, però signifiquen, a més, un compromís de rigor i transparència amb els ciutadans de Catalunya, perquè, en definitiva, els recursos que administrem són els que els ciutadans ens confien. I també un compromís de respecte envers la voluntat expressada per aquest Parlament quan, en aprovar el pressupost, dona un mandat molt precís a l'Executiu.

El segon dels eixos del pressupost té per objectiu donar compliment al programa de Govern, pel que fa a la seva traducció pressupostària, el programa del Govern d'esquerres i catalanista té tres grans prioritats: les polítiques socials, la competitivitat i l'impuls dels sectors productius i les infraestructures i el territori. Encara que el marge de maniobra sigui estret i que aquest sigui, en bona mesura, com ja ha quedat dit, un pressupost de transició, el Govern ha volgut que aquest pressupost sigui a la vegada un pressupost de canvi, en el qual apareguin ja clarament visibles les prioritats de l'acció de Govern. D'aquesta manera, i encara que la major part de les actuacions en aquests camps s'han de contemplar en una perspectiva plurianual, els pressupostos per a l'any 2004 signifiquen ja una clara inflexió de les prioritats i els accents de l'acció de Govern.

En l'àmbit de les polítiques socials, les principals actuacions, per exemple, en temes de salut es concentren en el Pla de xoc d'atenció primària, amb l'increment del nombre de metges, infermeres i auxiliars, el foment de l'ús racional dels medicaments, l'absorció de les llistes d'espera quirúrgiques i la posada en funcionament de nous centres sociosanitaris. Aquests pressupostos també afronten les necessitats derivades de l'increment de l'escolarització de vint-i-cinc mil nous alumnes i introdueixen mesures que afavoreixen la qualitat de l'educació, atenent la integració i cohesió social de tot l'alumnat i disminuint la ràtio alumnes - professor.

D'altra banda, es creen noves aules d'acollida a alumnes estrangers i es potencia l'ús de la llengua catalana. Es destinen 10,5 milions d'euros al Pla de foment de llars d'infants, i 12,3 al capítol d'atenció a la infància i l'adolescència. El projecte de pressupostos suposa refermar el compromís del Govern amb l'escola concertada, amb la inclusió del concert a les aules de P-3 i l'increment de la subvenció en les aules de P-4.

Aquests comptes públics reforcen les polítiques de suport a les famílies, mitjançant l'equiparació de les famílies monoparentals a les que tenien les famílies nombroses, que incrementen l'aportació econòmica de 550 a 625 euros, i s'atorga una especial atenció als col·lectius amb risc d'exclusió.

Els pressupostos del 2004 donen suport econòmic a 45.000 famílies amb persones dependents al seu càrrec, i preveuen un augment de 1.468 places en residències i centres per a gent gran i per a persones amb discapacitat, alhora que s'estableixen nous ajuts que tenen per finalitat garantir la cohesió social i universalitzar els serveis socials.

Pel que fa a la cooperació i la solidaritat, els pressupostos preveuen un augment del 36,5 per cent dels ajuts a la cooperació i al Tercer Món. D'aquesta manera el Govern vol donar resposta a una demanda àmpliament sentida per la societat catalana i respondre als compromisos de la comunitat internacional, per participar en el desenvolupament de les zones més desfavorides del món.

En l'àmbit de la seguretat es preveuen 1.281 noves dotacions de mossos i bombers, així com una nova convocatòria de mossos d'esquadra. I, en matèria de justícia, es posaran en funcionament quinze nous òrgans judicials, s'està efectuant un pla de millora de la justícia gratuïta, conjuntament amb la modernització dels equipaments tecnològics de l'Administració de Justícia, i un cop revisat el projecte s'iniciarà la construcció de la ciutat de la justícia.

La política d'habitatge constitueix una de les prioritats del Govern, el Pla de l'habitatge, que es desplegarà al llarg de la legislatura, conté un ampli ventall de mesures per afavorir l'oferta d'habitatge en condicions assequibles, augmentar l'habitatge de lloguer i facilitar, molt especialment, l'accés dels joves a l'habitatge.

Tot això té ja un reflex en aquests pressupostos, com ho posa de manifest la voluntat del Govern de concessió d'ajuts per a la compra i urbanització de sòl públic per destinar-lo a la construcció d'habitatges protegits, així com també per al lloguer d'habitatges protegits.

En matèria d'infraestructures, l'objectiu de dotar de la màxima competitivitat l'economia catalana es concreta en una major inversió en carreteres i transport públic, la construcció i millora dels centres de la xarxa hospitalària de Catalunya i la reforma d'alguns hospitals, més inversions en logística i la posada en marxa d'un nou programa de rehabilitació de barris.

En aquest sentit, el Govern es proposa, a part de les inversions en grans equipaments, augmentar un 15,8 per cent l'esforç inversor en transport públic. D'altra banda, es preveuen noves línies de reciclatge i un increment de la dotació per al condicionament i sanejament dels espais naturals protegits.

Un dels eixos de l'acció de Govern és la millora de la competitivitat de la nostra economia i el suport dels sectors productius. Cal destacar, en aquest sentit, la posada en marxa del Servei d'Ocupació de Catalunya, amb un pressupost inicial de 175,7 milions d'euros; el foment d'inversions industrials i tecnològiques per a pimes, que es poden quantificar en 24,8 milions d'euros; la potenciació del Copca com a instrument d'internacionalització i ús de noves tecnologies, i les noves línies de crèdits subvencionats a les empreses turístiques, mitjançant l'Institut Català de Finances.

Amb relació als diferents sectors productius, cal destacar que aquests pressupostos preveuen modernitzar i industrialitzar les cooperatives i les empreses agràries,

així com també augmentar la capacitat operativa de l'Institut Català de Crèdit Agrari.

Els pressupostos de la Generalitat per al 2004 tenen, també, com a un dels seus objectius assegurar que el sistema universitari català sigui competitiu i de qualitat, per a la qual cosa s'incrementen de forma destacable les transferències a les universitats públiques, alhora que es fomenta la recerca científica i tecnològica i s'impulsen les noves tecnologies de la informació i la comunicació en tots els àmbits de la societat i a tota l'extensió del territori de Catalunya.

Amb l'impuls de l'Acord per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, el Govern contribuirà a desenvolupar les polítiques necessàries per orientar la transformació dels factors de competitivitat de la nostra economia. D'altra banda es potenciarà l'Institut Català de Finances com un instrument al servei de l'estratègia econòmica del Govern. L'Institut Català de Finances ha de servir per impulsar projectes empresarials viables, que tinguin un interès estratègic per al país i que difícilment puguin arrencar sense l'impuls inicial que suposa la presència de la Generalitat.

Pel que fa a la cultura, s'acabaran les obres del Palau Nacional de Montjuïc i de les instal·lacions museogràfiques del Museu Nacional de Catalunya, es crearà el consell de la cultura i de les arts i s'elaborarà el pla d'equipaments culturals bàsics.

Finalment, però molt important, aquests pressupostos signifiquen una inflexió de fons en la política de la Generalitat respecte al món local. Al llarg de la legislatura es multiplicarà per tres la dotació del Fons de cooperació municipal, que passarà de 36,9 milions d'euros l'any 2003 a 110,8 milions d'euros, i es produirà un augment molt substancial de les transferències al Pla únic d'obres i serveis, que s'incrementen en més d'un 36 per cent l'any 2004 respecte al 2003. D'aquesta manera, el Govern avança en el seu compromís de potenciar els ens locals al llarg de la legislatura.

No voldria acabar aquesta presentació dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 2004 sense fer esment de les perspectives immediates de les finances de la Generalitat. Entre la documentació que acompanya el pressupost i que s'ha lliurat a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, hi figuren per primera vegada els escenaris pressupostaris, en aquest cas fins a l'any 2008. El Govern vol situar així els pressupostos en una perspectiva plurianual, en què adquireixen tot el seu sentit les diferents mesures que s'han d'adoptar i es pot comprovar de quina forma s'aniran fent efectives les diferents propostes contingudes en el programa de govern.

D'altra banda, el fet de tancar el pressupost de l'any 2003 amb dèficit i haver de presentar també amb dèficit el de l'exercici 2004 obligarà el Govern, d'acord amb les disposicions de les lleis d'estabilitat pressupostària, a presentar un pla de sanejament al Govern de l'Estat i al Consell de Política Fiscal i Financera. Aquest pla ha de preveure l'eliminació de la situació de dèficit en els tres exercicis següents. És per això que els escenaris d'equilibri pressupostari que presenta el Govern i que són ja una primera aproximació a les pre-

visions que contindrà el Pla de sanejament preveuen arribar a una situació d'equilibri l'any 2008. En concret, aquests escenaris preveuen un dèficit del 0,58 per cent del PIB per a l'any 2004, del 0,42 per cent l'any 2005, del 0,28 per cent l'any 2006 i del 0,14 per cent l'any 2007 per tancar ja sense dèficit l'exercici de l'any 2008.

Els escenaris s'han hagut d'elaborar, com no pot ser d'altra manera, per una qüestió elemental de prudència financera, a partir de la situació legal i del marc financer de què disposem actualment; és a dir, considerant que no es revisa l'actual sistema de finançament i que les lleis d'estabilitat pressupostària no són objecte de modificació. En aquestes condicions, el Govern ha de manifestar a la cambra que els escenaris d'equilibri pressupostari obligarien a una política d'extrema severitat pel que fa al control de la despesa corrent.

En aquest context, el Govern vol subratllar que la revisió del sistema de finançament constitueix una de les prioritats del Govern, i és un dels punts essencials de l'acord que va donar lloc a la constitució del Govern. Necessitem modificar el sistema de finançament, per fer efectiu l'autogovern i per disposar dels recursos necessaris per finançar adequadament els serveis que demanen els ciutadans de Catalunya i poder impulsar les infraestructures i les transformacions que necessita la nostra economia. És per aquesta raó que en les properes setmanes es constituirà la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions, els components de la qual ja han estat designats pel Govern, i s'adreçarà al Govern de l'Estat per manifestar la seva voluntat de procedir a la revisió de l'actual sistema de finançament.

Sabem que per part del Govern de l'Estat hi ha una àmplia coincidència de criteris i una actitud de respecte i de diàleg; són unes bones bases per començar a parlar i per arribar a acords en el curs d'aquesta legislatura. De manera immediata, però, haurem de plantejar –ho hem fet ja, de fet– algunes qüestions que tenen caràcter urgent i que provoquen una situació d'insuficiència financera difícilment sostenible: l'adopció de mesures immediates per fer front al finançament de la despesa sanitària i el finançament de les despeses derivades de la nova normativa estatal en compliment del principi de lleialtat institucional, és a dir, de normativa estatal que comporta obligacions de despesa per a la Generalitat sense que arribin els recursos necessaris per fer-hi front.

Hem de revisar el sistema de finançament i a la vegada hem de millorar sensiblement la gestió de les nostres finances, adoptant les mesures precises. Perquè hem de saber que tindrem tanta més força per negociar amb el Govern de l'Estat quant millor fem les coses nosaltres en tot allò que és de la nostra competència. Autogovernar-nos significa sens dubte tenir més recursos i competències per decidir per nosaltres mateixos, però també significa estar permanentment sotmesos a la fiscalització i el control dels ciutadans i en condicions de respondre a la confiança que ens han dipositat, al servei dels interessos i les aspiracions dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, del seu benestar, el seu progrés i la seva llibertat.

Moltes gràcies.

(Forts aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

El debat i votació de les esmenes a la totalitat es fa d'acord amb la norma aprovada per la Mesa el dia 26 de maig de 2004. L'ordre de defensa de les esmenes és de major a menor per un temps màxim de trenta minuts cadascuna. Les votacions de les dues esmenes a la totalitat tindran lloc immediatament després de la seva substanciació i les votacions a les seccions es faran avui no abans de les set de la tarda.

La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs per defensar-la.

El Sr. Homs i Ferret

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., en primer lloc, conseller d'Economia i Finances, vagi per endavant el més sincer desig de sort en la seva nova responsabilitat; li desitjo sort i li desitjo sobretot que no quedi vostè atrapat en les seves pròpies paraules.

Hem escoltat en aquest inici del debat d'avui la presentació del primer debat de pressupostos del nou període polític del Govern del tripartit. Realment tenia una certa expectativa, aquest *primer* pressupost del Govern tripartit. I la realitat és que passa desapercbut.

Hem escoltat la presentació del contingut d'aquest pressupost, i, de fet –de fet, de fet–, quina notícia s'ha donat al ciutadà de Catalunya, quin missatge s'ha donat avui al ciutadà de Catalunya, quina novetat s'ha donat avui al ciutadà de Catalunya que impacti en les seves butxaques o en els seus serveis o en les seves relacions amb els serveis que dona l'Administració pública? –novetat, eh?, novetat, important. N'hi han; de lletra petita, n'hi ha, i algunes innovacions hi ha. Però quina novetat important? Que pugen els impostos –que pugen els impostos. Aquesta és la més important novetat. I una segona, que el Govern de Convergència i Unió ho feia molt malament. Si el Govern de Convergència ho feia tan malament, per què avui hem hagut de sentir, de les paraules del conseller d'Economia, que la institució és molt sòlida, que és forta i que té molt prestigi en els mercats financers, com ho tenen reconegut les tres agències de *rating* més importants del món? Si té tant prestigi, si és tan sòlida, si tenim una situació forta, per què aquesta imatge que tot el que s'ha fet en el passat és mal fet?

Però anem a pams, entrem una mica en l'anàlisi, no? Realment Convergència i Unió ha presentat una esmena a la totalitat. Òbviament havia de ser així, eh?, òbviament; lògicament havia de ser així, forma part del joc democràtic, no? Però ho hem fet –ho hem fet– bàsicament pels següents criteris, no?

En aquests pressupostos, que votarem en contra, i, per tant, votarem a favor de l'esmena a la totalitat, en aquests pressupostos, Convergència i Unió no comparteix l'anàlisi prèvia de les finances de la Generalitat, no el compartim. No compartim la resposta a la insuficiència financera de la sanitat, que ha estat fer-la pagar als ciutadans de Catalunya. No compartim tampoc aquests pressupostos perquè no resolen, aquests pressupostos, com han sentit, els principals reptes socials que tenen avui

els ciutadans de Catalunya. Hi ha una certa inèrcia en aquests pressupostos de l'acció del passat i no hi han importants novetats que canviïn, trenquin, millorin, donin unes reals expectatives de millora als problemes socials. En quart lloc, no incideixen en la millora de l'economia, en la millora de la productivitat; no transformaran la realitat econòmica del país.

Pel que fa a les despeses corrents no creiem que siguin uns pressupostos austers, i ja ho argumentaré. Pel que fa als ingressos, ja els ho he dit: fan pagar més impostos. I pel que fa a la inversió pública per a l'any 2004, en comparació al 2003, no anem endavant, fem menys inversió pública que la que es va preveure l'any 2003.

En definitiva, s'han construït uns pressupostos mirant molt més endarrere que endavant. I creiem, nosaltres, que aquests pressupostos ens portaran que moltes famílies catalanes paguin molt més i rebin menys. Aquesta és la síntesi; la síntesi és que moltes famílies catalanes, amb aquests pressupostos, l'any 2004, pagaran més i rebran menys.

Per tant, per aquestes generals reflexions, nosaltres donem suport a una esmena a la totalitat i hi votarem en contra.

Aquest any 2004 creiem que serà un any gairebé perdut. Aquests pressupostos arriben amb retard també –també–; potser podrien haver-se, doncs, anticipat, en la seva tramitació en aquesta cambra. I, pràcticament, crec que, pel poc temps que quedarà des de la seva definitiva aprovació fins al 31 de desembre, no es compliran les previsions de les noves inversions.

S'ha perdut, doncs, al nostre entendre, una oportunitat per començar la legislatura visualitzant clarament l'alternativa del Govern tripartit, aquesta alternativa que davant de la societat ha de marcar la diferència del contingut de l'acció política a Catalunya. Hem perdut aquesta possibilitat. I, en aquest sentit, potser la pròrroga fins al 31 de desembre hauria pogut tenir més sentit; potser prorrogar-los i deixar-los prorrogats fins al 31 de desembre, potser, hauria estat més lògic. De fet, no s'ha fet per una raó: per poder pujar els impostos. Per aquesta raó hem hagut d'accelerar aquesta situació i debatre aquest any dos pressupostos per al país.

Aquests pressupostos posen també una altra qüestió sobre la taula, i l'evidencien: posen de manifest que quan s'arriba al Govern es fa tot el contrari del que es deia des de l'oposició. I en traurem alguns exemples. Sembla que això forma part del joc, també, del sistema, no?, que quan s'està a l'oposició es diuen unes coses però quan s'arriba al Govern es fa tot al revés del que es deia a l'oposició.

Des de l'oposició es criticava la moderada pujada d'impostos de Convergència i Unió –la moderada, perquè jo recordo que en els últims anys han estat moderadíssimes les actualitzacions de taxes i de figures impositives–, i el tripartit els apuja molt més. Des de l'oposició es criticava l'insuficient volum d'inversió pública dels governs de Convergència i Unió, i aquests pressupostos contemplen un volum real d'inversió pública més baix. Es criticava que els pressupostos de Convergència i Unió no eren austers, i aquests pressupostos, d'austeritat, jo també crec que res de res; de fet, són

expansius, creixen molt, incrementen les partides de despesa entorn d'un 13 per cent.

Es criticaven les despeses en publicitat dels governs de Convergència i Unió. Se'n recorden, de les crítiques a les despeses de publicitat del Govern de Convergència i Unió? Doncs, bé, assistim, en aquest sentit, en aquests pressupostos a increments en alguns àmbits..., rècords d'increments de despesa de publicitat; no a l'anàlisi agregada, que a vegades desdibuixa la realitat, però quan entres en el detall i mires departament per departament o alguns aspectes particulars detectes i trobes uns increments de despesa de publicitat tremends.

Es criticava els censos emfitèutics, i el tripartit preveu intensament l'ús de l'instrument dels censos emfitèutics —està dintre d'aquests pressupostos. Es criticava el mètode alemany —recordaran aquesta expressió, diguem-ne, complexa, no?—, es criticava el mètode alemany com a mecanisme de finançament de les inversions, i el Govern tripartit està executant inversió prevista en aquests pressupostos amb mètode alemany als últims acords de govern. Es criticava la política social del Govern de Convergència i Unió, i aquests pressupostos són socialment regressius. Hi ha alguna novetat en el tema de l'ampliació dels ajuts a les famílies, diguem-ne, monoparentals amb fills, però, en canvi, es detrau de les famílies amb fills de zero a tres anys i les famílies nombroses, es resta. Es criticava l'ús dels barracons —recorden vostès les crítiques de l'ús dels barracons per atendre les demandes escolars?—, i aquests pressupostos preveuen, lògicament —és que no pot ser, no es podia fer d'una altra manera, eh?—, un increment important de l'ús dels barracons. És a dir, incoherència quan s'arriba al Govern amb el que es deia des de l'oposició. I també, si m'ho permeten, en el fons, un cert reconeixement que, les coses, el Govern anterior no les feia tan malament, quan es criticava des de l'oposició.

Deu podrien ser les síntesis de les observacions que els podríem traslladar de la posició de Convergència i Unió entorn d'aquests pressupostos.

La primera —i és obligada— és fer una reflexió entorn del fet que no compartim l'oportunitat de l'informe de la Comissió d'Experts, ni el canvi de criteris comptables que introdueix, ni tampoc les seves conclusions. Si les finances de la Generalitat són tan sòlides, per què han de ser alhora tan preocupants? Per què ha d'haver-hi tanta preocupació i alhora manifestar que són tan sòlides? O no són sòlides, o no són preocupants. O són sòlides, i ja tampoc són preocupants. Ara bé, no compartim aquesta iniciativa.

Aquests pressupostos es construeixen sobre una anàlisi prèvia de les finances de la Generalitat a partir d'un canvi de criteris comptables, amb la finalitat, al nostre entendre, de justificar-se i de criticar el Govern anterior. Era raonable, fer una anàlisi de les finances; era raonable: un canvi de poder polític porta necessàriament a fer aquest exercici. Però nosaltres entenem que l'han fet de forma que s'ha perjudicat la institució de la Generalitat de Catalunya i no s'ha entrat en el fons dels problemes financers que s'han hagut d'administrar durant tots aquests últims anys.

El Govern tripartit es creia, a començaments d'any, que a Madrid hi hauria un govern del PP i, per tant, poques

possibilitats d'entesa i de col·laboració, lògicament. Davant de les dificultats futures, calia preparar l'opinió pública catalana i trobar una justificació que no es podrien complir els compromisos del Govern tripartit. Però el canvi polític a Madrid, en accedir el Partit Socialista al Govern, fa d'aquella estratègia, al meu entendre, un error; un error que ara, doncs, al llarg dels propers mesos, anirem veient.

Ara es té tot el poder polític per afrontar els problemes de Catalunya i que tenen els ciutadans de Catalunya. Ara es té tot el poder polític per aplicar el programa del tripartit. Ara es té tot el suport polític per trobar els mecanismes per complir les propostes del Govern tripartit. I els canvis de criteri comptable que s'han utilitzat no ajudaran ni ajuden a impulsar aquests compromisos, com ja ho veuran, sinó que jo crec que els limita i debilita la institució de la Generalitat per afrontar noves mesures per al futur.

El Govern encarrega a la Intervenció General, que ha gestionat els comptes públics durant molts anys, que faci un informe de la seva pròpia gestió, amb uns nous criteris comptables que no compartim. Pel que fa als ingressos, es diu: criteri de caixa; només es comptabilitza el que hi ha a la caixa. Pel que fa a les despeses, criteri de meritació, és a dir, totes les despeses meritades, s'hagin pagat o no s'hagin pagat, les meritades. És clar, quina és la conseqüència lògica d'aquestes dues dinàmiques? Doncs, que baixen els ingressos i pugen les despeses; apareix un dèficit.

Però amb aquesta iniciativa es posa de manifest una certa paradoxa. El dia 29 de març, la Intervenció General presenta al Registre d'aquest Parlament la liquidació dels comptes de l'any 2003, amb un superàvit de 284 milions d'euros. Si hi ha 284 milions d'euros el dia 29 de març, alguna explicació s'ha de donar, a això. Però quaranta-nou dies després, només quaranta-nou dies després, la mateixa Intervenció General, amb els nous criteris aportats per la Comissió d'Experts, quasi tots ells afins al Govern Socialista, presenta l'informe amb un dèficit de 1.177 milions d'euros. Curiosa contradicció amb quaranta-nou dies de diferència.

De fet, què ha passat? Doncs, que s'hi han introduït uns nous criteris, no?, s'han aplicat uns nous criteris que legitimen una interpretació de les finances de la Generalitat.

La Comissió d'Experts, en les dues pàgines i mitja que redacta —perquè són dues pàgines i mitja, eh?, les que redacta la Comissió d'Experts—, diu: «L'import de superàvit o dèficit de l'exercici 2003 depèn dels criteris aplicables» —depèn dels criteris aplicables. I si anem, en el mateix informe, a una pàgina posterior, es diu que els ajustos es determinen aplicant les normes SEC 95, «les quals obliguen a incloure en el dèficit no financer del sector administratiu determinades operacions que no apareixen en la liquidació pressupostària, i d'acord amb els càlculs i criteris nous d'interpretació de les noves normes SEC que fa la Intervenció General de l'Estat, que és l'òrgan encarregat de determinar exactament aquest dèficit». És a dir, s'han posat en contacte amb la Intervenció General de l'Estat per contrarestar els criteris d'interpretació del SEC 95, lògicament. «Aquestes dades» —diu l'informe—, «la IGAE no les donarà fins

al mes de juny o juliol. Per tant, d'acord amb els seus criteris, s'ha fet una estimació i, en conseqüència, és una xifra provisional.» Bé, no es podríem haver esperat que la IGAE ens digués clarament què es el que interpreta?

Nosaltres creiem que aquest interès d'interpretar les normes amb uns nous criteris no té un fonament en documents, no té un fonament en resolucions, no té un fonament en normes, no té un fonament en decrets, no té un fonament en lleis que ho fonamentin. S'han introduït uns nous criteris, legítims –legítims–, per altra banda, però no contrastats, no?

Mentre vostès anaven per Madrid buscant aquests nous criteris amb la Intervenció General de Madrid, per una altra porta l'exconsellera d'Andalusia i actual ministra del Govern de Madrid obtenia i aconseguia un taló de 2.500 milions d'euros, més de 400.000 milions de pessetes, per resoldre alguns problemes sanitaris pendents. Veig que la senyora Magdalena Álvarez ha demostrat ser més hàbil que el senyor Montilla o el senyor Castells, perquè, mentre estaven vostès ocupats buscant nous criteris per interpretar els comptes de la Generalitat, altres administracions anaven més ràpid i obtenien, diguem-ne, recursos per resoldre els seus problemes.

Nosaltres creiem que la interpretació dels comptes públics..., és a dir, quan canvien els governs, no hi hauria d'haver nous criteris d'interpretació. Nosaltres creiem que la interpretació dels comptes públics hauria d'estar sotmesa a una estabilitat, i no als canvis segons el color polític de qui governa. Perquè, aquests mateixos criteris que vostès ens apliquen en aquesta anàlisi de les finances de la Generalitat, no s'apliquen en aquests moments a la Diputació de Barcelona, no s'apliquen a l'Ajuntament de Barcelona, no s'apliquen a les comunitats autònomes que governen en altres indrets de l'Estat.

Quins criteris no compartim? Entrem una mica més en detall. La insuficiència financera de la sanitat no s'ha de pagar amb més impostos i més endeutament, i anticipant-ne el pagament. No considerem correcte que considerin despesa sanitària meritada tota aquella despesa sanitària que no està justificada; si no està justificada, no està meritada.

No considerem correcte que traslladin el dèficit de les universitats a la Generalitat si la resta de les comunitats autònomes no ho fan. Si no ho fan les altres comunitats autònomes, per què hem de ser nosaltres els primers?

No considerem correcte que s'incloguin en el capítol 7, de les transferències de capital, doncs, despeses que s'incorporen al capítol 8; per exemple, a TV3. No estem d'acord que les transferències situades en el capítol 8 a TV3 ara es passin al capítol 7, si és que l'Estat no ho fa. Si l'Estat no ho fa per a Televisió Espanyola, per què ho hem de fer nosaltres? Si la comunitat andalusina no ho fa per al seu canal de televisió, per què ho hem de fer nosaltres?

No considerem correcte computar com a dèficit les despeses de la línia 9 de metro. Si Mintra, la societat del metro de Madrid, no ho fa per a la Comunitat de Madrid, no estem d'acord que es faci per a Catalunya.

No considerem correcte que computin com a dèficit la transferència de capital que la Generalitat de Catalunya fa al Liceu, quan vostès mateixos no ho fan per a l'Ajuntament de Barcelona, o per a l'Administració de l'Estat. Si no es fa per a l'Estat i no es fer per a l'Ajuntament de Barcelona, per què s'ha de computar per a la Generalitat?

No estem d'acord i no considerem correcte que el criteri de caixa per als ingressos no contempli aquells ingressos que estan meritats però que es cobraran una mica més endavant.

No considerem correcte computar com a endeutament viu els consorcis en què la Generalitat participa minoritàriament. No hi estem d'acord.

No considerem correcte que la figura que emergeix del Codi civil català, censos emfitèutics, la considerin vostès endeutament viu, és a dir, que facin el que diu Madrid i no respectin l'autonomia d'aquest Parlament. No hi estem d'acord.

I podríem seguir, i no els vull cansar entrant en tecnicismes. No estem d'acord amb molts criteris; respectables, però hi ha hagut un canvi de criteris i, amb el canvi de criteris, un resultat d'anàlisi de les finances diferent.

En segon lloc, voldria dir... Abans que res, vull agrair-li, no obstant, senyor conseller, i ho vull agrair també a la Comissió d'Experts, no?, que en l'informe hagin tingut l'honestetat de reconèixer que les figures que s'han utilitzat i els criteris utilitzats ens els comptes públics de la Generalitat de Catalunya no han contravengut a cap llei i no han comès il·legalitats. I no m'ho invento –no m'ho invento–: «Totes les operacions incloses en aquest apartat, en qualsevol de les modalitats, han estat degudament documentades i tramitades en els acords de govern corresponents i emparades en autoritzacions de la Llei de pressupostos i altres normes legals.» Jo els ho agraeixo, perquè això clarifica..., estem davant d'un canvi de criteris, legítim, però clarifica les posicions.

En segon lloc, què opinem d'aquests pressuposts? No compartim la manera en què es tracta el principal problema financer de la Generalitat, que és la sanitat. La sanitat té una insuficiència financera estructural, que ens ve de fa molts anys i que l'hem anat acumulant. De fet, el problema de fons ve, com els he dit, de fa molt temps, i el que passa és que, cada any, la sanitat ens costa més que els ingressos que ens vénen de Madrid.

Abans de l'últim acord de finançament, els recursos de Madrid venien cada any incrementats en un 6 per cent, és a dir, PIB nominal al cost dels factors, entre el 5 i el 6 per cent. Després de l'acord de finançament del juny del 2001, criticat per vostès, vénen entorn del 9 per cent; una millora, insuficient, però una millora. Però el que ha passat és que cada any, tossudament, la despesa sanitària ens ha crescut a Catalunya per damunt del 12 per cent, i hem anat acumulant una insuficiència al llarg de tots aquests exercicis. I seguirà en el futur; estigui'n vostè segur, senyor conseller: seguirà en el futur, i previsiblement per damunt dels increments dels anys passats, per l'envelliment de la població.

Davant d'aquesta necessitat de més ingressos per pagar l'excés de despesa sanitària, el que ha fet el Govern de Convergència i Unió són tres coses.

La primera és no traslladar aquesta situació a la butxaca dels ciutadans de Catalunya. Primera cosa que hem fet: no traslladar la manca d'acord i d'eficàcia política a resoldre aquest problema a la butxaca dels ciutadans de Catalunya.

Segona cosa que hem fet: insistir davant de Madrid per obtenir més recursos, a vegades sense la seva col·laboració, i a vegades amb la seva oposició. Perquè recordin-ho: n'hem fet dos, d'acords de finançament, amb el Govern socialista, i no s'ha resolt aquest problema tampoc, no?

La tercera: l'excés de despesa de cada any del sector sanitari, que apareixia a final d'any, l'hem incorporat en el pressupost de l'any següent, la qual cosa produïa un retard de pagament en les operacions. Aquesta solució està prevista en la Llei de finances de la Generalitat; ho han fet totes les comunitats, incloses les socialistes. És més, la Generalitat és la comunitat autònoma que paga més aviat els seus proveïdors. És més, en aquests pressupostos per al 2004, ja es preveu aquest mecanisme igualment, d'acord amb la Llei de finances de la Generalitat: es congela el diferiment i es trasllada cap endavant. En canvi, què fa el Govern tripartit, de progrés i d'esquerres, davant d'aquesta situació? Doncs, molt senzill: incrementa la partida de sanitat i fa pagar als catalans el dèficit estructural de la sanitat.

La veritat és que..., com ho fan? Doncs, primer, apujant els impostos, i segon, endeutant-se per pagar més aviat els proveïdors concertats de la sanitat. No ens sembla la millor estratègia; no dic que sigui incorrecta, però no ens sembla la millor estratègia. És a dir, d'entrada, fer-los pagar el mort als ciutadans de Catalunya, i després ens n'anirem a Madrid a veure si aconseguim algun recurs més. Nosaltres hauríem esperat anar-nos-en a Madrid i en acabat, després, explicaríem als ciutadans de Catalunya el que passa.

Els asseguro que a Madrid estan encantats amb la solució que vostès han posat sobre la taula, encantats —encantats. Ja s'hi han anticipat, ja s'han anticipat al problema, i en aquest sentit l'Administració central ja no haurà de pagar res amb càrrec al passat; ja no caldrà, diguem-ne, en aquest sentit, buscar solucions amb càrrec al passat. Jo crec que vostès, en aquest sentit, han perjudicat els interessos públics de Catalunya, i han debilitat la institució. Tenim un problema d'insuficiència financera que no hem resolt —i ho reconec— i que no sabem, en aquests moments, com enfocar-lo a futur, ho reconec. Però la solució no és fer pagar més als ciutadans de Catalunya ni endeutar més la Generalitat de Catalunya.

No creuen que abans de legitimar tota aquesta despesa de cop i de treure's el problema —teòricament— de sobre, i de fer el joc a Madrid, no hauria estat millor mirar-s'ho més detingudament i saber que s'incompleixen amb escreix els pressupostos de sanitat aprovats per aquest Parlament, com passarà també aquest any, com igualment passarà també aquest any, i obtenir més recursos de Madrid amb una nova negociació de la sanitat de Catalunya? D'això, l'Informe, no en diu res, i d'això, aquests pressupostos, tampoc en diuen res.

No hauria sigut millor intentar acordar consensuadament, amb totes les forces polítiques catalanes, aques-

ta insuficiència estructural del sistema i anar-se'n a Madrid a reclamar, amb càrrec als impostos que ja paguen els catalans, que ens tornin més recursos per a la sanitat, com ha fet Andalusia? Ara resultarà que el Govern tripartit i d'esquerres és el que anirà més ràpid a pagar la sanitat als proveïdors privats, curiosament, fent pagar-los als ciutadans de Catalunya i endeutant la institució.

Com és que Esquerra Republicana ha cedit tant fàcilment i ha acceptat aquest joc favorable al PSOE i al Govern de Madrid? De vegades penso que l'obsessió per anar contra Convergència i Unió els fa anar contra els interessos institucionals i públics del país. (*Remor de veus.*)

En tercer lloc, no són uns pressupostos més socials. El Govern, en presentar els pressupostos, n'ha destacat el seu caràcter social, és un dels tres eixos que n'ha anunciat el conseller d'Economia. Tanmateix, però, si comparem la distribució per grups de la despesa de caràcter social, tota la despesa de caràcter social del pressupost és un 58,5 per cent del total. Justament el mateix percentatge que s'hi destinava en el darrer pressupost aprovat per Convergència i Unió. És a dir, la sensibilitat social d'aquests pressupostos és quasi bé igual que la sensibilitat social dels pressupostos anteriors. És a dir, el pes relatiu de la despesa social és un 58,5 per cent, també. Per tant, són tan socials com els anteriors.

Per tant, on és la diferència? On és la prioritat? L'educació? No veig que sigui una prioritat. Ensenyament, de fet, en termes homogenis, creix un 4 per cent, perquè el que es fa és que s'agafa la inversió de GISA i es posa dintre del Departament d'Ensenyament, i, per tant, aparentment sembla que creix el pressupost però en definitiva, homogeniament creix un 4 per cent.

Tant que s'havia menyspreat la solució provisional dels barracons, ara el que fan és augmentar-los. Jo simplement ho vull esmentar. Tant que s'havia criticat, crec que no hi ha un altre camí. Crec que no hi ha un altre camí, provisional, no hi ha un altre camí, és aquest el que hem de fer, però el que vull recordar és tant que s'havia criticat!, no?

També han anunciat..., han renunciat vostès al concert P-4. Com ho hauria fet el Govern de Convergència i Unió si hagués estat nostra la responsabilitat de presentar aquests pressupostos? No hi ha increments importants que millorin la qualitat de l'ensenyament. En Benestar i Família, el pressupost és bastant continuista. Amb mancances, al meu entendre, importants, la política social no és una prioritat. Han modificat el mètode de còmput dels ajuts universals per fill, de manera que s'ha reduït el cobrament de l'ajut en un any, el que suposa un 25 per cent menys. I aquest estalvi l'han ampliat a la família monoparental amb fills. Bé, escolti'm, això no és una millora. La millora no és prendre-ho a uns i donar-ho a uns altres, de fet, s'haurien d'haver fet les dues coses. O haurien d'haver incrementat encara més els ajuts a les famílies de 0-3 o de 0-6, si són famílies nombroses.

Les pensions complementàries de viduitat no compleixen el que va aprovar aquest Parlament. On són els 361 euros de complement de pensió que va aprovar aquest

Parlament per a les vídues, i que crec que s'ha de complir perquè aquest Parlament ho va aprovar, i s'ha de pagar aquest complement a les vídues de 361 euros. No sabem si al final serà un euro –un galdós euro, de moment– el que preveuran per a aquesta partida.

Per altra banda, senyor conseller, avui hem tingut coneixement que, com a conseqüència de l'increment de les pensions viduïtat, doncs, s'ha superat el límit, diguem-ne, que exclouia el dret de cobrar un complement de pensió per a les vídues de Catalunya, i han deixat fora dotze mil vídues. Jo vull pensar que, via esmena, farem una rectificació del límit i permetrem que les dotze mil vídues que cobraven abans, i ara ja no podran, les mantindrem. I aquesta esmena, Convergència i Unió la presentarà, i espero que vostès, també, hi donin suport.

És cert que el Projecte de Llei d'acompanyament incorpora una deducció de 150 euros i de 300 euros en la quota de l'IRPF, però, senyor conseller, és que les vídues i vidus, no en paguen d'IRPF, eh?, pràcticament té una escassa incidència. Només les riques, les vídues riques les que paguen IRPF. Les vídues, el que tothom entén per vídues, és que no són riques, són pobres. Tenen molt poca pensió, i, per tant, no és la política fiscal la que ha de ser la via per potenciar les rendes de les vídues. Les vídues no paguen IRPF, no fan declaració. Per tant, no ens vengui com a gran novetat de política social la millora de les deduccions per a les vídues en l'IRPF, perquè és que això és un engany. Les vídues no paguen IRPF, no en paguen, no? Bé, nosaltres creiem que aquests pressupostos no tenen grans novetats socials. Per cert, hi ha una puntual observació, que ja entenc que a mi em passava igualment. Jo, el pressupost, senyor conseller, no el dominava en tots els seus detalls, i els consellers de torn em clavaven alguns gols per les cantonades, i a vostè li passarà exactament igual. A vostè n'hi han clavat un i l'ha de rectificar –l'ha de rectificar, eh? La partida destinada a integració laboral de les persones amb disminució en centres especials de treball baixa de 38,3 milions d'euros a 31,7: rectifiqui-ho, rectifiqui-ho. Rectifiqui de seguida, i nosaltres presentarem una esmena per reconduir aquesta reducció de la partida destinada a la integració laboral de les persones amb disminució en centres especials de treball.

Se li ha escapat, eh? Estic segur que vostè no té aquesta finalitat, i estic segur que el Govern, tampoc, però està dintre del pressupost. Rectifiqui-ho.

En quart lloc, aquests pressupostos, són uns pressupostos que no contribueixen al creixement econòmic, sense caure en alarmismes, no vull caure en alarmismes, però, l'economia catalana està en una situació d'un cert deteriorament, eh? Si més no, abans del Govern de Convergència i Unió, vostès deien que s'estava deteriorant –ara ja no ho diuen, des d'aquesta tribuna– però s'incrementa la inflació, s'incrementen els preus dels carburants, i es deslocalitzen més les empreses, s'incrementa l'atur, no?

Com preveuen incidir en aquesta situació? Com incideixen aquests pressupostos en la deslocalització? Augmenten els recursos destinats a la reindustrialització? no. Segons els pressupostos, per a programes per a recursos destinats a la competitivitat industrial i reequilibri territorial, hi ha novetats? Pràcticament no. Es

mantenen 34 milions d'euros, com era a l'any 2003. És a dir, el nou pla per al gran acord estratègic per a la competitivitat, preveu millores? No. Com intentaran evitar que l'atur baixi?

El president

Honorable diputat...

El Sr. Homs i Ferret

Com aconseguiran aquests 50.000 nous llocs de treball que anuncien?

El president

És conscient que se li ha acabat el temps?

El Sr. Homs i Ferret

Vaig acabant.

El president

No, no, hauria d'acabar...

El Sr. Homs i Ferret

En cinquè lloc, aquests pressupostos van en contra del que diuen pràcticament sempre. És a dir, no són austers. I plantegen uns increments de les partides de despesa corrent. Hi ha un increment de quasi bé un 8 per cent de despesa corrent. I en algunes partides puntuals, per exemple, en matèria de publicitat, s'incrementa el pressupost de publicitat de PTOP en un 127 per cent. S'incrementa el pressupost de publicitat de Cultura en un 40 per cent; el de Benestar i Família, en un 58 per cent. La partida d'estudis i treballs tècnics s'incrementa de 14 milions d'euros a 30 milions d'euros. 30 milions d'euros més d'estudis i treballs tècnics? Això és una bona partida per donar-lo a l'estímul, a la creació d'ocupació per a les persones amb disminució.

En sisè lloc, la inversió nova d'aquests pressupostos no creix, baixa. Agafen la partida de 240 milions d'euros de GISA i la posen a dintre del pressupost de la Generalitat. On és el pressupost addicional d'inversions públiques? El Govern de Convergència i Unió tenia la inversió que feien els departaments i la inversió que es feia en el pressupost addicional. El pressupost addicional ha desaparegut, han agafat els 240 milions de GISA i els han posat dintre del pressupost. I la suma són menys recursos. L'any passat s'invertien 2.346 milions d'euros; aquest any seran 1.847. Per tant, no incrementem la inversió pública.

Són uns pressupostos que incrementen la pressió fiscal –i acabo senyor president–, s'incrementen totes les taxes, totes; fins i tot, escolti'm, s'incrementen taxes..., es posen taxes per fer fotografies als animals. No la podríem revisar, aquesta? Per fer una fotografia a un animal hem de fer pagar els ciutadans de Catalunya? Els convido que la revisem, aquesta, eh? (*Remor de veus.*) És una nova taxa, no? Es fan taxes..., es doblen les taxes per aparcar a la plaça de Montserrat. No la podríem revisar aquesta, també? (*Rialles.*) Escolti'm, es creen catorze noves taxes –catorze noves taxes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Ferrret

S'incrementen les multes de trànsit. Acabo, senyor president...

El president

Sí, és que m'ho ha dit tres vegades, que acaba...

El Sr. Homs i Ferrret

S'incrementa, s'incrementa l'impost de la benzina. Acabo, senyor president.

El president

Quatre...

El Sr. Homs i Ferrret

Dient-li al conseller que l'aplicació de l'impost de la benzina al 2,4 cèntims per litre, l'aplaçem. (*Remor de veus.*) Mentre no baixi la inflació, l'aplaçem. Li ho agrairan els ciutadans de Catalunya.

No tinc temps de continuar, però, en la rèplica, potser aniré acabant.

Moltes gràcies, senyor president. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable conseller, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, el senyor Homs ha fet una..., l'illustre senyor diputat, honorable senyor diputat ha fet un rèplica o una presentació de l'esmena a la totalitat en la qual ha començat per posar en qüestió l'Informe econòmicofinancer en què es basen les dades d'aquest pressupost, que va ser el punt d'arrencada d'aquest pressupost. Jo li voldria dir a l'honorable senyor diputat que hauríem de fer un esforç per no introduir confusió en qüestions que haurien de merèixer un cert consens.

Hi ha qüestions que poden ser objecte del debat polític, partidista, és lògic que sigui així, i n'hi ha d'altres sobre les quals hauríem de mirar que hi hagués un cert respecte des del punt de vista institucional. Miri, el Govern, va optar, precisament, per seguir el procediment que va seguir per sostreure una qüestió que és una qüestió tan sensible del risc que esdevingués una..., fruit, que esdevingués un instrument d'acusacions creuades al llarg de setmanes i setmanes, que només hagués servit per perjudicar la institució.

Per això es va fer el que es va fer. Es va crear una unitat especial –fixi's, una unitat especial– de la Intervenció; és a dir, de la mateixa Intervenció que ha estat la Intervenció de l'anterior Govern de Convergència, i que ha estat la Intervenció durant els últims catorze anys, des de l'any 90, i una comissió d'experts, presidida pel senyor Serra Ramoneda, i integrada per set persones

d'unes característiques de prestigi i de reconeguda sol·l·licitud en la matèria que anaven a tractar.

Vostè diu que eren properes al Govern socialista; la veritat és que no ho sé perquè no els vam demanar en cap moment quines eren les seves posicions polítiques a l'hora de nomenar-les membres de la comissió d'experts, perquè aquesta no era la qüestió rellevant, i no els ho hem preguntat després, ni abans ni després. Vam voler saber si eren persones preparades que podien estar en condicions de fer bé la seva feina, les set. I suposo que vostè no posarà ara en qüestió la idoneïtat i el grau de coneixement de la matèria que havien de tractar aquestes set persones.

I aquesta comissió va fer la seva feina amb total independència, i el resultat és el que ens ha ofert. I és un resultat que, per molt que intentin introduir confusió, no admet massa discussions. El pressupost de la Generalitat de l'any 2003 es va tancar amb un resultat negatiu de 1.177 milions d'euros. Aquesta és la qüestió.

És a dir, es van gastar 1.177 milions d'euros més dels que es van ingressar. Ara vostè pot parlar de tots els criteris que vulgui, però aquest és el resultat.

Criteris? Home, sempre es pot parlar de criteris, però el criteri que vostè apuntava quan ha volgut buscar una contradicció que no existeix entre el que va entrar la Intervenció aquí al mes de març i aquest resultat és perfectament conegut, i el propi Informe ho diu. L'Informe diu: «D'acord amb les normes comptables tradicionals que s'havien aplicat..., dona superàvit de no sé quant, 200 i escaig.»

Si afegim els ajustaments que s'han de fer, el resultat acaba essent d'un dèficit determinat, i si a això hi afegim l'increment de despesa desplaçada, aquest dèficit és de 1.177 milions d'euros, que és el resultat real de l'exercici anterior. No són capricioses..., els criteris no són capriciosos, no es tracta d'escollir criteris així en funció dels gustos de cadascú. S'apliquen els criteris que determina la Unió Europea. És que vostè els posa en qüestió? És que creu que no són els que s'han d'aplicar? És que no hem d'aplicar els criteris que diu la Unió Europea per a tot Europa; és que, sabent que existeixen, no els hem de tenir en compte? Això és el que critica? I encara que ho critiqui, és que el Govern pot fer alguna altra cosa que aplicar aquests criteris? El problema és que vostè no els va aplicar, no que els apliqui aquest Govern. El problema és que l'any passat vostès, sabent que hi havia uns criteris que són els que s'havien d'aplicar, havent-hi unes normes que són les que deia la Unió Europea, havent-hi unes lleis d'estabilitat pressupostària que, estant-hi a favor o en contra, s'havien d'aplicar... Per cert, vostès hi estaven entusiàsticament a favor; vostès van votar a favor de les lleis d'estabilitat pressupostària, en un dels moments més lamentables que s'han produït durant la darrera legislatura, en què vostès, per la seva supeditació al Partit Popular, van aprovar unes lleis que limitaven i retallaven l'autonomia de Catalunya a partir dels seus pressupostos. (*Veus de fons.*) Vostès van aprovar aquestes lleis, hi van votar a favor, i no van voler presentar un recurs d'inconstitucionalitat per defensar l'autonomia d'aquesta cambra i d'aquest Govern, per la seva supeditació als vots del Partit Popular, en un dels actes més la-

mentables de la darrera legislatura. Perdoni'm que li ho digui.

I ara què vol dir? No havíem d'aplicar aquests criteris? Però si són els que vostès van obligar a aplicar aprovant les lleis d'estabilitat pressupostària! Aquí està el problema: durant tota aquesta anterior legislatura, vostès han estat aprovant el que els demanava el Partit Popular i supeditant l'autonomia de Catalunya als interessos d'unes opcions, moltes vegades, d'un marcat caràcter centralista.

No discutim més sobre aquesta qüestió, escolti'm. L'informe és un informe summament solvent, és un informe que han elaborat els que l'havien d'elaborar... Mirin, escolti'm, jo vaig voler..., el Govern va voler tenir un gest de gran, jo crec, responsabilitat institucional, que va ser –fixi-s'hi bé, fixin-s'hi els senyors diputats– ratificar tota la confiança en la Intervenció General i en la persona que n'estava al capdavant, que era l'interventor general, després d'haver estat durant catorze anys l'interventor general de l'anterior majoria i, naturalment, l'interventor de l'anterior Govern. Però el Govern va voler ratificar-los la confiança, perquè pensem que hem de distingir entre govern i institució, i que aquests servidors són servidors de la institució i no canvien quan canvia el Govern. I ara vostè ho qüestiona?, i ara vostè ho posa en qüestió?, ara vostè vol tacar la responsabilitat i el prestigi que mereixen aquests cosos? Després d'haver estat governant durant aquests anys, ara vostè diu que s'hi apliquen els criteris segons convé? (*Remor de veus.*) Vostè pensa...? I tant que sí! –i tant que sí. (*Alguns aplaudiments.*) Vostè pensa que aquests senyors han rebut instruccions per aplicar uns o altres criteris? Vostè pensa que han rebut instruccions? Perquè és el que està vostè dient, quan diu això. Aquests senyors han fet el que havien de fer. I ara ho han fet, amb tota independència i autonomia, perdoni. I seguiran tenint, naturalment, la confiança d'aquest Govern.

De manera que, en aquesta qüestió, saben les senyores i els senyors diputats i saben els ciutadans de Catalunya que tenim una base sòlida per saber on som. D'això es tracta. No l'enterbolim, no hi creem confusió, perquè això sí que no ajuda la institució, de cap de les maneres.

I naturalment que és veritat que hem de dir que la situació és preocupant però no és alarmant. És clar, que ho hem de dir, perquè és veritat. És a dir, és preocupant perquè és la que és, però no és alarmant perquè estem en condicions de sortir-nos-en. Això és el que vol dir que és preocupant i que no és alarmant (*remor de veus i alguns aplaudiments*): que tenim una institució prou sòlida per poder fer-hi front i fer-ho bé. És pitjor, naturalment, que la que hauria estat si s'haguessin fet bé les coses; és cert, és clar que és cert. I per això hem de fer el que hem de fer, i hem de fer un pressupost de contenció i d'ajustament de la despesa, i haurem de presentar un pla de sanejament. I l'haurem de presentar perquè vostès han gestionat malament, i perquè ens han deixat un pressupost com el que ens han deixat. Per això haurem de fer-ho: perquè no s'han fet bé les coses.

Però aquesta és una etapa que ha de passar. Escolti'm, del que es tracta ara és de dir: ara comencem a tirar endavant. I per tirar endavant hi ha moltes coses que les

haurem de fer junts, sap, senyor Homs?; moltes i moltes coses que les haurem de fer junts. Nosaltres ja ho dèiem quan estàvem a l'oposició, que hi havia coses que havíem de fer junts, i ho diem ara que estem al Govern. Vostès, no. Vostès ara es recorden que hi ha coses que les havíem d'haver fet junts, ara diuen que les hauríem de fer junts. Ara diuen: «Ens n'hauríem d'anar a Madrid a parlar de la sanitat tots plegats.» Home, celebro que ho digui ara; celebro que ho digui, miri. Han tingut anys i anys i anys per pactar amb els grups catalanistes de la cambra i no amb el Partit Popular, han tingut anys per fer-ho, i vostè ha preferit una altra cosa. Vostè s'ha supeditat a uns determinats plantejaments perquè li interessaven des del punt de vista que fos. I no han fet el que podien fer, que era buscar un gran consens catalanista a Catalunya per plantejar aquelles qüestions que són vitals per al futur del nostre país; consens que hem reclamant quan estàvem a l'oposició i que oferirem ara que estem al Govern. Perquè, naturalment, l'oposició pot reclamar el consens, però qui el pot garantir és el Govern. És condició necessària, naturalment, que l'oposició el reclami, que hi estigui d'acord, però no és una condició suficient.

Miri, la senyora Álvarez, vostè diu que ha aconseguit 2.500 milions..., per cert, diu: «per a la sanitat». Doncs, miri, no sé per què els farà servir el nou conseller d'Economia d'Andalusia, no?, però certament no és a conseqüència dels problemes de la sanitat, que els ha obtingut. De nou introduïm confusió a veure què passa, no? Mirem de garantir un cert rigor a l'hora de tenir un debat, perquè és una qüestió de respecte als senyors diputats i, especialment, als ciutadans de Catalunya. Mirem d'introduir un cert rigor. La senyora Álvarez no ha aconseguit 2.500 milions o els que siguin pels problemes que té a la sanitat. Per cert, nosaltres portem aquí cinc mesos i, des que la senyora Álvarez els ha aconseguit, unes setmanes. Vostè ha tingut vint-i-cinc anys per aconseguir-los, m'entén?, o sigui que hauria pogut mirar d'aconseguir-los al llarg d'aquests anys d'idilli amb el Govern del Partit Popular. Potser li hauria anat millor que no el sistema de finançament que van firmar l'any 2001. Però no és així; vostè no els ha aconseguit. Nosaltres aconseguirem el que aconseguim, però, en tot cas, serà en el moment en què hàgim de fer balanç que podrem veure si ho hem aconseguit o no, no al cap de tres setmanes.

No els va aconseguir per a això la senyora Álvarez. La senyora Álvarez ha aconseguit... La senyora Álvarez tampoc; la senyora Álvarez ho va demanar quan era consellera, i ara ho han aconseguit el senyor Chaves i el senyor conseller d'Economia, parlant amb el Govern de l'Estat, que per cert és un govern molt més obert, com demostra aquest fet, que és un fet encoratjador; és un govern molt més obert i molt més disposat a trobar acords amb les autonomies en aquells temes que són realment importants. I la causa que hagin arribat a aquest acord, el motiu que havien de resoldre no era la sanitat o no la sanitat: era que Andalusia va quedar fora de l'acord del sistema de finançament l'any 96, i la diferència entre el que hauria obtingut estant-hi dintre i el que no va obtenir són aquests diners. Nosaltres estàvem dintre de l'acord. Vam fer ben fet d'estar-hi dintre, eh?, era millor estar-hi dintre que fora, no li ho critico, crec

que es va fer bé. Però resulta que, aquests diners, ja els tenim, perquè nosaltres hi vam estar a dintre. Andalusia no els va tenir, perquè en va quedar fora. De manera que el que s'està donant ara Andalusia, també –no introduïm més confusió–, no és res que sigui un privilegi per sobre del que tenen altres comunitats autònomes. No ho és.

Vostè podrà dir que no havien de tenir-ho perquè es van quedar fora, i allà ells, si es quedaven fora; és a dir que se'ls havia de castigar. Vostè això ho podrà dir, és una tesi que vostè pot sostenir; jo no la sostinc. Crec que és lògic que tingués els recursos dels que s'havien quedat dintre, una vegada s'incorpora al sistema, no? Però, en tot cas, el que no es pot dir és que té més que els que ens vam quedar a dintre, perquè això simplement no és veritat.

Miri, nosaltres tenim un dèficit molt gran, vostès ens han deixat un dèficit molt gran, i ara caldrà reconduir-lo. Per tant, totes aquelles mesures que s'hagin d'adoptar per fer front a aquest dèficit i tots els impostos que s'hagin de posar per fer front a aquest dèficit, els han posat vostès, ho entén?—els han posat vostès. O sigui, tota figura fiscal que s'hagi d'aplicar per poder ara eixugar aquest dèficit són mesures fiscals que s'han de posar a conseqüència de la gestió que vostès han deixat, d'acord? (*remor de veus*), perquè hem de reduir el dèficit. I suposo que, això, vostè ho accepta, perquè vostè ha firmat, ha aprovat aquestes lleis d'estabilitat pressupostària que ens obliguen a reduir el dèficit, ens obliguen que no hi hagi dèficit. Per tant, hem de fer el que hem de fer per reduir el dèficit.

La qüestió de la sanitat, efectivament, és una qüestió seriosa, i nosaltres hem d'adoptar les mesures precises. El Govern de Catalunya té el propòsit de crear un grup d'experts, en els propers dies, que proposarà ja mesures urgents per a la racionalització i el finançament de la despesa sanitària. Aquí jo comparteixo amb vostè el diagnòstic de fons: tenim un problema estructural; és una despesa que creix més que els ingressos que tenim. Per tant, hem de buscar solucions de fons també a aquest problema. Jo crec que, per trobar aquestes solucions de fons, és una qüestió que és tan important i que afecta tantes parts, que ens hem de posar d'acord. Ens hem de posar d'acord primer nosaltres, naturalment, sobre quines línies s'haurien d'emprendre, i ens hem de posar d'acord amb el Govern de l'Estat, perquè, moltes de les mesures que s'hagin d'adoptar, no les podem adoptar nosaltres sols.

Ara, deixi'm també que li digui una cosa. Aquesta qüestió, s'empitjora la manera de tractar-la a conseqüència del mal acord de l'any 2001, perquè l'acord del 2001, que representa, com tots els acords, sempre, un cert pas endavant respecte a la situació anterior, en canvi significa un retrocés, i un retrocés molt important, en eliminar la revisió quinquennal, que era la vàlvula que teníem per anar actualitzant de tant en tant, per anar posant a zero el comptador de la sanitat. I vostè accepta eliminar la revisió quinquennal. És a dir, la revisió quinquennal s'elimina l'any 2001, i s'elimina de la LOFCA. Vostè em dirà ara –perquè ja ho sé–, em dirà: «No, és que, a l'Estatut, hi segueix estant.» No, escolti'm, perdoni: l'Estatut diu el que diu, i l'Estatut en matèria de finançament es remet –es remet– escrupolosament a allò

que disposi aquesta Llei orgànica; això és el que fa l'Estatut. I aquesta Llei orgànica és la que vostè ha acceptat que canviés i que eliminés aquesta revisió quinquennal.

I en el pitjor dels casos... Naturalment, el Govern de Catalunya, pot comprendre vostè que si fes falta utilitzaria tots els arguments, no?, per procedir a negociar amb unes condicions favorables. Però, en tot cas, estem en una posició pitjor, perquè abans, cada cinc anys, Estat i Generalitat s'havien d'asseure a parlar, i ara el que haurem de fer és dir a l'Estat que nosaltres fem una interpretació de la llei que fa que s'hagi d'asseure, i ell dirà que no la fa, o podria dir que no la fa. I aleshores entràriem en un contenciós que faria les coses molt més complicades.

De manera que la nostra posició, a conseqüència d'aquest acord de l'any 2001, va empitjorant. Ara, les coses, afortunadament..., tenim una situació en el Govern de l'Estat en la qual hi ha una sintonia i hi ha una consciència molt clara que aquest és un tema important. I, per tant, estic convençut que avançarem amb solucions.

Però, quan nosaltres hem d'anar a plantejar solucions a Madrid, només som forts si prèviament hem fet allò que nosaltres podem fer. I nosaltres, per reduir el dèficit, tenim, com abans he dit, molt pocs instruments; i vostè això ho sap prou bé. I entre aquests pocs instruments hi ha el que hem utilitzat, aquest impost sobre la benzina, que és, evidentment, un instrument que no resol el problema de la sanitat, per descomptat que no, ni de lluny; estem parlant d'una recaptació que pot suposar l'1 per cent del conjunt de la despesa sanitària. Però és evident –i aquest, en tot cas, és el plantejament que fa aquest Govern– que, a la vegada que negociem amb Madrid, hem de fer les coses ben fetes a casa nostra, perquè és fent ben fetes les coses a casa nostra que tenim més força per negociar amb Madrid, i no al revés.

I, per tant, no em pot deixar de sorprendre que es vulgui teoritzar que, davant de qualsevol problema, el que hem de fer és no adoptar aquelles mesures que puguem adoptar nosaltres i, simplement, anar-nos-en a Madrid a plantejar-lo al Govern de l'Estat. Això no és propi d'un govern responsable, i per això aquest Govern no ho farà. Aquest Govern serà més exigent que cap en allò que ens correspon i en allò que hem de negociar amb el Govern de l'Estat; d'això, no en tinguí cap dubte. I espero que en això anirem junts. Però al mateix temps, naturalment, assumirà les seves responsabilitats per resoldre tot allò que estigui en les seves mans i que es pugui fer aquí a Catalunya.

Avui he vist, hem conegut, amb la consellera de Benestar Social i Família, la notícia sobre les pensions de viudetat. Efectivament, aquestes pensions de tres-cents euros que a conseqüència..., miri, deixi'm que li ho digui: a conseqüència de la llei que vostès van aprovar –perquè està a la llei– i que des dels grups de l'oposició se'ls va esmenar, van establir vostès una limitació quantitativa. Que se'ls va dir: «És una limitació quantitativa dolenta, perquè produirà un efecte de salt, és a dir, et trobaràs que només passar aquell nivell d'ingressos que no et permet la prestació, en quedaràs fora. Per tant, això és dolent», i es va dir, des d'aquest Parlament es va dir. I vostès no van voler fer-ne cas, perquè en

aquell moment no estaven pel consens; vostès no en van voler fer cas, m'entén? I van aprovar la llei tal com vostès volien. I ara l'aplicació d'aquesta llei –perquè és una llei, no un decret– comporta que dotze mil persones, dotze mil persones vídues quedin fora de la pres-tació. I, naturalment, el Govern de Catalunya, això, ho resoldrà. El Govern de Catalunya assumirà, assumeix el compromís de resoldre aquesta qüestió i introduirà, el Govern de Catalunya, les mesures legislatives apropi-ades per poder fer front a aquesta qüestió. Espero que ens donin suport i que rectifiquin l'error que van cometre en el moment d'aprovar aquesta llei; espero que ens ajudin a aprovar-la.

I, finalment, miri, aquests pressupostos són a la vega-da de transició i de canvi, les dues coses. Són de transició perquè, efectivament, vénen d'una situació que ens deixa moltes coses ja compromeses. Això no s'es-capa a ningú. Molta part de la despesa que podem fer està compromesa i el marge de maniobra és molt estret, i si a més resulta que hem de reduir el dèficit, més es-tret encara. Em sembla que es pot entendre perfectament, que és així, és un pressupost de transició que ens deixa el marge de maniobra estret. I, per tant, evidentment, si nosaltres haguéssim fet uns pressupostos par-tint de zero no hauríem fet aquests pressupostos, però resulta que no els fem partint de zero, perquè aquí hi ha una continuïtat de la institució. És clar que hi és, i no-saltres l'hem de respectar, de manera que ens deixen el marge que ens deixen.

No hem volgut prorrogar-los durant tot l'exercici, perquè hi havia qüestions que s'havien de fer en aquests pressu-postos, i perquè ens semblava que era una mostra de res-ponsabilitat elaborar-los i tenir el debat en el Parlament que ara estem tenint. Naturalment, era molt més còmo-de allò altre, no cal que li ho digui, era molt més còmode, però era menys responsable políticament; per tant, hem fet uns pressupostos, encara que siguin uns pressupostos que tindran una vigència de tot just cinc mesos i mig, els que siguin, perquè això és el que pertoca fer quan es go-verna.

Però, a la vegada que són de transició, són, també, uns pressupostos de canvi. Són uns pressupostos en què el Govern assenyala, ja, cap a on han d'anar les coses. I el que vostè no pot fer és dir, a la vegada, que són uns pressupostos continuïstes i criticar les grans línies dels pressupostos, perquè se suposa que si són continuïstes es que segueixen les seves línies, de manera que o són continuïstes o no van en la bona direcció. M'ho imagi-no, des del seu punt de vista, però les dos coses a la ve-gada no poden ser, o sigui que vostè no pot dir-me que són continuïstes. En tot cas, pot criticar-los perquè li sembla que hi ha qüestions que vostè feia molt i molt bé i que ara no es fan, però no que són continuïstes. O bé el que diuen aquests pressupostos no està bé o bé són continuïstes des del seu punt de vista; però no són continuïstes tampoc, són de transició, però no conti-nuïstes, són ja uns pressupostos de canvi.

Uns pressupostos de canvi perquè el país que ens hem trobat –i aquest Govern governa per al conjunt del país– és un país que necessita canvis i canvis importants –necessita canvis i canvis molt importants. Necessita creure més en si mateix. Necessita millorar i modernit-zar moltíssim la seva economia. Necessita impulsar

unes infraestructures importantíssimes des del punt de vista de la connectivitat del territori i, també, de la co-hesió social, i necessita, per sobre de tot, aquest Govern de Catalunya –aquest Govern de Catalunya creu que ho necessita per sobre de tot– fer front al compromís bà-sic que presideix la seva acció, que és estar al servei de la cohesió social i de les polítiques socials que reclamen els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la contrarèplica, l'honora-ble diputat senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Ferret

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors di-putats, el debat d'avui ha tingut un resultat. Ja hem ob-tingut un resultat important de cara a la ciutadania, per-què penso que tot el que fem avui aquí al que ha d'estar sempre orientat és de cara a la gent, a les persones que puguin estar pendents del que aprovi aquest Parlament.

Avui, jo li ho agraeixo, em reconeix, vostè, que aquesta mancança que té aquest pressupost de no permetre a dotze mil vídues de Catalunya que cobrin el complement de la pensió, vostè ha anunciat que ho resoldrà. Per tant, que sàpiguen les dotze mil vídues, que no per iniciativa del Govern tripartit, sinó per iniciativa d'aquest diputat que els parla... (*forta remor de veus*) vostè..., vostè puja a aquesta tribuna... (*persisteix la remor de veus*) vostè puja a aquesta tribuna i anuncia que ho arreglarà.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Ferret

Per què no ho arreglaven abans? Per què no ho feien abans? Per què no ho feien abans quan el Govern apro-va el pressupost? O quan es porta el pressupost en aquest Parlament? (*Remor de veus.*) Ho fan quan el diputat de l'oposició els retreu la seva mancança. (*Persisteix la remor de veus.*) Ho faran molt bé...

El president

Senyor diputat, senyor diputat...

El Sr. Homs i Ferret

Escolti'm, no ho discutim nosaltres, me n'alegro per les dotze mil vídues...

El president

Senyor diputat..., em permet un segon?

El Sr. Homs i Ferret

I tant!

El president

Gràcies. No, no..., és que, és clar, és una de les atribu-cions que té la presidència. Els demano, si us plau, que

respectin la intervenció de la persona que està en ús de la paraula, entre d'altres coses perquè fins ara ho portàvem bastant bé. (Pausa.)

Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Homs i Ferret

Moltes gràcies, senyor president. A veure, jo no vull entrar, ara, en la discussió..., a més a més, penso que hi han els professionals del Departament d'Economia que ens estan seguint el debat..., no vull entrar en discussions i remetre'm a l'equip responsable i executiu del pressupost i de la Intervenció General de la Generalitat, que són els mateixos que hi havien sota la meua responsabilitat. No vull entrar en aquesta discussió, com pot comprendre. Són uns excel·lents professionals i jo no ho he qüestionat mai.

Jo, l'únic que vull dir és que quan vostès canvien el criteri i l'exposen, vostès diuen la veritat, i quan Convergència i Unió opina de forma diferent, llavors introdueix confusió. Aquest és un mal sistema d'administrar el joc polític. Vostès han d'acceptar la discrepància de l'oposició. Si l'oposició té un criteri diferent, vostès l'han d'acceptar. No introduïm confusió per tenir un criteri diferent, i vostès quan fan el seu, de criteri, és la veritat –és la veritat.

Jo, l'únic que dic és que quan es canvia el poder polític i canvia un govern no hi ha d'haver, com a conseqüència, un procés de canvi de criteris d'interpretació de les finances, perquè això és dolent per al país, és dolent per a la ciutadania. I jo lamento que, com a conseqüència d'aquest canvi, s'hagi introduït un canvi de criteri i ara presentem els resultats d'una altra manera. Això és el que jo dic. Si això no els agrada, doncs, jo ho sento molt, no ho faig amb ànim de polemitzar, no tinc cap interès a polemitzar, només dic que hem canviat uns criteris.

I jo dic: «On estan escrits aquests criteris? En quina norma estan escrits aquests criteris? On estan?» Es que tot és opinable en el món comptable. És que les normes comptables públiques tenen marges d'interpretació... (*Veus de fons.*) I tant, si tenen marges d'interpretació, les normes comptables! M'enteneu? (*Remor de veus.*) I, per tant, què passa? Passa que jo voldria, i Convergència i Unió ho voldria, que els criteris d'interpretació comptables fossin estables i que no s'anessin canviant en funció de qui governa la institució pública respecte a això.

Jo li voldria dir, quant a l'acord de finançament, per què no varen pactar amb l'oposició, vostès, quan varen fer l'acord del 91? Perquè no es van deixar –perquè no es van deixar. És a dir, a Madrid hi havia majoria del Partit Popular i vostès a mi em van dir, directament, que, com que hi havia majoria en el Partit Popular a Madrid: «Escolti'm, ja s'entendran vostès amb el Partit Popular de Madrid.» Vostès no van tenir cap mena d'interès en formular un acord a Catalunya en matèria de finançament, perquè no hi havia necessitat i perquè políticament no els interessava –no els interessava.

És més, l'any 96..., perquè els vull recordar que, d'acords de finançament, n'hem fet quatre –n'hem fet quatre–: dos amb el Govern Socialista i dos amb el

Govern del Partit Popular. Per cert, els dos del Govern Socialista pitjors per a Catalunya, i els dos amb el Partit Popular millors per Catalunya, tant millors que el primer del Partit Popular, el de l'any 96, ara la senyora Magdalena Álvarez corre per entrar-hi, i a cobrar el taló. És clar, perquè era bo. Però en aquesta cambra l'any 96 vostès el van criticar, aquell acord, però, de dalt a baix, i ara legitimen i corren a buscar el taló perquè era millor que l'anterior.

I és clar que sí que cada acord és millor que l'anterior. El que jo lamento és que vostès, tot i sent millor que l'anterior, el critiquin –tot i sent millor que l'anterior. Accepto la crítica de dir que, tot i que és millor... Per cert, vull recordar a la cambra que en la Comissió Mixta de Valoracions, Esquerra Republicana, a la meitat de l'acord del 2001, li va donar suport –a la meitat. Li ho recordo, senyor Huguet, perquè no rellisqui. A la meitat, li van donar acord favorable, i a l'altra meitat van dir que no perquè no resolía el dèficit fiscal de Catalunya. I tenen, vostès, tota la raó: no hem pogut resoldre el problema globalment i de fons, però l'acord del 2001 era millor que l'anterior. Ara, no vam aconseguir l'acord perquè vostès no ens el van oferir mai i no ens el van donar mai, no?

El Govern de l'Estat –el Govern de l'Estat– en aquests moments té la responsabilitat d'atendre el plantejament polític que emergirà de Catalunya. Jo, senyor Castells, no busco en aquest debat d'avui..., que jo crec que aquest debat i el que farem per als pressupostos del 2005 són el llindar d'aquest acord polític a què vostè feia referència. Aquest debat d'avui i el debat que farem el setembre o a l'octubre, seran els dos debats econòmics que precediran un diàleg i un acord polític a Catalunya. Que nosaltres el desitgem, aquest acord polític a Catalunya, i contribuirem a construir-lo, aquest acord polític a Catalunya.

Ara bé, li vull dir una cosa: han començat malament, perquè han començat criticant l'oposició. Ja ho veuran després, senyores i senyors diputats, tota la sessió del matí, la que seguirà després d'aquestes intervencions serà criticar l'oposició. Anem malament. Si el que realment busquem és una entesa a Catalunya no ens critiquem tant i busquem realment la coincidència.

I, en aquest sentit, li vull dir que, en matèria de finançament, sempre –sempre– s'oblida en aquesta cambra, que en matèria de finançament i en matèria de quartos, per dir-ho en termes molt entenedors i populars, sempre a la taula n'hi han dos d'asseguts, n'hi han dos: s'hi ha assegut el Govern de Catalunya, però també s'hi ha assegut el Govern de Madrid. I sempre s'oblida, en aquesta cambra, que a l'altra banda de la taula hi ha hagut un govern socialista dos vegades i un govern popular dos vegades. I si no hem resolt el sistema de finançament de la sanitat és perquè en el 50 per cent el Govern de Catalunya no ho ha sabut resoldre, però en el 50 per cent no ho ha sabut –ni ho ha volgut– resoldre el Govern de Madrid, a vegades governat pel Partit Socialista i a vegades governat per al Partit Popular. Aquest és el problema de fons. La insuficiència estructural de la sanitat de Catalunya té un origen i té una evolució, i la responsabilitat és que políticament mai el Govern de Madrid ha volgut resoldre plenament aquesta proble-

màtica. I a la taula n'hi han dos, senyor conseller d'Economia, n'hi han dos, no només un. És veritat que vostè em retreu que no ho hem resolt. Jo ho accepto: no ho vàrem poder resoldre, però no ho vàrem poder resoldre perquè a l'altra banda qui havia d'acceptar-ho, no ho accepta.

I li vull dir més –i que aquesta cambra no se n'oblidi–, les solucions al problema del finançament passen per la Comissió Mixta de Valoracions i pel Consell de Política Fiscal i Financera. En la Comissió Mixta de Valoracions, que és la institució a què vostè ha fet referència, que és la que resoldrà el problema, la majoria política dels vots la té el Govern central, i en la Comissió Mixta de Política Financera la majoria política la té el Govern central. Per tant, en una taula, on el Govern de la Generalitat mai té la majoria política, com pot vostè retreure'm que no hem pogut resoldre el problema de la sanitat? El problema de la sanitat també és responsabilitat del Partit Socialista de Catalunya, perquè també ha governat durant molts anys, tretze, a Espanya, i vuit el Partit Popular a Espanya, i no hem resolt aquest problema que tenim avui pendent.

Jo, no obstant –no obstant–, veig que hi ha bona predisposició per entrar a una dinàmica de solució futura. I cregui'm que, per part nostra, ens hi acollirem, en aquesta voluntat d'entesa. Però els prego que, si volen arribar a una bona entesa, d'entrada, deixin de ser, doncs, injustos en la crítica, i que, d'entrada, no ens retreguin coses que no són responsabilitat política de Convergència i Unió. Nosaltres no hem votat mai la Llei d'estabilitat pressupostària a Madrid, que quedi clar en aquesta cambra. Nosaltres no hem donat el vot favorable a la Llei d'estabilitat pressupostària a Madrid. És més, la vam esmenar profundament. És més, el Govern de Catalunya, Convergència i Unió, la porta al Tribunal Constitucional. Miri si estem en desacord amb la Llei d'estabilitat pressupostària!

I jo, personalment, en el Consell de Política Fiscal i Financera faig un vot particular i estic en contra de la Llei d'estabilitat pressupostària! És més, d'aquí a poques hores, dijous que ve a la tarda, Esquerra Republicana i el seu Partit votaran la previsió pressupostària que el Govern de Madrid ha posat en el Congrés dels Diputats, i votaran l'estabilitat pressupostària que el Partit Popular va posar sobre la taula, el dijous que ve... (*Remor de veus.*) Si vostè està en contra de la Llei d'estabilitat pressupostària, el dijous que ve votin en contra –votin en contra–, i si no ho vol el Partit Socialista que ho faci, almenys, Esquerra Republicana –que ho faci almenys Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*)

Jo només recordo a la cambra la realitat: no hem votat mai la Llei d'estabilitat pressupostària, no l'hem votada mai, l'hem portada al Tribunal Constitucional i hi hem estat en contra cada any –cada any hi hem estat en contra. És més, estem en contra amb el 0 per cent de previsió –hi estem en contra.

I faig un petit parèntesi per dijous, i dono alguna idea a Esquerra Republicana per si els motiva... (*Veus de fons.*) Els motiva... Quina és l'essència del dèficit de l'estabilitat pressupostària? És: l'Administració central de l'Estat fa 0,5 de dèficit, la Seguretat Social fa 0,7 de superàvit, aquest 0,7 de superàvit de la Seguretat Soci-

al, de tots els ciutadans de l'Estat, es compensa amb el 0,5 de dèficit de l'Administració central. Per a les comunitats autònomes, quina previsió dèficit? Zero. Per a les comunitats autònomes, zero de previsió de dèficit. Per a l'Administració central, mig punt de dèficit. I la Seguretat Social, que fa un superàvit, que és de tots –no és només d'uns, és de tots–, es compensa només per a l'Administració central. Diguin-li vostès, al ministre d'Economia, que no. Diguin-li que no. Diguin-li que la Seguretat Social és dels catalans, també. I si hi ha superàvit en la Seguretat Social dels catalans, una part d'aquest superàvit que vagi per al problema de Catalunya i que ens donin més diners per al problema de Catalunya. (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) I que ho digui Esquerra Republicana, també. No votin que sí seguint la tesi que va iniciar el Govern del Partit Popular de Llei d'estabilitat pressupostària: previsió de dèficit per a Catalunya, zero.

I acabo, senyor president. (*Remor de veus.*) Acabo tornant una mica al que comentàvem abans amb aquests pressupostos, no? A nosaltres ens sembla que aquests pressupostos havien de ser una gran oportunitat per visualitzar tot un conjunt de polítiques de canvi d'un govern a Catalunya –legítim, per altra banda–, per poder dir a la ciutadania que ara hi hauria un govern tripartit d'esquerres i de progrés que orientaria l'acció de govern d'una forma diferent.

Li he de reconèixer que la nostra decepció és profunda, perquè no hi hem vist massa diferències. No és que aquest pressupost sigui continuista i a la vegada tingui mancances, com jo he criticat. És clar que en té, de mancances. I els nostres, que en tenien, de mancances. Però és que el que nosaltres posem de manifest és que aquesta *alternativa* de govern no es veu enlloc –no es veu enlloc. Només es veu una gran diferència; és la crítica a l'oposició, la crítica endarrere, és mirar endarrere, no és orientar les polítiques cap endavant.

Aquests pressupostos castiguen doblement les famílies de Catalunya. Això és el que lamentem. Castiguen doblement les famílies de Catalunya. I ho fan perquè apugen la pressió fiscal, fent-los pagar més impostos, amb la benzina, amb les multes de trànsit, amb les taxes, amb l'AJD quan comprin pisos, amb totes les, diguem-ne, figures impositives que regulen en aquests moments els serveis públics. Per tant, apugen la pressió a les famílies. I, en canvi, es donen menys ajudes a les famílies amb fills de zero a tres anys, es donen menys perspectives de complement a les pensions de viudetat o no es paga P4 amb la gratuïtat de l'ensenyament. És a dir, menys serveis i més pressió fiscal a les famílies.

Jo apello –i acabo– a aquesta perspectiva de futur. Ben segur que hem de construir un acord polític important a Catalunya. Però jo els dic: no comencin vostès, en el moment de construir aquest acord polític a Catalunya, criticant endarrere, criticant només endarrere, només obsessivament criticant endarrere. És a dir, endarrere s'han fet coses malament? Com vostès també en faran, de malament. (*Remor de veus.*) O són infallibles, vostès? Vostès també en faran, de malament. Però no s'obsessionin girant-se d'esquena i mirant endarrere. Mirin endavant, i buscan..., mirant endavant trobaran la possibilitat de diàleg polític per poder, doncs, afrontar els problemes del país.

I sàpiguen per endavant una cosa: no ens trobaran, doncs, absolutament, diguem-ne, entregats. Ens trobaran exigents, i ens trobaran que en aquesta ocasió potser única en la història política de Catalunya –i és que en les dues taules del finançament hi ha el mateix partit–, ens trobaran a nosaltres exigents. Aquesta oportunitat que tenim, que a Madrid governi el Partit Socialista i a Catalunya governi el Partit Socialista, aquesta oportunitat, s'ha de convertir en resultats. Si no resollem el problema, aprofitant aquesta coincidència, que mai l'hem tingut nosaltres –mai l'hem tingut nosaltres–, sempre els hem tingut en contra i sempre els hem tingut al davant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Ferret

...mai els hem tingut al costat... Ara vostès tenen aquesta possibilitat i nosaltres estarem amb l'actitud de construir aquest diàleg, però per resoldre els problemes de veritat, no per tapar-los.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle. El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, senyor president, per al·lusions i contradiccions...

El president

Té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Bé, és curiós com el representant de Convergència s'oblida de la història, no? Fins l'any 97, Convergència i Unió va abonar en aquest Parlament i en el Govern un model de finançament pactat i bàsicament seguint les tesis del Partit Socialista, i que va donar uns resultats desastrosos –desastrosos–; un model que era l'aplicació pràctica de la LOFCA i que a la pràctica no va significar en absolut la disminució del dèficit fiscal, sinó el seu increment.

És a partir de la legislatura 95-99, a proposta d'Esquerra Republicana, quan, a través d'una comissió d'estudi sobre el concert econòmic, s'arriba a unes conclusions, pactades, per les quals la negociació posterior va permetre per primera vegada tenir un llistó en la negociació. I el senyor Homs no va poder venir aquí dient que havia aconseguit l'oro i el moro: havia aconseguit una millora molt relativa i ridícula en comparació –en comparació– amb el llistó que havíem posat des del Parlament.

És Esquerra, també, que en la passada legislatura, amb un acord amb els grups d'oposició, aconseguim marcar per primera vegada la fita d'obtenir els recursos similars al concert econòmic. I, finalment, ara que estem al

Govern, l'Acord de govern marca com aquesta fita reduir el dèficit fiscal en vuit anys per situar-lo a la mitjana europea.

Senyor Homs, a Madrid farem el que creguem que haguem de fer. I li asseguro que si hi acabem donant suport no serà a canvi de res, com vostès, tants anys que han tingut la clau, quatre legislatures, i no l'han fet servir. Si acabem donant suport a aquesta qüestió en la Llei d'estabilitat, serà a canvi del canvi d'aquesta Llei d'estabilitat, i això ja li ho anuncio per anticipat.

(El Sr. Homs i Ferret demana per parlar.)

El president

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Ferret

Gràcies, senyor president. Jo li demano, a Esquerra Republicana, que a Madrid no facin el que creguin que hagin de fer: a Madrid defensin els interessos de Catalunya. Res més.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle. El conseller d'Economia i Finances demana per parlar.)

El president

L'honorable conseller demana la paraula...

El conseller d'Economia i Finances

Miri, senyor Homs, no es preocupi, que d'aquí a pocs mesos presentarem els pressupostos del 2005, que seran ben diferents dels que vostès van presentar el 2003, i així tindrà l'ocasió de votar-hi a favor; uns pressupostos amb canvis que siguin uns canvis que satisfacin realment la seva aspiració que els pressupostos, realment, representin una modificació substancial d'aquesta continuïtat que hem tingut fins ara, no?

L'acord del 2001, l'acord de finançament del 2001, és un acord en què... Recordem la situació política, no? A Madrid, ja hi havia un govern amb majoria absoluta del Partit Popular. Per tant, els vots de Convergència i Unió no eren necessaris per tenir la majoria parlamentària. Vostès van votar gratuïtament la investidura del senyor Aznar. És cert que la van votar. També la van votar el 1996. Però el 96 la van votar i sense el seu vot no hauria sigut president del Govern, el senyor Aznar. De manera que podien demanar alguna cosa a canvi. Però el 2000, no; el 2000 la van votar gratuïtament. I molt gratuïtament. Però, en canvi, aquí al Parlament de Catalunya vostès tenien una situació en què necessitaven els vots del Partit Popular. De manera que la seva situació de dependència per negociar el finançament autonòmic era extrema. I per això, socialistes i altres forces de l'oposició els vam oferir –a vostè personalment, a Convergència, a l'aleshores president–, els vam oferir un gran acord per poder negociar des de la unitat i el consens. I van ser vostès els que en aquells moments, pels seus acords, pels seus pactes amb el Partit Popular, ho van refusar.

I ara ho reiterem. És a dir, la prova que nosaltres volem aquest acord és que ara, que no ens fa falta des d'un punt de vista d'aritmètica parlamentària, el tornarem a

proposar. Nosaltres volem anar junts. Per una raó molt elemental, i és que Catalunya és forta quan va unida. Quan hem de negociar amb l'Estat hem d'anar junts, perquè en les qüestions que fan referència a l'aprofundiment de l'autogovern és molt més en el que estem d'acord nosaltres que no el que ens separa. I en tot cas segur que és molt més el que nosaltres podem compartir que no el que en aquells moments pot representar la nostra relació, per important que sigui, per sintonia que existeixi, amb el Govern de l'Estat. Perquè en aquell moment el que ha de fer Catalunya –i, naturalment, nosaltres, pot comprendre que des del Govern de la Generalitat més que ningú– és defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya. I per sobre de qualsevol altra cosa, som el Govern de Catalunya, per sobre de qualsevol altre color polític, i ens devem als interessos dels ciutadans de Catalunya.

De manera que jo recullo com un bon senyal, com un bon auguri, la seva disposició i la disposició del seu Grup a col·laborar estretament en aquesta nova etapa que s'obre, en la qual sens dubte ens farà falta una gran unitat, una gran entesa, per poder aconseguir els objectius que ens marquem, que són objectius ambiciosos i que són objectius que jo estic convençut que podrem aconseguir si som capaços de fer bé les coses.

I fer-les bé vol dir fer-les bé a Catalunya i negociar, naturalment, amb el Govern de l'Estat. Negociació que no serà fàcil. Ningú ho diu, que hagi de ser fàcil. És cert que ara tenim a Madrid un govern molt més ben disposat, que hi ha una situació diferent de la que hi havia. Evidentment que és així. Però està clar que no serà fàcil. I per això la negociació s'ha de basar en una doble actitud, de diàleg, de voluntat de parlar, d'entendre'ns, però també de fermesa. Jo crec que si fem les coses des d'aquesta perspectiva, tenim realment possibilitats, i possibilitats serioses, d'avançar.

Les lleis d'estabilitat pressupostària..., simplement, ara em satisfà molt veure que, per part seva, doncs, també està en contra del que representaven en aquell moment aquestes lleis. Però les lleis existeixen. I mentre existeixin les hem d'aplicar. De manera que quan vostè diu: «Voteu en contra dels objectius», votarem en contra dels objectius, si hi votéssim en contra, però no en contra de la Llei. De manera que en qualsevol cas hi hauria uns objectius d'estabilitat pressupostària, que són uns objectius que s'haurien de complir.

I el que ara està en discussió són dues coses. U, quins són aquests objectius d'estabilitat pressupostària? El que es debat en el Congrés és això: quins són aquests objectius. I aquesta vegada el Govern del Partit Socialista, el senyor Solbes, presenta els comptes d'una manera molt clara i molt transparent. Diu: «Per una banda, hi ha un superàvit de la Seguretat Social, i, per altra banda, l'Estat i les comunitats autònomes, els dos, presenten dèficit. I el conjunt del sector públic espanyol acaba de donar un resultat d'un petit superàvit.» Amb la qual cosa, ell pot dir que compleix aquest objectiu d'equilibri global, i, naturalment, de sobres compleix el Pacte d'estabilitat i creixement europeu, que és el que ens obliga des del punt de vista comunitari, que, com sap, estableix un límit del dèficit fins al 3 per cent del PIB. Aquest és el plantejament que fa.

Votar-hi en contra, això serveix als interessos de Catalunya? Catalunya, evidentment, en aquests objectius d'estabilitat pressupostària ha d'incloure el seu dèficit. Hem d'incloure'l. I l'hem d'incloure perquè l'any passat el vam tancar amb el dèficit del 0,86 per cent del PIB, l'any 2004 serà del 0,58 per cent del PIB i l'any 2005 –per molt que el reduïm, seguirem tenint dèficit, perquè no ho podem absorbir tot en un any, això– serà del 0,42 per cent del PIB.

Per tant, traslladi vostè aquest 0,42 per cent del PIB català en termes de PIB espanyol i surt que hi ha un dèficit. Com a mínim, d'aquesta comunitat autònoma. I vostès en són coprotagonistes, deixi-m'ho dir així. Jo no vull donar les culpes a ningú del que ha passat, no, no. Aquest debat és un debat mirant al futur. I el pressupost, el fem mirant la futur. Però per mirar al futur hem de saber d'on partim. Suposo que vostè, això, ho accepta. Però sobretot mirem al futur. Ara, escolti'm, aquest dèficit és un dèficit del qual, com a mínim, vostès en són coresponsables. Perquè és cert que el presentarem en els pressupostos de l'any que ve, però el presentem perquè el pressupost que ens hem trobat l'any 2003 tenia un dèficit del doble que aquest. El que presentarem serà del 0,42 i el que ens hem trobat és del 0,86. És a dir, més del doble.

Bé, aquesta és la situació amb què anem al Parlament. Els objectius d'estabilitat pressupostària, naturalment que han d'incloure el nostre dèficit. I aquests són els objectius que aprovarem; uns objectius que, pel que fa referència a Catalunya, signifiquen aprovar aquest dèficit, que inevitablement haurem de tenir.

Jo espero que a més d'això el ministre –el vicepresident– vagi més enllà i faci, com va fer en el Consell de Política Fiscal i Financera, una manifestació clara i precisa de la seva voluntat de reformar les lleis d'estabilitat pressupostària, perquè són lleis d'estabilitat pressupostària que, al meu entendre, tal com estan formulades avui a Espanya, en lloc d'afavorir l'estabilitat, el que fan és perjudicar-la, per les seves rigideses i pel poc marge que deixen perquè el pressupost pugui adaptar-se amb una certa flexibilitat al cicle econòmic. És a dir, perquè hi hagi un marc més o menys similar al que dóna el Pacte d'estabilitat i creixement a Europa.

De manera que jo crec que amb aquesta doble perspectiva –per una banda, aprovar aquests objectius i, per una altra banda, el compromís del senyor Solbes, del vicepresident, de modificar aquestes lleis en la línia que acabo de suggerir–, jo crec que també en aquest punt hauríem d'intentar posar-nos tots d'acord.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. Homs i Ferret demana per parlar.)

El president

Té la paraula, té la paraula...

El Sr. Homs i Ferret

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, començo per on vostè ha iniciat la seva rèplica. Entesa? Sí. Entesa, sí. Però abandonin l'obsessió per la crítica contra el Govern anterior. Si volen una entesa, deixin el gar-

rot. Perquè el que no poden fer és «entesa, entesa, entesa», però el garrot a la mà i anar donant garrot al Govern anterior. És a dir, abandonin vostès l'obsessió per només criticar la gestió del Govern anterior. És que el problema que tenim de fons –el problema que tenim de fons– no és de gestió, és d'insuficiència estructural de la sanitat. I vostès no ho reconeixen. No reconeixen l'origen del problema. I no reconeixen la solució política a l'origen d'aquest problema, que és la negociació amb el Govern de Madrid. Vostès estan encara instal·lats a intentar donar la imatge a la societat catalana que el problema és dels que gestionaven abans, i no és així; els problemes no estan situats aquí, els problemes els hem de resoldre amb entesa, però l'origen d'aquest problema ens ve per la insuficiència acumulada d'uns traspasos mal fets i valorats a l'inici, governant el Partit Socialista, d'uns successius acords de finançament, que no han volgut reconèixer mai per Madrid el problema de fons. I li albiro una altra cosa, ens trobarem, en aquesta entesa que vostè diu que vol en la taula de les negociacions a Madrid, que el Govern de Madrid no ens reconeixerà, no ens reconeixerà la insuficiència del sistema sanitari, i ja ho veurem. I si diu que sí, escolti'm, jo seré el primer a aplaudir-ho, si diu que sí jo seré el primer a aplaudir-ho.

Per tant, el problema que tenim és que no ens han volgut mai reconèixer la insuficiència del sistema, i això ens ha portat a gestionar amb els escassos recursos de què disposàvem; no per mala gestió del Govern anterior, per insuficiència del sistema. I això, vostès, no ho reconeixen mai. I ens conviden a la negociació i a l'entesa –que ja li dic que sí–, però deixin vostès de mirar endarrere i fer veure les coses que no són.

I en aquesta taula de negociació, li faig una puntual recomanació, modesta, i no me l'agafi malament. No digui vostè mai, però mai, que l'Estatut està per sota de la LOFCA. Primer, perquè políticament no és veritat. L'Estatut està per damunt de la LOFCA. I l'article específic que hi ha en l'Estatut, que diu que el Govern de Catalunya, cada cinc anys, té el dret de reclamar la revisió del seu sistema de finançament, és un dret que té avui el poble de Catalunya a exercir per les seves institucions de Govern, i això, digui el que digui la LOFCA –que ara no diu re–, però digui el que digui la LOFCA, que ara no diu re, aquest dret, nosaltres el tenim sempre, sempre.

Per tant, l'acord del 2001 no és dolent per la supressió de la clàusula quinquennal, perquè els drets del poble de Catalunya estan defensats i recollits en el seu Estatut, i el seu Estatut ens dona la legitimitat per defensar la revisió quinquennal. I per tant, quan anem junts –si és possible– a discutir amb Madrid el nou model de finançament, el primer que els direm és que la revisió quinquennal no ens la qüestionin, perquè l'Estatut ho reconeix. I si vol, jo li proposaré incorporar-ho a la LOFCA, i ja m'agradarà veure al ministre Solbes si li agrada incorporar-ho a la LOFCA. Jo li diré: escolti'm, el que diu Catalunya en el seu Estatut, posin-ho vostès a la LOFCA. I ho proposaré; llavors veurem què passarà. Per tant, no és la revisió quinquennal el problema de l'acord del 2001.

I acabo, senyor president. Jo crec que si l'Estat, dijous que ve, el Congrés dels Diputats aprovarà els objectius

d'estabilitat pressupostària, i li diran a tot el poble de Catalunya i a tot l'Estat espanyol que els comptes públics tenen un superàvit del 2 per cent del PIB, uns 300.000 i escaig més milions de pessetes, de les antigues pessetes, si el dijous que ve s'aprovarà que els comptes de l'Estat tenen un superàvit del 0,2 del PIB i Catalunya tenim els problemes de sanitat acumulats durant tants anys per la insuficiència que tenim del sistema, el que cal fer és una previsió més baixa, que facin una previsió més baixa, que no facin un 0,2 de superàvit, que facin un 0 de superàvit –un 0, estabilitat 0–, i aquest 2 per cent ens el paguin a les comunitats autònomes per a la sanitat que gestionem des de fa molts anys.

I si Andalusia, espaviladament, ha obtingut un taló de 2.500 milions de pessetes, doncs, nosaltres també en tenim d'insuficiències no acomplertes. Hi han acords de programa no pagats, hi han deutes pendents d'infraestructures no executades, hi han problemes d'aplicació de lleis en el camp de l'ensenyament i en el camp de la seguretat que no ens els paguen, doncs, reclamem-los també que ens donin aquesta quantitat que necessitem per gestionar bé les lleis. I això que ho facin amb càrrec al 2 per cent de superàvit. I per tant, això es pot plantejar dijous en el Congrés. I mentre venguin superàvit i a nosaltres ens facin menjar el dèficit, no es pot votar aquesta previsió d'objectius d'estabilitat pressupostària, com ho farà Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Per presentar la següent esmena a la totalitat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, en nom del Grup Parlamentari Popular.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, il·lustres diputats i diputades, jo, amb aquest debat, crec que, representant el Grup Parlamentari Popular, tinc un cert avantatge respecte al debat a què hem assistit fins ara, i és que jo no tinc necessitat de justificar-me de res, i espero que des del Govern no es continuï sempre donant la culpa als mateixos, perquè aquest discurs se'ls està acabant. Dic això, perquè el senyor conseller d'Economia ha citat molt sovint el vicepresident econòmic i ministre d'Economia i Hisenda, el senyor Solbes; és normal, és un govern de les mateixes característiques i és lògic, no? Però crec que també se l'ha de citar, no només en determinades circumstàncies, sinó quan també diu coses que tenen molt de sentit.

Fa pocs dies, el vicepresident segon va mostrar-se sorprès –i cito textualment– «per la tremenda transferència de responsabilitats de l'Estat a les comunitats autònomes durant els darrers vuit anys» –paraules textuais d'ell. Va recordar que si deduïm la Seguretat Social i els pagaments de deute públic, la resta, dos terços aproximadament, es reparteix entre l'Administració general de l'Estat i les corporacions locals –un 33–, i les comunitats autònomes l'altra meitat –el 33; és dir, comuni-

tats autònoms tant com la suma de l'Administració general de l'Estat i les corporacions locals.

I va dir també que: «Els marges d'acció de l'Estat del futur, com a conseqüència del sistema de transferències que hem fet, han quedat enormement limitats. I això planteja una reflexió d'un model en el futur de com hem d'organitzar el país, i si és un problema de transferències de recursos de l'Estat, si l'Estat apuja els seus impostos per enviar diners als altres, són comunitats autònomes i corporacions locals qui tenen més marge de maniobra financera per poder actuar.» Fins aquí és frase textual; no la dic jo, la diu el senyor Solbes.

I això que diu el senyor Solbes respon a la veritat. I per això, senyor conseller, li demano que, amb la seva autoritat política, la seva autoritat acadèmica, la seva autoritat moral, ajudi a destruir tòpics que ja no són veritat. I que ens ajudi que els ciutadans tinguin consciència clara i nítida de la realitat; crec que és una obligació democràtica. I m'agradaria que d'aquest debat sortís l'oblit per sempre d'expressions com: «els diners que no ens arriben de Madrid», o «l'espoli fiscal», i altres expressions que, gràcies a l'actual Govern català –ahir oposició– i l'anterior Govern –avui oposició– han anat transformant en veritats absolutes per amagar sovint la seva pròpia incapacitat de gestionar correctament els abundants recursos de què han disposat i disposen. I després en parlaré d'això; crec que això s'ha d'acabar. Jo els demanaria que facin front a les seves responsabilitats i que deixin de fer el mateix victimisme que s'ha fet fins ara per part dels governs de Convergència i Unió, que afrontin la realitat i li diguin la veritat als ciutadans de Catalunya.

També és un tòpic habitual de la política catalana –i va lligat al debat sobre els pressupostos i al debat sobre el finançament autonòmic– parlar del dèficit fiscal. Bé, estic segur que hi és i que hi ha sigut, jo sobre això no discutiré, però crec que el tòpic es fa servir sense rigor, i crec que val la pena que en parlem ja d'una vegada seriosament, en benefici de tothom. Jo personalment n'estic fart de sentir com cada vegada que parla algun representant de l'actual Govern, particularment si és des d'Esquerra Republicana de Catalunya –i, per cert, sense cap comentari crític de Convergència i Unió– el pretès dèficit fiscal és cada dia més gran; aviat serà més elevat que el PIB de Catalunya, al pas que anem. I crec sincerament que hem de ser seriosos, malgrat vostès i malgrat també l'anterior Govern.

El molt honorable president de la Generalitat, el senyor Pasqual Maragall, acostuma a dir que Catalunya –per cert, a mi m'agradaria saber qui és Catalunya– ha de pagar per renda i rebre per població. I això, amb tots els respectes, és una solemne vacuïtat. Catalunya no és un subjecte fiscal; els que ho són, són els ciutadans, les persones físiques i les persones jurídiques. I anem a pams. Els catalans, com tothom, com a persones físiques, paguem per renda, per renda de les persones físiques, i les empreses catalanes també, per renda de les societats, no pel fet de ser catalans –que jo sàpiga!–, pel fet de la nostra renda. Hi estem d'acord? Jo crec que deixem ja, doncs, aquest tema a part.

I, pel que fa als impostos indirectes, doncs, el mateix, perquè els impostos indirectes depenen de les transac-

cions econòmiques –l'IVA depèn d'això, els impostos especials depenen del que gastem, del que paguem en carburants, en alcohol, en tabac... No paguem pel fet de ser catalans, paguem per les transaccions o pel que consumim. La gran aportació intel·lectual, doncs, on és? Des del punt de vista dels ingressos? Amb tots els respectes, és una solemne obvietat. Deixem d'utilitzar aquests termes, perquè no ens expliquen res.

Ara, què passa amb les despeses? Aquest és un debat més interessant. Però la primera pregunta és: els grui-xos de les despeses, en termes generals, per al conjunt del país..., per als pensionistes, per als aturats, cobren pel fet de ser pensionistes o d'estar aturats? O cobren diferent dels altres pel fet de ser catalans? Cobren exactament el mateix. Per tant, hi ha una part molt important de la despesa que no té sentit fixar-la en termes de la població, en general, sinó en termes de la població afectada, perquè si cobren, si tenen dret a cobrar és per les seves circumstàncies personals i no per criteris de caràcter general.

On és el debat de veritat? El debat de veritat és a les inversions, i a les inversions que es territorialitzen. I aquest és el debat que ens interessa, les que rebem ara –per cert, mai havien estat tan elevades– i les que rebrem en el futur. I sobre això, m'agradaria molt que ens digués alguna cosa. Sé molt bé que no és el debat d'avui, no?, i que hem d'esperar els pressupostos generals de l'Estat de l'any 2005, però que es discutiran ara al mes d'octubre, i s'han de presentar abans que s'acabi el setembre. Li anticipo, senyor conseller, que demanarem algun mecanisme parlamentari, si pot ser, fins i tot un ple, per discutir allò que ha passat, per veure quines són les conseqüències per a Catalunya. Jo estic segur que hi poden estar d'acord. Vostè ha parlat molt de la transparència, i la transparència en aquests temes és essencial. I li dic que jo, personalment, estic d'acord, ara que parlem de transferència, a demanar els dèficits fiscals..., les balances fiscals; personalment hi estic d'acord. I a partir d'aquí, fer un debat rigorós sobre aquest tema. Però facin el que han de fer i facin-ho d'una vegada, no?

I què pensen fer respecte a les inversions necessàries per a Catalunya de cara al futur? Què passarà quan s'acabi la inversió en alta velocitat –si és que s'acaba algun dia, i ara en parlaré d'això, no? O quan s'acabi l'actual ampliació de l'aeroport de Barcelona, o quan s'acabin les ampliacions dels ports de Barcelona i Tarragona... Hem d'anar preveient el futur.

I respecte a l'alta velocitat, crec que val la pena intentar agafar la paraula a la senyora ministra d'Obres Públiques o ministra de Foment, no? Jo, tinc aquí una certa..., com diria..., una certa desconfiança, no?, un cert escepticisme. El Partit Socialista Obrer Espanyol mai ha vist com una prioritat l'alta velocitat entre Madrid, Barcelona i la frontera, mai. Històricament ha estat evident això. Bé, ara..., ahir mateix va marcar el 2007. Després d'haver dit en seu parlamentària que el 2008, el 2010. Si els canvis d'actitud són tan rigorosos com aquest, doncs m'agradaria poder-hi aprofundir, no? Però bé, acceptem que sigui el 2007, no ho retardin més.

I pensin-se molt, molt seriosament si, efectivament, convé tornar a reobrir el debat de per on entra l'alta ve-

locitat pel sud de Barcelona, i si ha d'anar a l'aeroport o no. Jo sé que aquí hi ha posicions que no són exactament coincidents en el si del propi Govern tripartit. I és normal, no? Seria la quarta vegada que canviéssim el traçat. Primer havia d'entrar per Cornellà; després havia d'entrar per l'Hospitalet; després ha entrat pel Prat, però es va fer aquell invent, que més que un bucle era un bunyol del famós bucle –afortunadament allò es va poder canviar–, i ara crec que s'ha trobat una solució racional que equilibra els interessos de tothom, també els que es deriven de la preservació de l'aquífer del Delta, també. I a partir d'aquí, anem a veure com ho posem en marxa al més aviat possible. Perquè hi ha gent que, tal i com s'explica, hi ha gent que creu que posant una estació a l'aeroport baixará del tren i entrarà al *finger*. Escolti'm, estem davant d'un aeroport que gestionarà més de cinquanta milions de passatgers quan estigui acabada la terminal. I els desplaçaments interns hauran de ser brutals. Per tant, no expliquem coses que després no es podran dur a terme, i que, en qualsevol cas, seran tant o més complicades que les que ara estan a sobre de la taula.

Bé. Sobre l'aeroport, ja que estem sobre això, també li vull dir una altra cosa, que és un tema important. Li avanço que des del Partit Popular de Catalunya estem d'acord a modificar el model de gestió aeroportuària. No crec que hi hagi alternativa a la gestió centralitzada, perquè això cada vegada es farà més a nivell europeu, del que en podríem dir la navegació aèria. El cel únic europeu ens hi obliga i no cal donar-hi més tómb, però estic a favor d'una prestació descentralitzada dels serveis aeroportuaris i majoritàriament privatitzada.

Crec que, per tant, no hem de parlar d'una transferència de competències d'una administració a una altra. Privatitzem. Crec que la societat civil catalana a més a més hi està d'acord i no hi ha problema que hi hagi participacions minoritàries de les administracions. Sobre aquesta via podríem treballar i jo estic disposat a parlar-ne.

Bé, però en qualsevol cas, aquests són temes que se'n van una mica del motiu del debat d'avui. Jo li demanaria que aprofitin políticament la seva situació actual, que no es busquin excuses i que aprofitem els recursos que tenim. I n'hi ha prou que diguin allò públicament que diuen i escriuen en els documents oficials del propi Govern de la Generalitat. En un d'ells, el d'*Escenari d'equilibri pressupostari del 2005 al 2008*, es diu, textualment: «La liquidació dels ingressos derivats del sistema de finançament, que suposen més del 85 per cent del total d'ingressos no financers de la Generalitat, indica que el creixement anual d'aquests recursos, durant els darrers exercicis, ha presentat un diferencial d'entre tres i quatre punts per sobre del PIB nominal, que ha estat al voltant del 6 per cent.» I en la liquidació oficial del finançament autonòmic, tancat pel Ministeri d'Hisenda, l'increment del darrer any respecte a l'anterior va ser una mitjana per a tot Espanya del 10,5; a Catalunya, de l'11,1. L'increment, no és certament poc.

Per tant, jo, aquestes crítiques que sento constantment sobre el mètode de finançament les puc entendre per defugir determinades responsabilitats, però els recursos s'estan incrementant, i de manera molt substancial, aquests

darrers anys, gràcies al mètode de finançament, que, per cert, va estar votat unànimement –unànimement– per les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista també –també. Ja sé que, des del punt de vista polític, el Partit Socialista va intentar utilitzar aquest tema per fer oposició, però, quan les comunitats autònomes, que són les que han de gestionar els diners, van veure que el mètode de finançament els era molt favorable, van obligar el Partit Socialista a canviar d'actitud, es van abstenir del debat parlamentari i les seves comunitats autònomes hi van donar suport unànime en el si del Consell de Política Fiscal i Financera.

I això permet, aquesta evolució en presentar uns pressupostos que, deixi'm que li ho digui, senyor conseller, contra tota lògica econòmica i pressupostària en la situació actual, a la pràctica són expansius, des de tots els punts de vista. I no m'estranya. Vostès, els governs d'esquerres, són sovint, i a la història em remeto, són sovint bastant incapaços de moderar la despesa. Potser és que molts de vostès –vostè no, senyor conseller, però, molts de vostès– sí que creuen, com l'actual ministra de Cultura, que «els diners públics no són de ningú». Frase literal de la senyora ministra de Cultura. I això és un solemne disbarat. Jo no entraré en les conseqüències concretes d'aquesta concepció de les coses, no?, però, és tan difícil entendre que els diners públics són de tothom i que per això cal administrar-los amb molta més cura que els diners privats?

Bé. En qualsevol cas, hi ha una cosa que sí que saben fer i que saben fer millor que les nostres opcions polítiques o que la meua opció política, i és –se'ls ha de reconèixer– apujar els impostos. I això normalment genera desconfiança i incertesa. I a partir d'aquí, alentiment del ritme de creixement de l'activitat econòmica, i, més aviat que tard, destrucció de llocs de treball, i les experiències que tenim són evidents.

Vostès no hi creuen, de debò –i ho acaben de dir–, en l'estabilitat pressupostària, ni en les bondats de reduir la pressió fiscal de ciutadans i d'empreses per tal de generar més capacitat a partir de la confiança de creació de riquesa. I ara torno als seus documents, perquè no ho estic dient perquè sí, això. Torno a llegir, a les conclusions del document esmentat, textualment, diu: «L'estat de les finances públiques de la Generalitat requerirà rigor en l'execució i en mesures de correcció i contenció de la despesa per assolir l'equilibri en l'exercici 2008.»

Home..., esperar el 2008 per equilibrar els pressupostos em sembla una mica exagerat, no? Però m'agradaria que també complissin l'article 8.1 de la Llei d'estabilitat pressupostària, que diu que no n'hi ha prou en presentar un escenari d'estabilitat, sinó que s'ha de fer un pla estratègic de com s'aconseguirà l'equilibri pressupostari, i, per tant, què es farà des del cantó dels ingressos i des del cantó de les despeses. Bé. Segueix el document: «El compliment de l'escenari d'equilibri només serà possible si es produeix una reducció del pes de la despesa no financera de la Generalitat amb relació al PIB de Catalunya.» I segueix el document: «Aquesta restricció és, certament, molt severa.» Ja. Però per a vostès és inimaginable.

Ja ens diran..., és veritat, no?, que ja ens diran: «Escoltin, la culpa és de Madrid.» Perquè segueix el docu-

ment: «Aquesta restricció només serà evitable en el cas de disposar de recursos addicionals derivats de la revisió del sistema de finançament –Madrid–, o bé en el cas d'una flexibilització del compliment de l'objectiu d'estabilitat pressupostària com a conseqüència de la revisió de l'actual marc legal.» Fantàstic. Això de ser rigorosos en la despesa, mai; si convé, canviem la Llei, i tornem als dèficits crònics, a l'endeutament creixent, a la pressió sobre el finançament del sector privat, això que se'n diu el *crowding out*, l'alça dels tipus d'interès. I, com sempre, sempre queda el recurs de demanar més a Madrid.

Amb un govern del Partit Popular això era gratis. Era gratis, ja se sap, no?: «Vostès són uns centralistes, vostès són uns impulsors de la involució autonòmica...» Però ara –ara– tenen un govern dels seus. I, ja que hem citat el senyor Solbes, doncs, els senyor Solbes ja ha dit unes quantes coses sobre aquesta qüestió, no?, sobre el mètode de finançament, sobre els dèficits de la sanitat... Ja n'ha dit unes quantes, de coses. I és el vicepresident segon del Govern el que coordina la política econòmica, no és un qualsevol, no? Ara ho diuen ells. Ja hem començat a veure algunes peticions de dimissió del senyor Solbes. Jo crec que n'hi haurà més, però no vindran de nosaltres –no vindran de nosaltres.

En fi, miri, amb els recursos que té en aquests moments la Generalitat –i ara en parlaré–, vostès, a la pràctica, estan renunciant a fer política econòmica –a fer política econòmica– amb els pressupostos i amb la Llei de mesures que els acompanya.

I han fet..., ja sé que venim d'una pròrroga pressupostària, que estem ja pràcticament a meitat de l'exercici, però vostès han fet..., que els marges de maniobra són petits, tot això és veritat..., i han fet uns pressupostos simplement incrementalistes, en què, de veritat, jo no he sigut capaç de veure cap esforç real de racionalització –excepte algunes anècdotes que també comentaré– i de redistribució de la despesa des del punt de vista de les prioritats polítiques. Esperarem els de l'any 2005, perquè segurament allà podran ser uns pressupostos diferents, però, en aquests, evidentment, això no ha existit. Jo només veig increment d'impostos i taxes, des del punt de vista dels ingressos, i poques coses més.

I si li sembla comencem pels ingressos. Pel que fa als ingressos corrents, que són més del 90 per cent del total, l'increment és del 9,1 per cent, molt per sobre del producte brut nominal. Els impostos directes pugen un 13,8, els indirectes un 11,8. Sort que el mètode de finançament no és bo, perquè estem parlant d'increments molt per sobre de l'evolució del producte interior brut nominal, no? I, a més, les operacions d'endeutament, el que se'n diu tècnicament la variació de passius financers, representen més de 1.500 milions d'euros. Per tant, l'increment total dels ingressos és del 10,5 per cent. I el PIB nominal, segons les seves pròpies previsions d'escenari macroeconòmic, ha de créixer el 5,7; pràcticament, doncs, el doble. I gairebé el 90 per cent dels ingressos no financers vénen del sistema de finançament.

Per tant, ja no és allò de dir: «Escolti'm, els diners que em vénen de Madrid...» Fins i tot, el Fons de suficiència està previst en l'acord de finançament. Ara la Generalitat es finança bàsicament pels impostos que paguem

els ciutadans de Catalunya. I això és molt bo que els ciutadans de Catalunya ho sàpiguen, és molt bo que ho sàpiguen, no?

I només queda, pràcticament, a part de petites coses, només resta fora, com ha dit el senyor conseller, la transferència als ens locals procedents de l'Estat. Per cert, quan parlarem del finançament dels ens locals, més enllà de les coses que s'han dit i que són meritòries? Però, si un es fixa en les quantitats de què s'ha parlat, tots sabem que el problema del finançament de les corporacions locals no es pot resoldre a través de les mesures que s'incorporen en la Llei de pressupostos i en la Llei de mesures que els acompanya. S'ha de fer d'una altra manera, i hem de fer un pacte local per anar a una segona descentralització i veure què passa amb els ajuntaments. No és raonable que els ajuntaments només gestionin el 15 per cent de la totalitat dels recursos públics. No és raonable, i això s'ha de modificar.

Ara, a partir d'aquí haurem de dir d'on vénen els recursos, no? I què fem. Si ens creiem el nostre discurs..., jo crec que en aquests temes, a més, el seu i el nostre no són precisament gaire diferents, doncs, si ens el creiem, anem treballant en detall.

I ara, amb una mica més de detall també, m'agradaria parlar dels ingressos propis. Se'n diu que d'aquí a un any es presentarà un projecte de llei sobre la reforma de l'impost de successions i donacions. Suposo que el tripartit aguantarà fins aleshores. Però, per què tan tard? Per què tan tard? Nosaltres som partidaris, i ho sap, de suprimir-lo. I allà on governem, a les comunitats autònomes que governem, ho hem fet. Si ho fa vostè, els ciutadans li ho agrairan, i nosaltres l'aplaudirem.

I també hauríem de fer un esforç per anar avançant cap a la desaparició progressiva d'un impost que es va crear com un impost extraordinari ja fa gairebé trenta anys, no?, que és l'impost sobre el patrimoni, que crec que és un impost injust. És un impost que al final només paguen les persones que no tenen precisament els més alts nivells de renda, no?

Bé. I aquí l'excusa no és la progressivitat, perquè si creguessin en la progressivitat no haurien fet una cosa en l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, que hi va en contra, i és eliminar els trams i fixar un tipus únic de l'1 per cent, que afecta, com és natural, a partir d'aquí, les rendes més baixes, que abans tenien un tipus més baix, en temes tan evidents com poden ser la compravenda d'habitatges. I això també convé que els ciutadans ho sàpiguen, en els moments que hi ha fortes tensions en aquest mercat i que els preus són creixents..., i, què fa el Govern de Catalunya sobre les transaccions en habitatge? Apujar els impostos. Suposo que és una contribució més a trobar solucions habitacionals.

Però sí que és una contribució de..., més allò que més els agrada, no? Això sí que ho és. Ho dèiem abans: apujar els impostos i les taxes, la del cànon de l'aigua especialment. Jo recordo els arguments del senyor Maragall contra el transvasament, tot dient que l'aigua és massa barata fora de Catalunya i, en canvi, cara, aquí, no? També es creen taxes noves. No hi insistiré. L'únic que m'ha cridat l'atenció és una cosa, sobre les taxes,

a part que realment es dispara contra tot allò que es mou, no? La taxa sobre el joc apuja la previsió en un 15,7 per cent. Jo ja sé que quan les coses es comença a perfilar que no aniran bé, la propensió a jugar puja. Però, espero, senyor conseller, una explicació convincent sobre aquest increment. A mi, personalment, no m'agrada jugar i estic segur que a vostè tampoc.

Ara bé, el tema estrella és el recàrrec sobre els carburants, i li haig de dir que és una opció legítima d'aplicació de capacitat normativa. Res a dir, en principi. Ara, fer-ho ara precisament, jo crec que és difícil ser més inoportú. Estem en un procés de puja dels preus dels carburants per culpa de l'increment del preu del petroli, del cru, doncs, que és evident, no? La justificació, a més, és poc sòlida: 64, 65 milions d'euros des de l'1 d'agost a final d'any, amb un dèficit sanitari que vostès mateixos han xifrat en més de 18.000 milions d'euros..., poca cosa significa això, no? Ja sé que vostè ho argumenta dient: «És una mostra de responsabilitat política. I, per tant, estic transmetent el missatge que estic disposat a assumir un cost polític a canvi que entre tots trobem una solució a la sostenibilitat del nostre sistema de salut.» Bé. Però, com sempre, al final es recorre a la pressió fiscal sobre els ciutadans i a demanar més diners a Madrid. El senyor Homs ho acaba d'explicitar de manera molt clara. Però el senyor Homs també ha dit que estem davant d'insuficiències estructurals, de dèficits estructurals del nostre sistema de salut. I és aquí on ens hem de ficar.

I jo li demano: quines mesures prendran per millorar i integrar el sistema català de la salut i l'Institut Català de la Salut, donant-li un sistema de gestió molt més empresarial, molt més eficient? Com abordaran el sistema concertat? Jo crec que vostè és molt conscient de les brutals ineficiències i incompliments que fan que la incertesa impedeixi, per exemple, calendaris d'inversions necessàries o generar, a partir d'aquí, despeses financeres que són inassumibles a termini mitjà.

Jo he escoltat amb molta atenció el que ha dit, des del punt de vista de crear un comitè d'experts, un comitè de treball, un comitè de savis, no? Bé. Aquestes són les coses que s'acostumen a fer, si m'ho permet, quan no se sap ben bé què s'ha de fer, no? I, com que no sabem què hem de fer amb Ràdio Televisió Espanyola, doncs, creem un comitè de savis que ens digui el que s'ha de fer. Com que no sabem com reformar els estatuts, creem uns comitès d'experts i de savis que ens diguin com hem de reformar l'Estatut. Però els governs tenen l'obligació de tenir prioritats polítiques i criteris polítics propis, no?

Nosaltres estem disposats a entrar en aquest debat a fons i a ajudar-los, perquè això va en benefici del país. Aquest és un tema massa seriós com per fer-ne electoralisme. I, per tant, espero, i esperem, les seves idees respecte a això.

Bé. Respecte a les possibilitats d'utilitzar la capacitat normativa d'alguns impostos i, en particular, l'IRPF..., home, jo els demanaria una mica més d'imaginació. Es poden fer moltes coses aquí, no?, moltes coses, com en l'impost de matriculació, també.

I el que plantegen dels vidus i les vídues, només en el cas que la circumstància es produeixi al llarg d'aquest

exercici..., home, em sembla una mica..., una mica una broma, no? Jo faria un esforç per generalitzar-ho, com a mínim, i perquè pogués tenir efecte a totes les persones afectades. Però, bé, potser és que no pot ser, no? Tampoc al final han pogut ser els ajuts que s'havien compromès a les dones treballadores amb fills, i, en fi..., oportunitats perdudes.

Però ara vull fer un comentari molt ràpid per no passar-me de temps respecte a les despeses. I aquí és on voldria tornar a recordar algunes coses que en si mateixes desmenteixen tòpics. El nivell de despesa de la Generalitat és de 18.711 milions d'euros. Si consolidem el total de l'Administració, 19.376 milions d'euros. Perquè tothom tingui una idea clara del que això vol dir, 3 bilions 225.000 milions de les antigues pessetes, amb un creixement sobre el 2003, l'executat, no?, i ja ajustat –li ho accepto i no entrarem en aquest debat–, del 7,4 per cent.

I, si mirem les inversions, la xifra ascendeix a 1.943 milions d'euros, uns tres-cents vint-i-cinc mil milions de pessetes, que és un 13,4 per cent més que al 2003. Jo crec que aquí s'ha fet un esforç i està bé. Però li vull recordar, i acaba de sortir a la premsa, que Catalunya és la comunitat autònoma menys inversora de tot l'Estat –menys inversora–, amb uns percentatges que normalment estan per sota del 10 per cent del total del pressupost. I, en canvi, hi ha altres comunitats autònomes que tenen el mateix mètode de finançament –per tant, no busquem l'excusa, tenen el mateix mètode de finançament– i els mateixos problemes de finançament que hagi pogut tenir la Generalitat, com poden ser Madrid o la Comunitat Valenciana, que, en el cas de Madrid, les inversions són el 15,7 sobre el total del pressupost, i, en el cas de la Comunitat Valenciana, el 21,6.

Bé. Anem trencant tòpics, hi insisteixo, perquè la xifra més espectacular de totes és el total consolidat. Si hi afegim el sector públic empresarial, estem parlant de 22.472 milions d'euros. Perquè se m'entengui una altra vegada: 3 bilions 740.000 milions de les antigues pessetes. Pràcticament el doble que fa vuit anys. Si això és involució, que m'ho expliquin –que m'ho expliquin.

Sort que diuen que han aplicat una reducció del 2,1 per cent de la despesa discrecional. Home, a mi..., jo no..., en fi, no sóc un expert en pressupostos, no?, ni en hisenda pública, com ho és el senyor conseller, però m'ha costat molt trobar on és aquesta reducció, perquè el personal creix el 8,7; la sanitat, el 8,8; l'ensenyament, el 10,5; Benestar i Família, el 16,9; en total el 8,9, i, després d'aquesta famosa reducció del 2,1, només creix el 8 per cent, això sí.

Home, no parlin de reduccions, estem parlant d'incrementos del 8, del 9, del 10, en alguns casos del 17, i realment és espectacular, no? I, home, a partir d'aquí, mirin de no fer coses que no serveixen per a res. Expliquin per què han canviat els noms dels departaments de Sanitat i d'Ensenyament. És que no trobo cap explicació més enllà que això generi despesa. Però, per què? Vull dir, què ve a solucionar, dels problemes que tenen els ciutadans, no? Ja n'hem tingut prou havent d'ampliar el banc per poder passar de tretze a setze conselleries. I ja en tenim prou, doncs, creant més entitats autònomes i de dret públic o noves empreses en l'àmbit de la

Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Home, intenció fer coses que, efectivament, puguin ser raonables.

Per cert, vull donar l'enhorabona als consellers d'Iniciativa per Catalunya Els Verds, Esquerra Unida i Alternativa i d'Esquerra Republicana, perquè, en termes generals, no?, he vist que són els més afavorits per la magnanimitat del senyor conseller. Jo sé que és de bons nascuts ser agraïts, ho sé, llàstima que els perjudicats, al final, doncs, puguin ser els ciutadans que han de canviar una manca d'ambició de la política econòmica per clientalismes i compensacions polítiques.

I aquí li vull fer una reflexió política. Vostè és militant del PSC, i sé molt bé que estem davant d'un govern de coalició, i que això vol dir renúncies al propi programa, de vegades incongruències, però, home, no vagin més enllà d'allò estrictament necessari. Vostès, els del Partit Socialista, avui són hegemònics a Catalunya i amb molta claredat, no paguin més hipoteques que les estrictament necessàries. Ja fa temps que des del Partit Popular de Catalunya els vàrem oferir suport per evitar cessions no raonables a les altres forces del tripartit, i aquesta voluntat de suport segueix vigent. Jo sé molt bé que no és suficient i que pot semblar un brindis al sol, sé molt bé que sense Convergència i Unió qualsevol alternativa al tripartit no és plausible, no?, i amb l'actual Convergència i Unió, doncs, em sembla que menys que mai, però, bé, qui sap –qui sap. No s'oblidin del que li acabo de dir.

I, com veurà, no he parlat d'anècdotes, no he parlat de la publicitat o de les multes o de determinades taxes o de decisions que ja no són tan anecdòtiques, com les que afecten els òrgans de govern de l'Institut Català de Finances, de l'Institut Català de Crèdit Agrari o de l'Institut Català de la Dona. M'ha preocupat, des del punt de vista de la higiene democràtica, el canvi de sistema de nomenament d'aquests òrgans de govern, en el sentit que, la voluntat d'independència que es derivava de què els terminis fossin fixos i que no es poguessin alterar, ara es puguin fer per decisions del Govern, o que els membres de l'òrgan de govern de l'Institut Català de la Dona puguin ser nomenats directament pel president de la Generalitat. A mi em sembla que això és anar en la direcció contrària del que hem de fer tots plegats.

Bé, en qualsevol cas, no seguiré per aquí, perquè crec que el debat de fons s'ha de centrar en els grans conceptes, en com des del Govern de Catalunya es poden generar activitats socials favorables a la creació d'ocupació, a la millora de la competitivitat de la nostra economia.

L'altre dia un informe per al Pla estratègic metropolità de Barcelona, que va sortir a tots els mitjans de comunicació, situava Barcelona a la cua d'Europa –a la cua d'Europa– en innovació i atracció d'empreses. La situava als llocs divuit i disset, respectivament. Madrid estava en el número nou, en les dues coses, no? I a més a més, i en els darrers anys, Catalunya s'ha situat a la cua, i l'any passat de manera clara, amb l'excepció de les Balears –diguem-ne una altra víctima d'un govern de progrés–, a la cua del creixement econòmic espanyol.

I deixi'm que li faci, senyor conseller, la pregunta, no? Estic segur... –no, no li faig la pregunta, sinó que faig una afirmació que no requereix pregunta perquè la res-

posta és òbvia, no?–, jo estic segur que a vostè li preocupa molt això –li preocupa molt– i m'agradaria saber si el que passa a Catalunya és, com sempre, en el llenguatge de determinades actituds polítiques, un problema de Madrid o és, quelcom més profund, o és que nosaltres hi tenim alguna responsabilitat respecte a aquesta pèrdua progressiva de competitivitat de l'economia catalana. Jo tinc la impressió que el segon és molt més profitós i pot donar molts més resultats que no quedar-nos, com sempre, obsessionats amb el primer.

Jo crec que hi ha un problema dins de la societat catalana i dels seus responsables socials i polítics: que normalment estem gastant –i acabo, senyor president– les nostres energies en debats que sovint són estèrils i que ens allunyen de les grans preocupacions dels ciutadans. Avui mateix, he llegit als mitjans de comunicació que aquesta idea és compartida per una persona profundament nacionalista, i que tots admirem, com l'expresident de la Generalitat. Tinc la impressió que hem de situar altres debats en el centre de la vida pública i la vida política catalana, perquè aquesta evolució econòmica no és bona, lliga amb el que ja s'ha patit i estem patint, des del punt de vista dels europeus, en l'economia europea, i realment és molt preocupant quan es fan comparacions respecte a la capacitat de resposta que té l'economia nord-americana o, ara –després de gairebé quinze anys, val a dir–, la capacitat de resposta que comença a tenir l'economia japonesa. Això ens allunya del centre de gravetat del planeta i aviat ens haurem d'acostumar a veure els mapamundis no amb l'Atlàntic al mig, sinó el Pacífic. I, per tant, quan el Pacífic estigui al mig dels mapamundis veurem que Europa ja juga un paper cada vegada més perifèric. O reaccionem entre tots plegats o cada vegada anirem més endarrere.

I què hem de fer per reaccionar? Doncs, miri, tenim una guia, que és l'Agenda de Lisboa, el que se'n diu l'estratègia de Lisboa. Nosaltres l'hem aplicat durant aquests vuit anys de res de Govern del Partit Popular, l'hem aplicat a casa nostra i l'economia espanyola ha crescut molt més que l'economia europea durant tots aquests anys. Tinc la impressió que a Catalunya podem fer més coses de les que s'han fet en aquest context.

Bé, davant d'això, quina és la resposta del Govern, fins ara, almenys? Doncs, fer el mateix que abans, amb criteris polítics propis molt escassos, però, això sí, queixant-se del de sempre. Però ara se'ls aniran acabant les excuses –també el temps– i, per tant, hauran de fer allò que han de fer.

Lamentablement, aquests pressupostos van en la direcció contrària d'allò que cal fer per redreçar la nostra economia i dinamitzar la nostra societat generant noves oportunitats. Són una oportunitat, lamentablement, perduda i per això defensem la seva devolució al Govern i que s'elaborin uns pressupostos nous.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Piqué. Té ara, per al torn de rèplica, la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president... Senyors diputats, senyor diputat, vostè ha començat fent referència a unes paraules del vicepresident del Govern, el senyor Solbes, sobre la importància que ja tenen en aquests moments les comunitats autònomes a Espanya, de la importància que tenen des del punt de vista pressupostari i des del punt de vista de les seves responsabilitats, del seu pes dins del conjunt del sector públic. I deixi'm que comenci la meva resposta comentant aquest punt.

Efectivament, és veritat, en aquests moments, «les comunitats autònomes, el senyor Solbes diu» –vostè ho deia– «que tenen la meitat, si traiem un conjunt de despesa». Efectivament, si vostè deixa al marge pensions i pagament dels interessos, de la resta de la despesa pública, aproximadament la meitat són les comunitats autònomes, la meitat l'Estat i...: 50 per cent comunitats autònomes, 30 per cent Estat, 20 per cent ajuntaments o corporacions locals en el seu conjunt. Si tingués en compte les pensions i els interessos, aleshores, la situació és 55 per cent, 32 per cent, 13 per cent. De manera que sí que és veritat que en aquests moments les comunitats autònomes –i nosaltres a Catalunya– tenen ja un volum de pressupostos molt i molt elevat. Aquest 32 per cent –ho dic per utilitzar una xifra que em fa més fàcil la comparació amb altres països, no?–, aquest 32 per cent de les comunitats autònomes a Espanya resisteix perfectament la comparació amb el que pesen els *Länder* a Alemanya o els estats als Estats Units: pesen menys que això. No en canvi amb la situació que tenen, per exemple, les províncies al Canadà o els estats a Austràlia: pesen més que això. De manera que quan, a vegades, alguns alts exponents del Partit Popular de Madrid, passant-se, en l'afany de ser els primers en tantes coses, diuen que som el país més descentralitzat del món, no és cert. No som el país més descentralitzat del món.

És cert, també, que des del punt de vista estrictament pressupostari això denota una feblesa important dels governs locals, que són una gran prioritat d'aquest Govern. Cal potenciar el pes dels governs locals i les seves responsabilitats. I en aquest pressupost ja en fem, ja en donen mostra. Dins del migrat marge que tenim en aquest pressupost, un dels missatges que hem volgut donar, i ho hem volgut fer molt clarament, és que els governs locals són importants i que cal potenciar-los. I al llarg d'aquesta legislatura, no en tingui cap dubte, senyor diputat, podrà veure fins a quin punt són objecte de l'atenció d'aquest Govern els governs municipals, les seves responsabilitats i el seu pes dins del conjunt del sector públic.

Ara, dit això, deixi'm també que..., no caigui vostè en l'excés del triomfalisme, per l'altra banda. És a dir, hi ha un volum de recursos molt important, és cert. És suficient? Depèn. Depèn de la despesa que s'hagi d'administrar, depèn de l'evolució d'aquesta despesa. El sistema de finançament és el millor? Depèn, també, perquè podem tenir un sistema de finançament que, tot i ser un sistema de finançament que proporciona un volum de recursos apreciable, en canvi provoca colls d'ampolla importants: no permet que la despesa puguem finançar-la adequadament, no ens dóna prou res-

ponsabilitat o prou possibilitat d'accedir a les diferents bases fiscals per poder-les utilitzar, no permet, per tant, que puguem decidir per nosaltres mateixos sobre qüestions importants que afecten els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya. És el que passa ara, per això proposem una revisió. Perquè sent veritat que tenim un volum de recursos molt important i sent veritat que la nostra obligació és gestionar-los bé i administrar-los bé, també és veritat que això no ens ha de portar a negar que dins del conjunt aquest volum de recursos, sent important, és insuficient, i que tal com els rebem no ens dóna la capacitat per decidir per nosaltres mateixos què hem de tenir, per exemple, en matèria d'administració tributària, que és mínima. I no hi ha responsabilitat normativa que es pugui exercir bé si no hi ha responsabilitat d'administració tributària. Vostè ho sap això, perfectament.

Nosaltres ens trobem que, per exemple, per exercir la responsabilitat normativa en l'IRPF, que és limitada però que n'hi ha, si volem fer qualsevol simulació, no tenim les dades per fer-la i ens hem d'adreçar a l'Agència Estatal d'Administració Tributària a demanar-li que ens les doni. I l'Agència Estatal et diu: «No, no te les dono. Digue's-me què vols fer i jo et faré la simulació.» Bé, pot comprendre que això no és un exercici acadèmic. El Govern no pot posar-se supeditat al que pugui fer o deixar de fer l'Agència Estatal d'Administració Tributària, o simplement que puguin tenir una utilització que no és la que es pretén, determinats estudis, determinades possibilitats, determinades hipòtesis de treball que estan simplement en una fase molt embrionària. Necessitem tenir nosaltres una responsabilitat en matèria d'administració tributària. Naturalment que la necessitem i no la tenim, perquè part d'aquests impostos compartits són impostos nostres. I necessitem tenir, també, més responsabilitat per decidir en matèria fiscal, que no quedi circumscrita, com és avui, a l'IRPF.

Si tinguéssim responsabilitat il·limitada sobre tots els impostos i capacitat per intervenir en l'Administració tributària, seria cert, aleshores, que qualsevol problema d'insuficiència que es plantegés, en lloc d'adreçar-nos al Govern de l'Estat l'hauríem de resoldre nosaltres, sols o col·lectivament el conjunt de comunitats autònomes a través del Senat, però aquest no és el cas –aquest no és el cas. I, per tant, ens trobem que per molt que vostè em pugui dir que creix el 8 per cent o el 9,7 per cent –que és el que ha crescut el darrer any, per exemple, que és un creixement apreciable–, la despesa que s'ha de finançar amb aquests ingressos creix més, i creix més en bona part per raons estructurals, i això s'ha d'assumir. I no tenim els mecanismes per restablir els equilibris i per això es va generant un dèficit important, un dèficit abundant.

De manera que deixi'm dir, de la mateixa forma que m'he adreçat abans al senyor Homs per dir-li: «El fet que tinguem reivindicacions pendents o qüestions importants encara a resoldre», per no utilitzar l'expressió reivindicacions, en matèria de finançament, que estan contingudes en la proposta de l'Acord del Govern de Catalunya, «no ens eximeix de saber fins a quin punt és important que gestionem bé els nostres recursos». Per tant, tindrem tanta més autoritat per negociar un millor sistema com millor gestionem els nostres recursos.

Deixi'm dir-li, també, a vostè: «Per molt que el volum de despesa i de pressupost que tenim avui a Catalunya sigui important i que estiguem obligats a gestionar-lo bé, això no ens exigeix de ser exigents a aprofundir l'autogovern i a tenir un millor sistema de finançament, i a negociar amb fermesa i amb tota la voluntat d'arribar a acords amb el Govern de Madrid.» Les dues coses. Vostè falla una mica per un costat i altres fallen molt per l'altre costat, o vostè ha fallat massa per un costat. Les dues qüestions són importants i nosaltres sabem que només avançant en les dues alhora realment ens en sortirem.

I espero, també, com abans he fet amb el representant de Convergència i Unió, que vostè es pugui sumar a aquesta voluntat de consens que nosaltres expressem, perquè els interessos que defensem són els dels ciutadans de Catalunya, vostès i nosaltres, tots els que estem en aquesta cambra. I tots sabem que aquests interessos estan per sobre de qualsevol color polític i que serem més forts quan haguem de negociar, anant junts i posant-nos d'acord. De manera que estan invitats, naturalment, a participar en aquest consens. Valorem molt positivament la seva presència, de fet, en les comissions de valoracions i de traspassos, que és el lloc on des de Catalunya haurem de mirar de forjar-lo. I jo estic segur que podrem avançar en molts aspectes en el futur.

El dèficit fiscal. De nou passa el mateix. Escolti'm, el fet que sigui explicable que hi hagi un dèficit fiscal, perquè és cert que els territoris de major nivell de renda tendeixen a pagar més impostos del que reben en forma de despesa, no vol dir que el volum d'aquest dèficit fiscal sigui l'apropiat. I per això el plantejament que fem és molt clar. Dèficit fiscal, n'hi ha d'haver? Mentre formem part d'una comunitat política més àmplia, en la qual hi ha una igualtat bàsica de drets i de deures entre els ciutadans, sí. És l'adequat el que hi ha? No. Hi ha un excés de dèficit fiscal a Catalunya, i això ho podem proclamar amb tota solemnitat: hi ha un excés de dèficit fiscal, un excés que gravita fortament sobre les nostres possibilitats d'autogovern i sobre la nostra..., sobre els grans reptes que tenim com a societat, socials i econòmics. I hem de resoldre'l, hem de reduir-lo, no a partir de plantejaments estrictament quantitius, perquè aleshores es tracta d'una negociació que no té sortida, sinó a partir de posar criteris sobre la taula. I per això el criteri de pagar per renda i rebre per població és un bon criteri, perquè tothom el pot entendre i perquè, si s'aplica correctament d'acord amb el plantejament que vostè fa, doncs, resultarà que ja el resultat serà el que hagi de ser. Perquè una cosa és que vostè em digui: «Els impostos s'haurien de pagar així i els serveis s'haurien de rebre d'aquesta manera», i una altra cosa és que la realitat de les coses ens porti a aquest resultat, perquè el que ens diu la realitat és que el dèficit fiscal és excessiu si apliquem aquest criteri que a vostè li sembla tan obvi, que segons vostè s'aplica per les persones; però resulta que no es deu aplicar exactament també per les persones, quan el resultat és un resultat diferent del que hauria de sortir.

Per què? Doncs, perquè les polítiques públiques tenen uns principis i després tenen una aplicació, i potser hi ha més saldo en un lloc que en un altre, potser resulta que no hi ha el mateix grau d'exigència amb l'Admi-

nistració tributària, potser resulta que hi ha un determinat tipus de prestacions que en un lloc es reben més que en un altre i es poden controlar menys... Hi ha un conjunt de factors que poden portar que hi hagi un desequilibri entre el que hauria de ser i el que és, i és en el que és, que ens hem de fixar, perquè s'hi acostia tant com puguem a aquest «hauria de ser», tenint en compte, de nou, el mateix. Naturalment que, els impostos, els paguen les persones, i, els serveis personals, els reben les persones; però que els paguin les persones i que els rebin les persones no vol dir que això no tingui una dimensió territorial. Naturalment que la té.

I és rellevant aquesta dimensió territorial? És clar que és rellevant, i a nosaltres ens interessa conèixer-la. O és que no és rellevant a Europa, quan es parla dels saldos pressupostaris a la comunitat, saber què paguen i reben els estats? El que no es pot fer és convertir això en un dogma. Però que aquesta és una informació rellevant que hem de tenir i que ens ajuda a formar-nos opinió i a saber cap on hem d'anar, no en tinc cap dubte. I la falta de coneixement de la realitat al que condueix és a un debat viciat, en què predominen l'obscurantisme, els tòpics i, finalment, un debat en què el que es fa és atiar, alimentar els ressentiments interterritorials. Per tant, és molt millor que tinguem les dades, que sapiguem on som, i saber què és el que hem de corregir. I això és el que hem dit sempre: coneguem les dades, mirem on som i vegem quines polítiques hem de dur a terme per corregir-les.

Sabem —en això coincideixo amb vostè— que un dels punts clau pels quals tenim una excessiu dèficit fiscal és pels dèficits d'inversió de l'Estat en infraestructures a Catalunya, sense cap mena de dubte —sense cap mena de dubte. I, escolti'm, això s'arrossega des de fa molts anys, de manera que aquí no es tracta de fer ara partidisme a favor d'uns o dels altres. Si vostè agafa la mitjana dels darrers quinze anys, posem per cas, que n'hi ha de tots els colors, el percentatge d'inversió a Catalunya és de l'11 per cent, molt per sota del que ens tocaria, en termes de població i en termes de PIB, que segurament és com ho hauríem de calcular, perquè estem parlant d'un tipus de despesa que és fonamental des del punt de vista de la competitivitat i que, en definitiva, la seva major o menor importància ha d'estar en relació amb la capacitat de producció d'una economia.

En l'acord del finançament del 2001, miri, l'acord de finançament del 2001, diguem-ne, es va votar per unanimitat; es va votar per unanimitat al Consell de Política Fiscal i Financera. El PSOE hi va votar en contra al Congrés dels Diputats i al Senat. Aquesta és la realitat. Hi va votar en contra perquè va dir: «Nosaltres entenem que es voti, perquè és una millora per a les comunitats autònomes» —és cert, que era una millora—, «però, en canvi, no és el nostre model i el canviarem quan governem.» Això és el que es va fer, i això és el que s'està fent ara.

Ara, vostè s'estranya que les comunitats autònomes que estan al Consell de Política i Financera, davant d'una reforma que millora algunes coses, i algunes que estaven fora, o sigui, que estaven condemnades a passar el fred de l'exterior...? Per exemple, Andalusia, no?

Va voler no firmar l'acord del 96, no va voler ser represaliada, com ho va ser aplicant-se-li no l'acord que hi havia immediatament abans, sinó el del 86, que és el que se li va fer. O sigui, Andalusia, Extremadura i Castella - La Mancha surten tan i tan perjudicades perquè quan queden fora el Govern les represalia i els aplica unes condicions absolutament dures, duríssimes. Ara, escolti'm, el 2001, hi ha un acord, i aquest no és el teu acord, no és el teu model, no és el que tu voldries, però et millora algunes coses. Què has de fer, tu, com a govern? Doncs, naturalment, firmar-ho. I jo segueixo dient que, allò, quan pugui, ho canviaré, que és el que van fer les comunitats socialistes, totes.

Per tant, dir: «Es va votar per unanimitat», d'acord, és clar; si vostè millora una mica, doncs, millora, i, per tant, votaràs que sí. Vol dir això que jo renuncio a modificar i a criticar el que he votat? No. Això ho estem fent cada dia a la vida política, no? Doncs, és el que va passar exactament el 2001, i la situació en què ens trobem ara és aquesta: es va dir que aquell acord era insuficient, era un acord que deixava molt que desitjar, jo segueixo dient que va suposar un retrocés importantíssim en eliminar la revisió quinquenal —per sort, espero que tinguem un acord nou abans que arribin a passar els cinc anys; per tant, que no en patim mai els efectes, d'aquesta eliminació, no?—, i ara s'ha de canviar. I aquí estem, i és la situació en què ara ens trobem i cap a què hem d'avançar.

«Pressupostos expansius». Home, uns pressupostos en què els ingressos augmenten més que la despesa i en què, dins de la despesa, la despesa de capital augmenta gairebé el doble que la despesa corrent, no crec que es pugui dir d'això que són uns pressupostos expansius. Són uns pressupostos rigorosos, de contenció, que es veuen obligats a reduir el dèficit i, per tant, creixen més els ingressos que les despeses —si no, no reduiríem el dèficit— i que, en la mesura en què la despesa segueix creixent, fem un gran esforç per potenciar la despesa de capital, d'inversió, i vostè mateix ho ha assenyalat, amb l'esforç inversor més gran que s'ha fet al llarg de la història de la Generalitat. Aquests són els pressupostos.

I el pla d'estabilitat pressupostària..., nosaltres estem a favor, el Govern està a favor de l'estabilitat pressupostària. Per això reconduïm els pressupostos, entre altres coses; perquè ens hi obliguen i perquè creiem que és millor un marc d'estabilitat pressupostària. I estem a favor que hi hagi una disciplina, naturalment, pressupostària. Això no vol dir que hàgim d'estar a favor de les lleis d'estabilitat pressupostària de què, d'una forma fonamentalista, es va voler dotar a Espanya el Govern del Partit Popular.

Aquestes lleis són unes lleis contraproductives, contraindicades, que van més enllà del que preveu el pacte d'estabilitat pressupostària, que obliguen a tenir un pressupost necessàriament amb superàvit o amb equilibri, fins i tot en situació recessiva, cosa que va contra la realitat; a part de ser contraindicat, és que va contra la realitat, i que en un país com Espanya, que té la quantitat de dèficits que tenim en el terreny de les infraestructures, del capital humà i dels dèficits tecnològics, és contraproductiu per al nostre creixement.

De manera que el que hem de tenir a Espanya és unes lleis d'estabilitat pressupostària, si es vol, que s'adap-

tin fonamentalment al que és en aquests moments el pacte d'estabilitat pressupostària, que el que preveu és una situació estructural d'equilibri, amb uns marges per arribar a tenir dèficit quan hi hagi una situació recessiva, precisament per assegurar l'estabilitat, precisament perquè sigui un pressupost que contribueixi a l'estabilitat. Això és el que hem de tenir. I aquesta, espero, és la línia de reformes que introduirà el vicepresident del Govern, amb el qual —en pot estar segur— coincideixo al cent per cent, i entre les peticions de dimissió del qual estigui convençut que no trobarà la meua ni la de cap membre del Govern de Catalunya. Espero. (*Rialles.*)

Pel que fa a la fiscalitat, miri, un primer aclariment: l'impost de successions, hi ha un compromís de presentarlo en sis mesos, no en un any, eh?, en sis mesos. I el presentarem. En aquesta qüestió, la política del Govern és molt clara, i l'hem dit des del primer dia: reforma de l'impost de successions, sí; eliminació de l'impost de successions, no.

Reforma de l'impost, sí, perquè és veritat que en aquests moments és un impost que, tal com s'ha acabat configurant, té una severitat molt gran per a rendes mitjanes, per a nivells de rendes, en alguns casos, modestos, que es veuen obligats a pagar un impost relativament important. Per tant, s'han de buscar formes —que les tenim pensades; en sis mesos les presentarem al Parlament..., abans de sis mesos, jo espero— per fer-lo més just, fer un impost que sigui un millor impost.

Ara, eliminar-lo, no. Escoltin, això, és que al món només hi ha un país que l'hagi eliminat, que és la Itàlia del Berlusconi. I fins i tot al senyor Bush, que ho va intentar als Estats Units, li van sortir els rics amb un cert sentit social dels Estats Units i li van dir que no, que no ho fes, perquè era un impost que jugava un paper, un paper de pedagogia social, i que és progressiu. Amb totes les seves limitacions, és un impost progressiu.

I aquesta és la nostra política: reformar-lo, sí; eliminar-lo, no. Jo confio que vostès s'incorporaran d'una forma activa, constructiva, als treballs que pugui fer aquest Parlament quan el presentem al Parlament i que al final acabin veient que, realment, aquesta és la millor línia possible.

Respecte als hidrocarburs, miri, vostès no estan a favor de la responsabilitat fiscal? El Govern del PP no va crear aquest tram autonòmic sobre l'impost d'hidrocarburs, precisament perquè les comunitats autònomes tinguessin unes certes capacitats de maniobra? Vostè sap, suposo, que el Govern del Partit Popular ha apujat la imposició indirecta, precisament; el Govern del Partit Popular ha apujat la imposició directa. Bé, miri, aquest impost té el valor que té: són 65 milions d'euros, d'un pressupost de 18.000 milions, no?, de manera que és una part molt petita del pressupost. O sigui que arribar a la conclusió que aquest és un govern que manifesta la seva voracitat fiscal així que pot, i que fonamentalment apuja la pressió fiscal i es dedica a alimentar, a apujar els impostos, em sembla francament una mica exagerat, deixi'm dir-li-ho.

No, no som un govern que tingui un especial interès a anar augmentant la pressió fiscal. És un govern, això sí,

que té uns instruments fiscals limitats i que els ha d'utilitzar. I això és el que farem en aquest cas. Naturalment, som conscients que les circumstàncies en què ha entrat al Parlament –ho estem debatent– són circumstàncies en què el preu del petroli ha pujat molt i no són les que ens haurien agradat més, no? També li haig de dir que durant el mes de juny s'ha anat moderant l'augment del preu del petroli, i confiem que se segueixi moderant; confiem que es segueixi moderant i que al final, en el moment en què realment tingui lloc la seva posada en pràctica efectiva, els preus del petroli siguin més baixos que els que tenim ara. Ja han baixat, esperem que segueixin baixant.

Però, de tota manera, el Govern ha assumit el compromís –i pot estar segur que el complirà– d'introduir mesures que minimitzin al màxim l'impacte d'aquest impost sobre aquells sectors que n'estan especialment afectats, perquè els impostos indirectes, com vostè sap, tenen la intencionalitat que els paguin els consumidors, però en aquest cas hi ha situacions en què resulta difícil traslladar l'impost al preu i, per tant, hi ha persones amb una activitat productiva determinada que es veuen obligades, en algunes situacions, a absorbir el cost de l'impost, i això tractarem de minimitzar-ho, perquè el seu marge, que a vegades ja és un marge precari, es veu relativament afectat.

I finalment, respecte a la situació econòmica, miri, la situació econòmica de Catalunya és una bona situació econòmica. A Catalunya estem creixent, creixent per sobre de la mitjana europea. Hem anat creixent per sobre de la mitjana europea al llarg dels darrers anys. Gràcies a això hem aconseguit reduir moltíssim el diferencial que teníem respecte a la mitjana de la Unió Europea, i en aquests moments tenim ja un nivell de PIB *per capita*, en termes de paritat de poder de compra, que està per sobre de la mitjana europea; ho estava amb la Unió Europea dels quinze i ho està encara més, molt clarament, amb la Unió Europea dels vint-i-cinc.

I tenim bases molt sòlides per al creixement de la nostra economia, i això ho comparteixo amb vostè, i ho sabem perfectament. El que passa és que és veritat que aquestes bases sòlides i aquesta bona situació ens han de servir per veure què és el que no va prou bé. Hi han coses que no van prou bé.

Catalunya ha crescut per sota la mitjana espanyola al llarg dels últims vuit anys, uns 0,2-0,3 punts, que al llarg de vuit anys acaben acumulant-se i és un diferencial relativament important. Nosaltres hem crescut entorn de 22-23 per cent, la mitjana espanyola 26-27 per cent, i les regions més dinàmiques d'Espanya, els territoris més dinàmics, Madrid o València, el 30-32 per cent; han crescut bastant més que nosaltres.

Catalunya ha perdut centralitat econòmica, ha perdut capitalitat econòmica, hem perdut capacitat de lideratge. I segurament les causes són complexes, i el Govern té l'obligació d'abordar-les amb rigor, no de simplificar les coses. Hi ha causes que només les podrem resoldre nosaltres mateixos, fent les reformes que cal fer, recuperant aquesta empenta i aquesta ambició per ser de nou el principal motor econòmic d'Espanya i un dels més importants d'Europa. Això és responsabilitat nostra, i només nostra. I per això és tan important que

en aquest acord sobre la competitivitat ens posem d'acord i siguem capaços, realment, de produir un cert revulsiu en la nostra situació econòmica.

Però també és veritat que hi ha hagut darrere, també hi ha hagut la collaboració inestimable d'un govern del Partit Popular que ha tingut una visió completament centralista i radial de la realitat espanyola i que ha apostat decididament per un sol pol econòmic, en matèria d'infraestructures, en matèria de localització empresarial, en matèria de les grans empreses privatitzades, etcètera. I això ha fet que durant aquests últims anys s'hagi accentuant molt aquesta situació, s'hagi accelerat molt, junt, també és cert, amb un fenomen, que és un fenomen que se'ns desborda, que és el de la globalització, que tendeix a la simplificació de pols econòmics, i que ha fet que a Espanya s'hagi potenciat el de Madrid en detriment del nostre, perquè els 6 milions de Catalunya són insuficients, probablement, per ser un pol econòmic realment de primera línia avui, en aquesta Europa integrada. I per això és important el projecte d'euroregió, per tenir la massa crítica necessària per ser un pol econòmic de primer nivell avui a Europa.

De manera que aquesta és la situació, que s'inscriu, és cert, en un context com és l'europeu, vostè ho deia i és veritat, que és un context que, encara que aquest any estiguem en unes dades que són més positives que les de l'any passat, hi haurà una certa recuperació, estem parlant d'un creixement de l'1,7 per cent, quan al món serà del 4,6, als Estats Units del 4,9, al Japó, que ha sortit, finalment, de la recessió, el 3,4, i ja no parlem de la Xina i el Japó, que se situen en creixements del 9 per cent. Per tant, és veritat que a Europa tenim un problema, és cert. I hem de fer front al problema, avançant, a la vegada, amb una major competitivitat de l'economia europea i amb les reformes que han de servir-nos per preservar el model social europeu del qual jo crec que tots ens sentim orgullosos.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, també, senyor conseller, per la seva rèplica que, com és natural, doncs, recull aspectes sobre els quals no hi estem d'acord, com és lògic, però també crec que ha abordat molts temes amb un bon tarannà, no?, que és el d'acceptar la complexitat de les coses, la simplificació excessiva que molt sovint planeja sobre molts dels debats que tenim al país i després, també, ha compartit algunes de les preocupacions de fons que jo he tingut ocasió d'expressar en la meua intervenció. Per tant, li agraeixo el contingut i el to, i li ho dic amb tota sinceritat, no?

Però, sí que li voldria fer uns quants comentaris respecte a les coses que ens ha dit. I voldria començar, gairebé seguint el mateix ordre que ha utilitzat vostè, sobre el debat aquest del sistema de finançament.

Bé, per situar bé la discussió, no?, –per situar bé la discussió. Quan al 2001 s'arriba a l'acord per aplicar el

nou sistema es diu, per primera vegada, que aquest sistema té vocació de permanència i això és assumit per les comunitats autònomes, totes, hi insisteixo, té voluntat de permanència, per què? Home, perquè per primera vegada, d'una manera molt clara, el gruix –el gruix– molt significatiu dels ingressos de les comunitats autònomes provenen ja dels impostos que paguen els propis ciutadans d'aquelles comunitats autònomes. Per tant, ja no és un sistema en què hi hagi una gran dependència de les transferències que es puguin produir per part de l'Administració General de l'Estat i, per tant, amb uns certs criteris de possible arbitrarietat o de possible arbitrisme, sinó que ja es posa molt en relació amb la capacitat de despesa de les comunitats autònomes en la capacitat fiscal dels ciutadans.

I es diu una cosa que em sembla profundament sensata, i és a meitat que funcioni... a meitat dels primers cinc anys de funcionament, doncs, farem una revisió, veurem què és el que ha passat i, a partir d'aquí, es pot anar treballant amb ajustaments de caràcter tècnic, amb correccions dels sistema, que a partir dels cinc anys de la seva vigència, doncs, puguin millorar el finançament dels serveis que presenten les comunitats autònomes. I a mi això em sembla impecable, i és veritat que no té res a veure amb cap mena de cosa essencial, no té res a veure amb les essències pàtries, sigui quina sigui la pàtria de cadascú, si en comptes del 35 per cent d'un impost és el 37, o si hi pot haver participació amb impostos que ara no es tenen, no?

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que aquest tema s'ha d'abordar i s'ha d'abordar amb seriositat, això tocarà fer-ho si la legislatura espanyola es manté quatre anys, doncs, al llarg d'aquesta legislatura. Al final, jo crec que tots hem arribat a aquesta conclusió, s'haurà d'acceptar que hi va haver molta confusió, no?, perquè el senyor ministre d'Administracions Públiques també va dir: «Bé, ho podem discutir aquesta legislatura però, en tot cas, no s'aplicarà fins a la legislatura que ve.» després ja va dir que bé, que potser no; després que... bé, que si que es podia fer en aquesta legislatura però que, en tot cas, mai es parlaria, senyor Solbes, paraules del senyor Solbes, que «mai es plantejaria un canvi de model –paraules textuais del senyor Solbes– sinó que es produirien correccions i ajustaments tècnics que es deriven del propi acord de finançament.» Jo, si això es planteja així no hi veig inconvenient, fins i tot, d'arribar a un consens al Congrés dels Diputats entre el seu partit i el Partit Popular. Si això es planteja així, no hi veig inconvenient, perquè del que es tracta és de millorar els serveis que reben els ciutadans, oi? I sobre això podem tenir un claríssim sentit de la responsabilitat.

Però també hem d'explicar molt bé, per no confondre l'opinió dels ciutadans, que aquestes coses no es poden plantejar com una negociació bilateral entre allò que en diem Catalunya i Madrid, perquè això ja no funciona d'aquesta manera. I sembla que Catalunya es reuneixi a Madrid amb uns senyors que, normalment, per la seva pròpia naturalesa d'origen territorial, doncs, no fan altra cosa que pensar com perjudiquen els interessos de Catalunya i, a partir d'aquí, doncs, com una mena de combat de boxa hi surt guanyant aquell que rep menys cops. I això ja no va d'aquesta manera, no?, això, a

partir de la generalització del model autonòmic, quelcom que s'ha de discutir en un consell, el de Política Fiscal i Financera, en què hi ha les disset comunitats autònomes, les dues ciutats autònomes i l'Administració central de l'Estat i, per tant, qualsevol solució a la qual s'arribi haurà de ser una solució que reculli el màxim consens i, si pot ser, com és obvi, el mateix consens que va tenir el 2001 amb un govern del Partit Popular, en què tothom va votar a favor del nou sistema, amb independència dels criteris d'oportunitat de cadascú. Ara, haurem de veure com ho fem tot això, no?, perquè jo tinc la lleugera impressió que els interessos, des del punt de vista del finançament de les comunitats autònomes de Catalunya, per exemple, de la Generalitat de Catalunya, seran contradictoris amb els que pugui tenir el govern d'Andalusia, tinc la lleugera impressió. I, és clar, si hem de buscar la unanimitat, doncs, haurem de veure com ho arreglem tot això, i com que no hi ha bilateralitat, sinó que ho hem de fer entre tots, doncs, hem de ser molt conscients que moltes de les coses que es diuen ara després no es podran dur a la pràctica perquè la realitat i la vida és així de dura, no?, –és així de dura.

Bé, respecte al dèficit fiscal. Jo crec que ja comencem a avançar una mica, però vostè em parla dels resultats. Bé, els resultats, jo, la veritat és que em confesso incapaç de saber quin és el famós dèficit fiscal, perquè he vist xifres de tota mena, no?, i estudis de tota mena. L'últim que he vist, que m'ha semblat un estudi seriós, és de la Fundació del BBVA, que fixa el dèficit fiscal de Catalunya, entès com allò que paguen els ciutadans i les empreses domiciliades a Catalunya i allò que es rep des del punt de vista de les diferents administracions al territori de Catalunya, i ho xifra al voltant dels 500.000 milions de les antigues pessetes, si no ho recordo malament, no? Sembla un bon... sí, sí, i bé, això tenint en compte que recull un període, doncs, vol dir que és una xifra important, però com que a vegades he sentit en alguns portaveus d'altres grups parlamentaris parlar de 2 bilions i de 2,5 bilions, i cada vegada que en parlem pugem mig milió de pessetes més, doncs, escolti, no, només és 1 de mig bilió, sembla ser –sembla ser–, i, a més a més, acumulat. Perquè, és clar, si durant la dècada dels noranta haguéssim tingut les xifres d'inversió pública estatal a Catalunya que hi ha hagut durant aquests anys de la dècada dels 2000, doncs, segurament el dèficit fiscal seria força inferior, perquè mai, mai com ara les xifres d'inversió pública de l'Estat havien estat tan elevades a Catalunya i en el Pla d'infraestructures del Ministeri Foment, Catalunya és, conjuntament Castella i Lleó, la regió més afavorida, la comunitat autònoma més afavorida de totes.

Però, bé sobre aquí no m'hi voldria perdre gaire, no?, perquè això de donar-li dimensió territorial al dèficit fiscal perquè, és clar, els catalans paguem perquè som catalans, perquè estem domiciliats a Catalunya i les empreses perquè estan domiciliades a Catalunya i a partir d'aquí, doncs, a això li donem una dimensió territorial... Home!, és una pura agregació. Jo no li donaria una dimensió territorial que tingués una lectura política, és una pura agregació, no? I que no és comparable tot això amb les transferències que hi ha entre països de la Unió Europea. Les transferències que hi ha entre

països de la Unió Europea són que hi ha unes aportacions de cada estat als pressupostos comunitaris, i després hi ha uns fons de cohesió, fons estructurals, fons de tot tipus que es reparteixen entre els diferents països, però és una aportació, una mena de fons comú que després es transforma en fons que van als diferents països en funció d'uns certs criteris, no té res a veure amb els impostos que paguen els ciutadans o les empreses de cada país. Quan es fa aquest balanç de transferències de la Unió Europea es fa amb criteris que no són els típics del dèficit fiscal tal i com es planteja al nostre país, no?

Però, bé, també ha parlat de components estructurals. Aquesta és la part que m'ha deixat..., vull dir, que crec que ens ha de preocupar més a tots plegats de la seva intervenció. És veritat que els ingressos pugen i pugen molt, però, el problema que tenim és que les despeses creixen més que els ingressos, perquè hi ha uns components estructurals al darrere. Bé, m'ha agradat molt la distinció que ha fet, jo la hi puc acceptar, allò de dir «miri, estic disposat a assumir que el Govern en té una gran responsabilitat des del punt de vista de gestionar correctament els recursos i d'abordar els problemes estructurals a la part que li pertoca, que segurament no són tots –no són tots–, d'acord, i, a partir d'aquí veiem si, en funció dels serveis que s'han de prestar als ciutadans encara es van generant dèficits estructurals. Jo puc estar d'acord amb aquest plantejament, però hem de fer, hem de carregar-nos de raó i fer les coses, crec, d'una manera diferent a com s'han vingut fent fins ara, almenys des d'aquesta perspectiva.

Després, home!, no em vull perdre en un debat semàntic, no?, però uns pressupostos expansius. Vostè em diu: «Home, no, no són expansius perquè els ingressos creixen més que les despeses.» No, miri, les despeses creixen molt per sobre del producte interior brut nominal. I això què vol dir? Que el pes del sector públic català creix respecte al producte interior brut català, i això, en un moment d'acceleració del ritme de creixement econòmic, almenys de moment, doncs, a mi em fan parlar de pressupostos expansius. Uns pressupostos en què els ingressos i les despeses –i les despeses– pugen molt més que el producte brut nominal i, per tant, incrementen el pes del sector públic, doncs, són, des de qualsevol punt de vista, expansius perquè generen, inevitablement, un efecte de *crowding out* sobre el finançament del sector privat.

I, home!, els ingressos pugen molt, no?, ja. Vostè diu «home, no em generalitzi, perquè al final, apujant uns quants impostos i unes quantes taxes tampoc és que hi hagi una gran voracitat fiscal.» Li puc acceptar, però li faig la matisació. Això és veritat, de moment, però ja es comença a veure quin tipus de respostes donen quan hi ha problemes. Quan tenim un problema, apugem els impostos. I, home!, hi ha una altra manera de fer política econòmica, i, a més a més, l'hem contrastada, i, a més a més hem vist que no ens anava malament. I és que hi ha possibilitat d'abaixar els impostos, des d'un punt de vista dels tipus individuals i incrementar la recaptació, i això va en benefici de la capacitat de creació i de generació de llocs de treball, va en benefici de la capacitat de generació de riquesa i al final, la recaptació pot ser, fins i tot, més alta que abans de fer això.

Vostès, d'entrada, renunciïn a fer aquest tipus de plantejaments, però crec que algun dia ens els haurem de plantejar i ens els hauríem de plantejar, perquè, insisteixo, han donat molt bons resultats. I aquí sí que també li donaria la raó –torno un momentet a la revisió del sistema de finançament, a les correccions que s'haurien d'introduir. Jo crec que avançar per la via de millorar la capacitat normativa de les comunitats autònomes respecte als trams que els corresponent als impostos estatals pot ser una bona via –pot ser una bona via–, i que no només s'ha de limitar a l'IRPF, sinó que també, si es pogués introduir en altres tipus d'impostos especials, de fet, ja s'ha fet en l'impost de matriculació, doncs, perquè no es pot fer en altre tipus d'impostos. Crec que aquesta pot ser una via en què també podríem trobar un cert consens, no?

Ara, amb el que ja no hi puc estar tan d'acord és amb la defensa que m'ha fet de l'impost de successions per la seva progressivitat. Doncs, si aquesta és la línia de defensa, tornin els trams amb actes jurídics documentats, tornin els trams, perquè el que ha fet en actes jurídics documentats és, precisament, justament el contrari de la progressivitat.

I també, respecte a l'impost sobre els hidrocarburs. Jo li he dit que era una cosa perfectament legítima, no li he criticat des del punt de vista conceptual la mesura, perquè és veritat que això està previst a la llei, i tot allò que està prevista a la Llei, doncs, és perfectament plausible, li he criticat la inoportunitat. I, a més a més, ara, amb aquesta crítica li puc afegir una altra, no? Vostè ara ha dit que es parlarà amb els sectors més afectats que, per les seves condicions de mercat no poden traslladar l'impacte d'un increment impositiu als preus i, per tant, no poden mantenir els marges i requereixen un tractament especial. Molt bé –molt bé–, però això després d'haver disparat. Els diàlegs amb els sectors afectats probablement tenen molta més utilitat si es fan prèviament a portar ja un projecte de llei al Parlament de Catalunya.

I, finalment, un parell de comentaris sobre l'última qüestió, no?, que és, probablement, la més seriosa de totes, i és amb relació a la situació econòmica de Catalunya. A part de la repetició del tòpic de la visió radial i centralista, home!, està en contradicció amb la realitat, almenys des del punt de vista de les infraestructures. Jo no conec res més radial que fer un tren d'alta velocitat entre Madrid i Sevilla, no conec res més radial que això, això sí que és radial de veritat. Ara, si es fa l'eix de la Plata o es fa l'eix Cantàbric, o es fa l'eix Mediterrani, això és veure el país en concepció de xarxa. Si es volen ajuntar, si es volen unir totes les capitals de província a través de la xarxa de velocitat em sembla difícil pensar en un sistema més de malla, més de xarxa que aquest, i que té poc a veure amb el que, efectivament, ha estat sempre una visió radial que els governs espanyols, històricament, han tingut i que, per cert –i que per cert–, també ha tingut el Govern de Catalunya en aquests darrers vint-i-tres anys. I si aquí hi ha algun país amb concepció radial de les infraestructures és Catalunya, que al final, per anar a qualsevol lloc, has de baixar a Barcelona, per tornar a pujar –per tornar a pujar. Si jo vull anar des de la Vall d'Aran o vull anar de la Cerdanya cap a la Costa Brava sé molt bé que és un calvari. I, per tant, des d'aquest

punt de vista jo m'autoaplicaria l'eventual comentari i l'eventual crítica perquè em sembla que és així –és així.

I, al final, també m'ha semblat molt bé que amb aquesta pèrdua de centralitat econòmica vostè hagi esmentat dues circumstàncies, perquè és així. La primera és, efectivament, la globalització i com ens afecta la pèrdua de gravetat econòmica del mateix continent europeu –i això probablement sigui inevitable o irreversible, o almenys molt difícil. Però també ha parlat de les actituds internes de les mateixes administracions públiques, de les nostres empreses, de la nostra societat, i, si m'ho permet, també dels nostres mitjans de comunicació. També, també. I crec que tots plegats hauríem d'ajudar perquè ens plantegéssim els debats públics que realment ens interessin, que parléssim molt més d'innovació, que parléssim molt més de competitivitat, i que parléssim bastant menys –ho torno a dir, perquè m'ho crec– de dèficits fiscals. Parlem d'inversions, però deixem de donar-li tombs sempre a les mateixes coses com si aquest país no hagués canviat des de fa vint-i-cinc anys, com si... De vegades encara parlem d'una Espanya que, afortunadament, ja no existeix. Vostè ho ha dit aquí: hi ha zones molt dinàmiques, Madrid o València, i parlem de vegades d'una Espanya que ja no existeix i parlem, en conseqüència, d'una Catalunya que també ha deixat d'existir com a tal, almenys des del punt de vista de determinats elements diferencials i particularment en actituds socioeconòmiques. Aquella Catalunya que tenia actituds socioeconòmiques modernes i avançades i molt més modernes i avançades que el conjunt, avui això ja no és cert –avui això ja no és cert–, hi ha molts llocs que tenen el dinamisme empresarial, en aquests moments, jo crec, molt més accentuat que en el nostre propi país.

I acabo amb un comentari que vol ser una mica de sentit de l'humor, però que tampoc crec que estigui molt desencertat. Quina casualitat que aquells llocs més dinàmics d'Espanya hagin tingut i tinguin governs del Partit Popular.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller. Pot tornar a obrir torn, doncs.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, tal vegada demostra que el Partit Popular quan governa a Madrid és una mica partidista a l'hora de decidir la seva política de potenciació d'alguns territoris en relació amb uns altres i de decidir les seves inversions no? Miri, en relació amb el dèficit fiscal, només li vull dir una cosa, en contra del que de vegades es diu, hi ha una gran coincidència de la majoria d'estudis que avaluen el dèficit fiscal. A Catalunya hi ha una llarguíssima tradició d'estudis sobre dèficit fiscal. Els darrers anys també se n'han fet a altres indrets de l'Estat. Són estudis, en general, que segueixen una metodologia relativament contrastada, i, en general, els resultats vénen a dir que el dèficit fiscal de Catalunya se situa entre el 7 i el 9 per cent del PIB de Catalunya, en general, segons la metodologia que s'utilitzi. Per cert, pel que fa a la importació dels ingressos, dels impostos, el problema que vostè

assenyala de les empreses i del domicili de les empreses, fa moltíssim que està resolt, i el que es fa és imputar els impostos segons el lloc en què se suposa que recau finalment la incidència de l'impost. Per tant, el fet que una empresa tingui la seu en un lloc o en un altre és irrellevant, si es fan bé les hipòtesis d'incidència sobre qui paga realment l'impost. S'adopten diferents hipòtesis, que pot ser, doncs, el consumidor, l'accionista, els treballadors, depèn dels casos, i aleshores s'agafen els indicadors adequats i, en general, hi ha una certa coincidència. Amb la imputació de la despesa és molt més complicat, perquè aquí hi ha dos criteris metodològics diferents que són, qui rep el servei que prestem amb aquesta despesa o bé on es fa realment el pagament que dona lloc a la despesa. En un cas o en un altre els resultats són diferents; és a dir, el que són els serveis centrals de l'Estat en un cas estan en un lloc, en l'altre s'han de repartir els beneficis pertot arreu. I això dona resultats molt diferents, molt i molt diferents.

L'estudi que vostè assenyala és curiosament l'únic que es desvia d'aquest amplíssim consens, és un estudi fet per un professor de València efectivament per a la Fundació BBVA. Per cert, la Fundació BBVA n'ha fet moltíssims d'altres que diuen el mateix del que jo li acabo de dir. I després d'aquest d'aquest professor que vostè ha comentat de València, n'han sortit d'altres que tornen exactament a aquest amplíssim corrent central. Ara fa quatre dies una cosa de la cambra, fa no res els del Funcas, ara acaben de publicar un número dels *Papeles de Economía Española* sobre balances fiscals. Fa una mica més, un altre, també de la Confederació de Caixes. Però aquest no, aquest, curiosament, donava uns resultats diferents. Aquest deia: «Catalunya té un dèficit fiscal petit i Madrid el té molt més gran». I aquest és el que realment s'ha publicat. I aquells que deien, per exemple, alguns eximis exponents del que aleshores era el Govern del Partit Popular a Madrid, que deien que «això de les balances fiscals no serveix per a res» i alguns arribaven a dir: «No hi creiem», era una manifestació més de fe que de coneixement de la realitat no?, perquè deien: «No hi creiem». Bé, doncs no hi creiem. En aquell moment els van utilitzar i es van dedicar a anar dient: «Miri, a Catalunya resulta que no, que a Madrid és molt més». I alguns il·lustres presidents de comunitats autònomes de Madrid també ho van fer servir.

De manera que ja veu vostè fins a quin punt aquests que no creuen en les balances fiscals quan no els convenen, es converteixen en addictes seguidors d'aquesta fe, conversos d'un entusiasme indescriptible quan n'hi ha una que dona els resultats que ells els agradaria fer servir.

De manera que per això li dic, home, millor que objectivem els resultats, jo crec que hi ha un amplíssim corrent central, ens podríem posar bastant d'acord, i aleshores utilitzem-los per a allò que convé.

A la Unió Europea. No, no és tan diferent a la Unió Europea. A la Unió Europea, desgraciadament, la impressió que dona és que estem pagant els estats i estan rebent els estats. En realitat hi ha moltes polítiques que reben els ciutadans, i els impostos que paga la Unió Europea, perquè es va voler fer un esforç en aquest sentit, dels tres grans tipus d'ingressos, dos es paguen directament als ciutadans, els drets de duanes i l'IVA, el

recurs IVA. I només hi ha un tercer que és el recurs que es fa d'acord amb l'aportació, segon el PNB, que aquest sí, aquesta és una transferència directa dels estats. El que passa és que la tecnocràcia comunitària és tan complicada, que acaba fent que no hi hagi ni un ciutadà que quan paga l'IVA es pensi que una part l'està pagant a la Unió Europea. Però en realitat aquesta és la base també, no?

I no ens enganyem, els efectes dissolvents que pot tenir un determinat plantejament en virtut del qual quan estàs en una comunitat més àmplia només et preocupes del que pagues o del que reps, tant ho poden ser a nivell d'Espanya com ho són efectivament a nivell europeu. I aquests plantejaments són dolents, no ens hem de plantejar la pertinença a una comunitat política en funció estrictament del que pago i del que rebo. Ara, ho hem de tenir en compte, efectivament, és clar que ho hem de tenir en compte. I és una dada important per saber si estem on hauríem de ser.

Finalment, només en relació amb l'impost d'hidrocarburs. El problema no és que apugem els impostos, el problema és que, en aquest cas, la nostra alternativa realment, miri, nosaltres ens trobàvem davant d'una situació que hi havia un dèficit determinat, i l'alternativa era o bé reduir el dèficit de 65 milions d'euros o bé no reduir-lo. Aquest és l'alternativa. I jo estic convençut que des de la seva provada defensa de l'estabilitat pressupostària, dels pressupostos equilibrats, vostè recolza una reducció del dèficit.

El president

Senyor Piqué. Quan vostè vulgui, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

És que seré molt breu. Home, és clar que sóc defensor de l'estabilitat pressupostària, hi crec molt. Però no de tots els mecanismes per aconseguir-la, o almenys no en el mateix ordre que vostè, i segurament ho prioritzaria d'una altra manera. Miri, amb molta brevetat, perquè crec que molts dels temes que hem abordat ja s'han debatut prou.

Jo comprenc molt bé que aquests pressupostos que vostès presenten avui són fets amb un marge de maniobra molt petit, amb una dosi d'incrementalisme molt notable, i amb una poca definició de les noves prioritats polítiques que haurien de venir d'un nou Govern que fa vint-i-tres anys que és a l'oposició, ho comprenc. I, com que no crec que siguin els pressupostos que necessita Catalunya avui, doncs per això els votarem en contra. Espero amb autèntica expectació els pressupostos per a l'any 2005, perquè estic segur que ja definiran les seves prioritats polítiques, i com que estic molt convençut que no les compartirem, em temo que també hauré de votar en contra.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues en punt del migdia i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio, i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior i els consellers d'Economia i Finances i de Governació i Administracions Públiques.

El president

Es reprèn la sessió.

Per posicionar-se sobre les esmenes a la totalitat, té la paraula el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, senyores i senyors diputats –a la dreta està una mica net–, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi tinc la satisfacció de posicionar-me sobre aquest debat, conscient de la importància que representa aquest primer pressupost del nou Govern de Catalunya. Aquest Parlament, que representa la voluntat del poble de Catalunya, estic segur que recolzarà de manera majoritària aquest pressupost presentat pel conseller d'Economia i Finances, Antoni Castells, i que, per tant, votarem en contra de les esmenes presentades a la totalitat pels grups de l'oposició.

I per què el nostre Grup donem suport a aquest pressupost? Quins són els aspectes que nosaltres considerem més importants? Primer, perquè és un pressupost transparent, amb voluntat de fer una bona gestió i que s'executi tal qual aquest Parlament l'aprovi.

En segon lloc, és un pressupost realista a partir del coneixement de la situació actual. És un pressupost que mira al futur, que és un pressupost, per tant, del canvi, amb una sèrie d'aspectes que considerarem. És un pressupost, també, que vol resoldre i pretén resoldre, i estic segur que ho farà, els problemes dels nostres ciutadans. I, finalment, perquè estic convençut que és el pressupost que necessita Catalunya, amb unes perspectives econòmiques, amb unes macrodades, que esperem que es compleixin al llarg d'aquest any 2004.

Per què diem que és un pressupost austere i transparent? Perquè, en primer lloc, hi ha un control de la despesa; hi ha uns mecanismes que faran possible aquest ajustament; perquè recull –i això és molt important assenyalar-ho– exactament tot el conjunt de l'activitat de la Generalitat, inclosa la despesa sanitària en la seva totalitat, i perquè realment consigna les despeses que s'hauran d'efectuar al llarg de l'exercici.

És un pressupost que deixa constància de quins són els càrrecs eventuais. Ja deia molt bé el conseller que en aquest pressupost reduïm vint-i-sis els càrrecs de confiança, i en el seu moment el Govern i el nostre Grup així ho va recolzar; a més a més, s'ha fet publicitat de la relació d'aquests noms i de l'import dels seus sous.

Hem d'assenyalar, també, que el Departament de Presidència redueix un 5 per cent les subvencions discrecionals, tema que recentment aquest Parlament ha tingut ocasió de comentar, arran d'un tema dels mitjans de comunicació que no cal recordar amb més detall.

I, finalment, com un detall més de transparència, reduïm a la meitat les despeses de protocol, publicitat i propaganda, a la meitat del que realment s'havia efectuat, executat el 2003.

Per què diem que és un pressupost realista? Perquè és un pressupost que parteix d'un seriós i eficient estudi de la realitat. Nosaltres tenim tot el dret, i els ciutadans de Catalunya, de conèixer quina és la situació de partida. Parlar de la situació de partida no és parlar del passat, és simplement conèixer des d'on partim. I partim d'una situació –ho ha dit molt bé el conseller– preocupant, una situació amb un dèficit l'any 2003 de 1.177 milions d'euros, amb un endeutament del 12,7 per cent del producte interior brut i una despesa desplaçada al 2004 de 2.903 milions d'euros. Penso que reconèixer aquest fet és un exercici de responsabilitat; els ciutadans de Catalunya necessiten i ens exigeixen saber d'on partim per fer aquest pressupost realista que comentava abans.

Penso que no cal parlar de res més. El criteri que s'ha seguit per saber l'estat de la qüestió és un criteri indiscutible, nosaltres lògicament el recolzem, i així ho vam fer a la Comissió d'Economia i Finances en el seu moment, quan el conseller ens va presentar aquest resultat d'aquesta auditoria interna.

I he d'afegir una altra cosa important. Aquest informe no es posa amb la manera en què es va efectuar la despesa, només parla dels resultats financers i econòmics.

També diem que mira al futur. És un pressupost que recolza els ajuntaments. L'esforç que es fa en el Pla únic d'obres i serveis és un detall a tenir en compte. Pensem que els ajuntaments són la base democràtica del nostre país, de Catalunya. Incrementem el nombre de mestres i mossos d'esquadra. I incrementem la inversió amb una despesa de capital del 13,4 per cent.

Pensem que amb tot aquest recolzament nosaltres el que pretenem, ni més ni menys, és mirar el futur; fer un pressupost de canvi, un pressupost que es basi en tres grans objectius que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i estic segur que la majoria d'aquest Parlament recolzarà, perquè: volem unes polítiques socials de futur, volem recolzar la competitivitat i l'impuls de la nostra economia i volem també millorar les inversions en infraestructures que tan deficitàries té aquest país.

Per tant, senyores i senyors diputats, amb el recolzament de la majoria d'aquesta cambra, estem convençuts que farem un pressupost realista, un pressupost de futur i, sobretot, recolzarem els treballs que es puguin fer des del Govern per millorar el sistema de finançament autonòmic.

S'ha parlat al llarg d'aquest debat que la situació de partida, que era l'acord de finançament del 2001... Jo penso que no cal donar-hi més voltes. Això ja és història. Els signants d'aquest acord reconeixen que va ser un mal acord, i, per tant, no cal fer-ne més sang: és el passat, i ara el que hem de fer entre tots és millorar la situació actual.

Però, a més a més, també, ho hem de reconèixer, tenim un dèficit d'infraestructures. I aquí també serà un treball que des del nostre Grup, i estic segur que des de la majoria de la cambra, recolzarem el Govern a exigir aquelles coses que Catalunya necessita, perquè és just que ho exigeixi i ho necessita per al seu futur.

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, rebutgem aquestes esmenes a la totalitat, lògicament, i donem suport a aquest pressupost, que és el primer pressupost del nou Govern, que desitgem, doncs, que s'executi de la manera que abans he esmentat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula seguidament, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, ara fa poc més d'un any i mig, en aquesta mateixa cambra es va produir el debat i posterior aprovació dels darrers pressupostos del Govern de Convergència i Unió, uns pressupostos que van comptar per setena vegada consecutiva amb l'inescitable suport del Partit Popular.

En aquell moment, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana vam titllar aquells pressupostos de la Generalitat per a l'exercici 2003 com un castell de focs d'inici de campanya electoral, ja que en aquell moment ens trobàvem a les portes del cicle electoral que tot just diumenge vam finalitzar.

Malauradament, el temps ens ha donat la raó, i dic «malauradament» ja que precisament la situació econòmica i financera heretada de l'anterior Govern és un dels dos grans condicionants d'aquests pressupostos de què avui hem iniciat el debat en aquesta seu parlamentària.

L'informe de la situació economicofinancera de la Generalitat ens mostra quina és la situació a inici d'exercici. Per tant, no estem parlant del passat, no volem remenar el passat, com abans es deia en alguna de les intervencions que m'han precedit, sinó que el que es volia era tenir una imatge fidel; una imatge fidel de quins eren els comptes de la Generalitat el 31 de desembre de 2003; per tant, d'inici d'exercici.

Aquesta imatge fidel, breument, ja que anteriorment se n'ha parlat extensament, queda reflectida en tres grans punts. El resultat no financer de l'exercici –ens estem referim a la diferència entre ingressos i despeses produïts en l'exercici anterior– ha arribat a una xifra de dèficit de 1.177 milions d'euros. Això dista, està molt lluny d'aquell superàvit de què ens van parlar, que ens van anunciar els responsables del Govern anterior.

En un segon punt, estem parlant de despesa desplaçada de l'any 2003 per un total de 2.903 milions d'euros; es tracta de despeses concretes durant l'any 2003 i no comptabilitzades, per tant, s'imputen a enguany, al 2004.

I, finalment, un endeutament de 17.363 milions d'euros, un 17 i mig per cent del qual es va produir en el darrer exercici.

Aquestes són les conclusions que es desprenen de l'informe econòmic i financer, que vénen a confirmar el que denunciàvem any i mig enrere: focs d'artifici d'inici de campanya electoral; en definitiva, la quantificació de la feixuga càrrega de la mala gestió.

Aquest informe també ha explicat a la ciutadania la veritable situació econòmica i financera de la Generalitat de Catalunya; en definitiva, ens ha permès, a tots plegats, veure on som. Aquest «on som» és el punt de partida a partir del qual el nou Govern de Catalunya ha hagut d'iniciar la seva gestió. I, en conseqüència, la situació ha condicionat de forma clara l'elaboració d'aquests pressupostos 2004. En resum, una mala gestió del Govern anterior que condiciona directament el pressupost 2004 pel que fa bàsicament a dos conceptes: despesa desplaçada i part significativa del pressupost del 2004 compromès des de l'any anterior.

Però aquests pressupostos no només han estat condicionats per aquesta mala gestió anterior, l'altre gran condicionant és el fracàs del sistema de finançament econòmic vigent de la Generalitat de Catalunya. Actualment, estem patint les conseqüències d'un sistema de finançament clarament insuficient per donar resposta a les necessitats dels catalans i catalanes, a les necessitats passades, presents i futures si això no canvia.

Amb aquest estat precari del finançament, Catalunya està sent discriminada respecte a altres països o comunitats veïnes. Per exemple, si comparem amb els pressupostos de Navarra de l'any 2004, resulta que, *per capita*, a Navarra, navarreses i navarresos tenen 4.823 euros per persona, en canvi, a Catalunya, amb els pressupostos que estem debatent en aquests moments ens tocaran 3.351 euros per persona; diferència: 1.471 euros a favor de Navarra.

Però aquesta situació s'agreuja si tenim en compte la històrica manca d'inversió de l'Estat a Catalunya. En una perspectiva de més d'una dècada, Catalunya ha estat el territori de l'Estat espanyol més castigat, amb un dèficit d'inversions, sobretot en infraestructures. I em refereixo al darrer informe presentat per la Cambra de Comerç de Barcelona.

Tot plegat, sistema de finançament i manca d'inversió de l'Estat a Catalunya, ens porta a un dèficit fiscal al voltant del 7 per cent - 9 per cent del producte interior brut, segons els exercicis i segons els estudis. Paguem impostos a nivell de país europeu, però rebem en forma de despesa i inversió pública com a país no europeu. I, encara pitjor, aquest dèficit fiscal ens està portant a un estancament, que ja en el context europeu Catalunya no ha crescut econòmicament més que la mitjana europea, en contrast amb la ràpida convergència del País Basc, Navarra i la Comunitat Autònoma de Madrid amb la Unió Europea. En els dos primers casos, amb un sistema foral i en el darrer, amb una comunitat autònoma de Madrid que té un dèficit fiscal real –real– inexistent.

En conseqüència, i donada la situació, cal, per una banda, un ràpid inici de les negociacions amb el Govern

espanyol per disposar d'un nou sistema de finançament, com bé s'ha anunciat, a través de la Comissió Mixta de Valoracions, i, per una altra, cal que, en l'elaboració dels pressupostos de l'Estat per a l'any 2005, Catalunya sigui una de les prioritats d'inversió del nou Govern espanyol.

Malgrat l'estret marge de maniobra que proporcionen els dos grans condicionants esmentats –situació econòmicofinancera heretada del Govern anterior i, per una altra, un històric mal sistema de finançament econòmic–, des del Grup d'Esquerra Republicana valorem positivament aquests pressupostos de 2004, ja que signifiquen l'inici del gir pressupostari cap a unes noves prioritats, que estructurarem en quatre blocs.

El primer bloc, unes prioritats que van encaminades..., mesures encaminades a tenir un país actiu i equilibrat: es creu en el territori quan s'incrementen d'un 12,8 per cent les transferències a les corporacions locals. Es creu en el territori quan hi ha 60 milions d'euros d'increment de la dotació inicialment prevista per a la formulació del PUOS. Es creu en el territori quan estem parlant de Fons de cooperació, de cooperació local, als consells comarcals en un 7,7 per cent d'increment i als ajuntaments en un 16,5 per cent d'increment. Es creu en polítiques estructurals de millora de la competitivitat, en una potenciació del Copca, amb un desplegament del Programa de plataformes empresarials, en un increment d'un 12,9 per cent en les dotacions per a la recerca a través de la Direcció General de Recerca.

En un segon gran bloc, mesures encaminades a tenir una societat cívica, culta i moderna. Estem parlant de l'escolarització de 25.000 nous alumnes en centres públics, de 2.200 dotacions més en ensenyament públic, de 160 noves places d'escolarització compartida, de 560 noves aules d'acollida a alumnes estrangers.

En un tercer gran bloc, estem parlant de mesures a encaminar a tenir un govern compromès amb el benestar de les persones, increment en un 32 per cent dels ajuts directes a la família, amb especial atenció a les famílies amb persones dependents, 1.468 noves places amb residències i centres per a atenció a gent gran i persones disminuïdes, increment de la dotació destinada a la creació de places de llar d'infants, plans de xoc d'inversió en la millora de centres de menors.

I, en un quart gran bloc, mesures encaminades a tenir una nació europea, democràtica i solidària, increment del 19 per cent de la partida destinada a la política lingüística, ajuts a la cooperació i a la solidaritat internacional en un 36,5 per cent, que ens posa en la perspectiva de, en quatre anys, arribar al famós 0,7 per cent dels tributs propis.

Entenem que aquestes noves prioritats són només incipients, es troben en l'inici del que ha d'acabar sent. Són prioritats que han d'anar guanyant pes d'una manera continuada durant els propers anys, fins a convertir-les en fets, però això només serà possible si es millora, per una banda, la gestió i el sistema de finançament, i, finalment, redueix el dèficit fiscal de Catalunya respecte a Espanya.

Dit en altres paraules: que les bones maneres que apunten aquest pressupost 2004 es vegin confirmades, incre-

mentades en el futur, depenen d'una millora en la gestió i, en major mesura, d'un nou sistema de finançament. Si no és així, el programa de govern catalanista i d'esquerres quedarà en una simple declaració de bones intencions. Aquest país no necessita més declaracions de bones intencions, el que necessita són realitats, fets.

Des d'Esquerra Republicana donarem suport total al canvi –així li ho vam expressar al conseller d'Economia– i serem crítics amb el continuisme del que van representar Convergència i Unió i el Partit Popular.

Ja, per acabar, les esmenes a la totalitat, presentades tant per Convergència i Unió com pel Partit Popular, són una clara representació d'aquest continuisme al qual m'estava referint, i, en conseqüència, comptaran amb el nostre total rebuig.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller Castells, em sembla que hem pogut arribar a una conclusió, després de la discussió d'aquest matí, que aquests pressupostos no són normals, no? Deixem-ho així, per les circumstàncies en què s'han hagut d'elaborar, pel temps en què estem, el juny, i que, per això, evidentment, totes les conseqüències, doncs, que poden portar a aquesta discussió són diferents de les que hauran de ser en els pressupostos següents, a partir del 2005.

I em sembla molt bé la qualificació que són uns pressupostos de transició, de transició cap a un objectiu que evidentment que ha de ser el de millorar la condició de vida dels ciutadans d'aquest país. I és veritat que aquests pressupostos estan molt llastats per l'actuació irresponsable de l'anterior Govern. Sembla que l'informe economicofinancer és d'una tal objectivitat que ja no cal massa adjectius per demostrar què és el que va passar, què és el que es va fer i en quina situació es troba l'actual Govern o en quina situació es troben les actuals finances de la Generalitat.

Ja hi tornaré una mica, també, més endavant amb la disbauxa provocada per l'anterior Govern. Però també hauríem de situar aquests comptes en una situació internacional no excessivament bona, almenys en la nostra àrea econòmica que la podríem situar a la Unió Europea, no?, en contraposició a altres àrees, com ja ha dit el senyor Castells, aquest matí, que sí que creixien d'una manera important, com la zona asiàtica, com la Xina o l'Índia o una recuperació del Japó, i, alhora, també els Estats Units amb aquesta política de baix preu del dòlar enfront de l'euro que el fa també molt competitiu. En canvi, la Unió Europea no acaba d'aixecar el vol, des d'un punt de vista econòmic, sobretot perquè dos dels seus grans motors, França i Alemanya, també estan en una situació, doncs, que no acaben de

sortir-se'n d'una crisi econòmica més interna, però que també té unes conseqüències en la resta de la Unió Europea.

I, si afegim, aquesta Unió Europea amb aquests deu nous països, doncs, que han entrat ara recentment el mes de maig, ara Catalunya es converteix en un país ric, quan fins ara hem estat el primer receptor d'ajuts comunitaris, no? Això vol dir que obligarà importants replantejaments, tant a nivell estatal com també a nivell del nostre país. Més que res perquè una part dels ajuts rebuts permetien incrementar el consum intern, i tots sabem que el consum intern, juntament amb la construcció, han estat en aquest país els puntals del producte interior brut, tant aquí com a Espanya. Doncs, caldrà observar amb molta cura el desenvolupament d'aquestes dades a mig termini per poder, des de les nostres competències, actuar adequadament, no només nosaltres, evidentment també el Govern espanyol, però, en principi, nosaltres també haurem d'estar molt atents a aquesta evolució.

Home, pel que fa la comparativa entre Catalunya amb la resta de l'Estat, tampoc és massa engrescadora, no? Ja s'ha analitzat això, no hi insistiré massa. La nostra competitivitat ha anat minvant i des del 96, ho deia el conseller, el *gap*, o sigui la diferència amb Espanya ha estat entre quatre i cinc punts. Això vol dir que cada any Espanya, doncs, o Catalunya ha perdut mig punt respecte a la resta de l'Estat. I aquesta és una situació també que haurem de valorar. El senyor Piqué deia una qüestió, que tenia raó, no?, que la percepció és diferent la que hi havia abans en què sí que Catalunya semblava que estava al capdavant, era el motor econòmic d'Espanya, ara ja no només ho és Catalunya, que ho continua sent, sinó també altres zones, no?

La causa ja s'ha discutit. Bé. El senyor Piqué no ho ha volgut entendre, però una de les causes és la manca d'inversió en infraestructures, tant per part del Govern central com de l'autonòmic. El senyor Piqué ho anava dient, però el que havia de fer és anar mirant l'anterior Govern, perquè encara no és culpable de res, o de massa inversions i infraestructures, l'actual Govern, però sí que, tant el Govern de la Generalitat com el Govern de l'Estat, a l'hora d'invertir en infraestructures és molt deficitari.

I no ho diem només els partits polítics, ho han dit quantitat d'institucions, algunes d'elles no pas amb excessives complicitats amb Iniciativa per Catalunya Verds. Ho han deixat molt clar, que hi ha una manca d'inversió en infraestructures, i és una de les causes de la manca de competitivitat. I aquesta és una realitat objectiva, doncs, que cada u haurà d'assumir-ne la responsabilitat corresponent: els governs de la Generalitat i els governs de l'Estat –en plural, també.

Però també, per altra banda, cal ressaltar una política industrial, des del nostre punt de vista, molt curta de mires, tant per part del Govern estatal com per part del Govern de la Generalitat; invertim poc, molt poc, en recerca i desenvolupament. El senyor Piqué anava parlant i jo anava rient, i deia: «Home, ell era precisament el ministre d'una àrea on havia de ser clau per a la competitivitat d'Espanya i de Catalunya i que, evidentment, no va ser res de tot això, al contrari, va passar

sense pena ni glòria.» Bé. Amb més pena que no pas glòria, no?

O el mateix que està passant, un dels aspectes d'aquesta pèrdua de competitivitat pot ser també aquest procés de deslocalització, processos que ja fa temps que sabem que passen, que passaran i que continuaran passant al nostre país. Però, quina política industrial s'ha fet per evitar aquesta situació? Bé, per prevenir aquesta situació, per evitar és complicat... No, ho dic perquè, a vegades, el senyor Fernández i Teixidó també, que abans també n'era responsable, fa unes intervencions aquí i diu que tot està molt malament. No serà que també la culpa d'aquest fenomen serà de l'actual Govern, sinó, en tot cas, que no hi hauria prou polítiques preventives per evitar una situació que és normal, que és fruit del sistema capitalista, que ara passa aquí i que, posteriorment, doncs, ha passat en altres llocs i que continuarà passant.

Però, en tot cas, aquestes també són realitats que s'han d'explicar, que hi hem de fer front i que, evidentment, el nou Govern ha de ser molt conscient del que significa. I ho fa. Tímidament, és veritat, tot just comença i ho haurà de fer molt més intensament. L'acord signat amb empresaris, amb els empresaris i amb els sindicats, aquest acord estratègic per a la internacionalització o per a la qualitat de l'ocupació i la competitivitat, jo crec que és un camí, poc desbrossat encara, potser amb no massa intensitat, però també és un element a tenir en compte; però n'és un altre, i que s'ha de fer amb molta més intensitat i que encara, ho dic, no es veu prou bé, la formació.

La formació professional, en aquest país, ha de ser un eix clau per continuar lluitant per ser competitius aquí i a la resta d'Europa. Aquesta ha de ser una altra punta de llança per aquesta nova industrialització que necessita el nostre país amb una formació professional potent, doncs, que pugui fer front a aquests reptes de la competitivitat perquè amb mà d'obra barata, amb indústria, amb poc valor afegit no anirem enlloc.

Bé. És en aquest context econòmic on es desenvolupen aquests pressupostos, amb una situació financera delicada i amb una gestió pressupostària anterior irresponsable. Per això els pressupostos d'enguany no són els pressupostos que el nostre Grup ni el Govern voldrien. Ho ha dit el senyor Castells això, també, que tampoc és el que veritablement voldríem tots plegats, no? Signifiquen un canvi, però, evidentment, no sempre es pot fer el que un vol, no? La irresponsabilitat d'uns implica que el Govern actual hagi estat molt curós en el moment de decidir les prioritats per enguany.

Si se'm permet un símil, i és una cosa que jo aplaudeixo molt, d'aquest Govern, és que ha fet neteja, o sigui ha fet dissabte. Abans de començar a presentar els pressupostos ha fet dissabte, ha presentat un informe econòmic, un informe financer que ha dit: «Senyors, així hem trobat la casa, així estava de plena, doncs, de porqueria la casa i que calia netejar algunes qüestions, començar-la a polir, perquè, evidentment, els ciutadans d'aquest país ho necessitaven.»

Home, el senyor Homs deia: «Deixin de criticar.» No..., és que és una situació objectiva, no ho hem fet nosal-

tres, ho han fet experts, experts del mateix Govern i, a més a més, avalats per altres experts de fora, doncs, que han dit: «Està molt bé aquest estudi. Aquesta és la realitat.» No és que deixem..., que hàgim de deixar de criticar, no és que contínuament estem situats en la crítica. Bé. És que hem de posar sobre la taula d'una manera transparent què és el que ha passat. Els ciutadans, després, prendran les decisions o tindran les opinions que creguin convenients, però nosaltres tenim l'obligació, el Govern tenia l'obligació, i ho ha fet bé, de presentar.

I s'ha fet d'una manera transparent, explicant allò que utilitzant la terminologia del senyor Pujol..., explicant les trampes de l'anterior Govern, no? La llista, evidentment que pot ser molt llarga, però comprendran que no em puc resistir de posar alguns exemples. Alguns ja s'han posat, no?, però, és que n'hi han alguns, de molt greus, que..., no..., és a títol informatiu, eh?, no vull fer cap crítica, només objectivament... (*remor de veus*) explicar quina era la situació. (*Remor de veus.*) No, no..., els ciutadans sabran què és el que ha passat, no? Tenia aquí que el pressupost del 2003, la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge en el Departament de Política Territorial, contemplava una xifra de 22,5 milions d'euros –important xifra– destinada a subvencionar la promoció, adquisició i rehabilitació d'habitatges, que, una vegada aprovada, va desaparèixer. Va desaparèixer aquesta consignació pressupostària. I on va anar? Bé. Alguna part diuen que va anar a Presidència per fer bones obres per al senyor Mas, evidentment, no? Però..., senyor Homs, quasi, quasi, vostè li ha pres el nom a una joguina importantíssima que hi havia abans, no?, aquella de «Màgia Borràs», ara és «Màgia Homs», no? Va desaparèixer aquesta partida i no sabem què n'ha fet, no? Bé. És clar, amb aquesta situació, jo no sé si això està molt proper a la illegalitat, no?, al delictes. Jo no hi entenc massa, però, home..., ètic, no ho és.

Però, bé, en aquest mateix Departament, l'anterior Govern havia contret compromisos amb més de set mil famílies per rehabilitació d'habitatges. Bé, que ha de rehabilitar un cuina, el que sigui..., amb una mitjana d'uns mil euros. No sé què rehabilitarien amb mil euros, però, en tot cas, la qüestió era repartir, no? I ho havien fet sense convocatòria. A qui ho demanava, se li concedia, sense cap criteri..., bé, sí, el criteri clientelar, que era el que s'utilitzava en aquells moments, i sense cap partida consignada. En aquests moments, hi ha persones que fa tres anys que estan esperant aquest ajut –tres anys que estan esperant aquest ajut–, és possible i insignificant, però, en tot cas, si se'ls dóna la possibilitat, la gent ho agafa.

O vol que els parlem de l'Agència Catalana de l'Aigua? (*Veus de fons.*) No, era una figura retòrica, no els ho anava a preguntar, ho faré igualment, vull dir que no..., no, no... (*Rialles.*) Era..., perquè, és clar, deixen un deute financer de 80 milions d'euros i uns compromisos d'inversió fins al 2007. Home! Qualsevol pot ser gestor, no? La senyora Lacambra era molt simpàtica, però, és clar, jugant amb els diners públics, evidentment un pot arribar a fer coses com aquesta, no? O la manera com es finançaven les obres, no? Algunes d'elles, segons quin era l'ajuntament a qui se li feia l'obra, podia haver-hi una col·laboració de fins al 80 o al 90 per cent

i en d'altres no. Sense cap criteri, però un deute impressionant en un dels elements clau, em sembla, de Política Territorial com és l'Agència Catalana de l'Aigua.

Parlava, també, de la insuficiència del sistema sanitari, no? Home..., deia que la culpa era de Madrid, no? El senyor Homs deia que evidentment per un mal finançament. És veritat –és veritat–, té culpa Madrid per mal finançament, perquè no paga les targetes sanitàries, perquè no paga el tema dels desplaçats i perquè hi ha un mal finançament, i sobretot serà el senyor Homs, perquè també hi ha una incapacitat en la negociació, no?, perquè tant de temps essent claus a Madrid podien haver aconseguit millors sistema de finançament sanitari, i d'aquesta manera ens hauríem estalviat situacions d'aquestes.

Però no cregui que només és una qüestió financera, no; és de mala gestió –que aquí també hi podríem estar molta estona, molta estona–, que obliga la nova consellera a fer unes inversions que serà molt difícil..., amb una quantitat de diners, amb unes infraestructures, doncs, molt deteriorades en molts d'hospitals, perquè, evidentment, no s'havien fet les inversions que calia en els moments que calia.

Bé, és en aquestes condicions que ha hagut de treballar l'actual Govern, i per això els pressupostos són continguts –«meditats», deien–, valorats fins a la darrera partida, on –a mi em sembla que aquí és veu força– es combina la prudència amb la illusió de poder fer quelcom de nou, alguna cosa diferent, no?

Però també cal assenyalar que no són uns pressupostos equilibrats. Ho ha dit el senyor Castells. No ho poden ser. Són uns pressupostos deficitaris, molt menys que els anteriors, però evidentment amb la idea d'un pla de sanejament que en quatre anys ens ha de situar de diferent manera, amb un pressupost més equilibrat del que hi ha en aquests moments.

De totes maneres, nosaltres pensem que en aquests pressupostos ja es comencen a veure les coses d'una manera molt més clara. Es reflecteix, ja d'una manera si més no primigènia, l'Acord signat al Tinell, i s'apunten les prioritats del programa de govern en polítiques socials, ambientals, en habitatge i en impuls de l'economia productiva.

A mi em sembla que són uns pressupostos que podríem qualificar..., uns pressupostos innovadors i també uns pressupostos clarament d'esquerres. I, aquest, em sembla que és un element també a tenir en compte. Perquè el senyor Homs també deia..., és que m'hi ha fet pensar, senyor Homs, quan en la seva intervenció diu: «Faltava un pla addicional d'infraestructures, que nosaltres presentàvem sempre.» El gran pla addicional d'infraestructures: tres pàgines. Tres pàgines amb un resum de les infraestructures que es feien... Home, ja ha fet bé, senyor Homs, no?, perquè, si no, li ho haguéssim criticat, i així ens hauríem estalviat, doncs, la crítica de fer una cosa... (Pausa.) No, no faci grans escarafalls de per què no s'ha fet un pla addicional d'infraestructures o d'inversions, quan eren tres pàgines miserables, que tots criticàvem sempre, fins i tot el Partit Popular... (remor de veus), fins i tot el Partit Popular també l'havia criticat, perquè evidentment no servia per a res, però quedava molt bé, no? (Persisteix la remor de veus.)

Bé, en definitiva, jo no faré la relació de gran quantitat de propostes que hi ha aquí, en aquests pressupostos. Els meus companys anteriors ja ho han fet. Sí que el senyor Homs i el senyor Piqué han fet les negatives. En tot cas, doncs, n'hi ha moltes, i de positives, i sobretot també quan fa referència als aspectes que afecten tots els ciutadans i sobretot aquells que tenen més necessitats, quan parlem de la millora de l'estat del benestar, quan mirem també..., d'un nou pla d'habitatge, quan fem totes aquestes qüestions que ens sembla que són elements importants.

En definitiva, jo m'he atrevit a fer un símil, per acabar, que no sé si l'hauré encertat, però ja em perdonaran, vostès. (Remor de veus.) Però em semblava que comença una nova etapa en la vida política del nostre país. Des del nostre punt de vista, el Govern ha fet neteja, ha fet dissabte, pagant els deutes que ens han deixat els antics llogaters, reparant els desperfectes que han provocat, recuperant el prestigi perdut per tantes trampes comeses pels anteriors estadants, i comencem ara, a poc a poc, a comprar mobles nous, sense estirar més el braç que la màniga, mobles que tothom hi estigui còmode, i una vegada instal·lats, ser molt transparents, perquè els veïns, els de l'Estat, participin a refer la nostra llar i fer-la acollidora per a totes aquelles persones que més ho necessitin.

Això és el que ha fet que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa doni suport a aquests pressupostos, perquè signifiquen un canvi. De ben segur, els del 2005 seran un canvi de debò.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Honorable conseller...

(Pausa llarga.)

El conseller d'Economia i Finances

Honorable senyor president, senyores i senyors diputats..., senyors Jordi Carbonell, Sergi de los Ríos i senyor Joan Boada, primer de tot, vull agrair-los els seus comentaris de suport a aquests pressupostos i de rebuig a les esmenes a la totalitat que han estat presentades.

I vull subratllar la importància que té per al Govern aquest suport: la constatació de la solidesa i de la cohesió de la majoria parlamentària que dona suport al Govern. No tindríem el Govern d'esquerres i catalanista, el Govern de Catalunya que avui tenim, sense aquesta majoria parlamentària. La majoria parlamentària és realment el factor essencial perquè avui tinguem aquest Govern. I per això és tan important constatar aquesta solidesa i aquesta cohesió, més encara en un debat com el de pressupostos, que és un debat central en la vida parlamentària i en el qual el protagonisme, una vegada que avui hem fet aquesta presentació, recau ja plenament en els grups parlamentaris.

Jo, naturalment, no puc fer més que compartir els seus punts de vista en les tres o quatre qüestions essencials que han destacat.

Primera. Efectivament, es tracta d'uns pressupostos d'ajustament i de transició. Però uns pressupostos en

què també des d'aquest punt de vista em sembla que hem de destacar, com vostès han fet, l'esforç de transparència que signifiquen. L'informe econòmic i financer serveix per saber on som, però per saber-ho i donar-ho a conèixer, perquè hi hagi una nova forma de fer les coses a Catalunya, forma a què ens hem compromès des del nou Govern i que té per nord, té per lema essencial garantir aquesta transparència.

En segon lloc, evidentment, són uns pressupostos de transició; s'ha assenyalat. «De transició» vol dir que no són ben bé els que voldríem. I és així, perquè quan hem començat l'exercici ja hi havia una part molt i molt important de la despesa que estava compromesa. Però també vol dir que van en una direcció determinada, i que sabem molt bé quina és aquesta direcció: la direcció que ens marca el programa de govern que vam signar al Tinell el dia 14 de desembre. I un programa de govern que té uns eixos fonamentals, i eixos que ja en aquest pressupost apareixen com els que inspiren les línies fonamentals del pressupost: les polítiques socials, en primer lloc; en segon lloc, les infraestructures i el territori, i, en tercer lloc, efectivament, l'esforç per millorar la competitivitat i recolzar els nostres sectors productius.

Finalment, vull assenyalar que, com vostès han dit també, la revisió del sistema de finançament és una de les prioritats de l'actual Govern. I vull manifestar la meua satisfacció per veure fins a quin punt hi ha una gran coincidència en el discurs de fons que tots hem de compartir.

I és que fent bé les coses a casa, administrant bé el pressupost, responent d'aquest pressupost davant dels nostres ciutadans amb una bona administració, tenim molta més força per plantejar la revisió del sistema de finançament que hem de dur a terme; revisió en la qual també es posarà de relleu, sens dubte, la cohesió i la solidesa de la majoria parlamentària i dels grups que donen suport al Govern, al costat de la proposta de finançament que tots hem compartit, i, al mateix temps, revisió en la qual no podem anar sols. I també amb això estem d'acord: és una revisió en la qual, com totes aquelles qüestions que resulten essencials per a l'aprofundiment de l'autogovern, haurem d'anar plegats totes les forces polítiques que avui estan en aquesta cambra.

Mirant endavant, al futur, a aquesta transició avui tot just iniciada i a aquest futur de major aprofundiment de l'autogovern anant tots plegats, vull agrair al senyor president aquesta estona en què he pogut acabar de fer la presentació del pressupost de l'any 2004.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller. I cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat del Projecte.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat del Projecte del pressupost de la Generalitat per al 2004 han estat rebutjades per 71 vots en contra, cap abstenció i 49 vots a favor.

Per tant, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del Projecte presentat.

(Pausa llarga.)

Passem seguidament a les esmenes a la totalitat de les seccions corresponents als departaments del Govern.

La primera és al Departament de Presidència. Per exposar les esmenes al Departament de Presidència, té la paraula en primer lloc el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el seu diputat senyor Jaume Camps.

(Pausa llarga.)

El Sr. Camps i Rovira

Senyores i senyors diputats que s'han quedat, molt bona tarda. (Rialles.) Senyor president..., pujo a la tribuna, en nom de Convergència i Unió, per defensar l'esmena a la totalitat del pressupost de Presidència. I, home!, el pressupost de Presidència té vuit secretaries generals, el gabinet del conseller en cap, el gabinet jurídic central, cinc organismes autònoms i catorze empreses. Amb deu minuts que tindrè, perquè he de cedir la paraula per defensar-ne una part al meu company Albert Batalla, és un pèl difícil explicar-los tota l'oposició..., però ho intentaré –ho intentaré. Naturalment, els grups de l'oposició en tindran un per contestar-me, i altres dos, si intervenen, i podran dividir el seu temps, com és habitual, 50 per cent de *botafumeiro* del Govern tripartit i 50 per cent a l'herència de vint-i-tres anys de Convergència i Unió.

Ara, ho tindrè fàcil, aquest cop ho tindrè fàcil, perquè els diaris de sessions del 2001 i del 2002, corresponents al pressupost de 2002 i de 2003, m'han ajudat a preparar aquesta esmena. Jo he d'agrar molt sincerament als senyors Nadal... –perdó, illustres i honorables, vostès s'ho reparteixen, perquè abans eren illustres, ara són honorables; sempre honorables, vull dir–, als senyors Nadal, Ridao, Porta, Bargalló, Comas i Font, el 2002, i als senyors i les senyores Comas, Font, Porta, Ridao, Benach, Vallès i Carbonell, el 2003..., les seves intervencions ara tenen rabiosa vigència, una rabiosa vigència, que per fi s'han complert els seus desitjos.

Ens acusaven, en el pressupost de Presidència, de dos grans defectes. Un calaix de sastre, un calaix de sastre absolutament indefinible. La senyora Comas d'Argemir preferia dir-ne –em sap greu que no hi sigui–, en honor a la noble professió de la seva àvia, un calaix de modista; concretament deia: «...la presència d'uns calaixos on hi havia molts retalls, cada un dels quals tenia la seva entitat, cada un dels quals podia agradar més o menys, però que era molt difícil de poder fer alguna cosa coherent amb tots junts.»

El senyor Ridao ens deia, amb el seu verb càlid i florit, que és un exemple clar del sistema burocràtic institucional d'aquest Govern amb excessius nivells politico-administratius, i sobredimensionat; és un autèntic calaix de desastre.

Ens aconsellaven dispersar els serveis: «Posin això a Cultura. Posin això a Indústria. Posin això a Ensenyament.» I el senyor Ridao es passava, jo crec –ho dic de bon rotllo, eh? (rialles), l'angoixava la mateixa persis-

tència del Departament. Ens deia: «Entenem, i ho reitem, un any més, que amb un gabinet de Presidència amb rang de Secretaria General n'hi hauria més que suficient per administrar tot el pressupost de...» Home –home–, no devia ser tan calaix de sastre quan vostès no solament han mantingut pràcticament tots els serveis, sinó que l'han engreixat amb Política Lingüística, el Gabinet Jurídic Central i tots els temes de l'esport.

Per cert, felicitats per Política Lingüística. No ens la passin a Cultura, eh?, encara hi sortiríem perdent. Al revés, jo demanaria, fins i tot, que l'Institut Ramon Llull passés a Presidència, acabariem de fer un calaix de sastre.

El que passa és que jo no critico el calaix de sastre, no ho critico: els felicito. El problema és que en facin tres de calaixos: un per al president de la Generalitat, que té tot el seu mèrit –no li ho discuteixo–, un altre per a l'Ernest Maragall –perdó, el secretari general de Presidència– i un altre per al conseller en cap. Tres calaixos amb funcions superposades, sobredimensionats, que es trepitgen els uns als altres, i el problema és que es barallen, el problema dels tres calaixos no és la superposició, és que es barallen. Els recordo els nomenaments de la Corpo, els recordo el secretari de mitjans de comunicació amb la batalla campal del senyor Mercader. Per què? Perquè és una conselleria que és una triconseilleria, feta a mida de dos partits.

I han fet calaixos de sastre interessants, vostès. Han fet fins i tot vestits a mida, com una conselleria per al senyor Saura que, per cert, la Secretaria de Relacions Institucionals trepitja la Secretaria de Relacions Internacionals, però bé, és igual.

El problema, ho repeteixo, és el tricalaix de sastre. I què passa? Que s'ha desbocat la despesa: el 2003, 242.978 milers d'euros; el 2004, 273.367; 12, 5 per cent més. Pensar que vostès reclamaven la contenció de la despesa o la desaparició de la conselleria, n'hi ha per llogar-hi cadires.

Segona gran acusació. La Presidència era un departament amb un escandalós increment de la despesa corrent i inflació d'alts càrrecs, les atencions protocol·làries i representatives, les despeses per publicitat i els estudis i treballs tècnics. Una pinzellada.

Despesa corrent: un 37,5 per cent més. Varen prometre draconianes mesures per combatre la inflació d'alts càrrecs: 25 per cent. Recorden aquella promesa electoral, 25 per cent menys d'alts càrrecs? (*Veus de fons.*) Menys, menys. Doncs, mirin, han hagut d'ampliar de moment els bancs del Govern, han hagut de fer obres al Parlament per situar noves conselleries, i és lògic.

Increment a Presidència: 22 per cent, de 4.267 milers d'euros a 5.221.

Capítol 2, «Despeses de béns corrents i serveis». L'increment aquí és clamorós: 102,4 per cent del pressupost. «Atencions protocol·làries i representatives», aquest era el seu gran cavall de batalla. Aquest cavall de batalla a vostès se'ls ha desbocat, gairebé s'ha convertit en un cavall de Troia, un 53,6 per cent més. Si volen no els dono xifres. Jo sóc de lletres, però de sumar i restar encara en sé. 1.848 milers d'euros el 2003, 2.840 el 2004.

Ens acusaven de ser, la Presidència, un departament de propaganda, gairebé un *agit-prop*. Home, la solució ha estat augmentar la despesa en publicitat i propaganda un 200 per cent més. Ho repeteixo... (*Veus de fons.*) No, un 200 per cent més no: 199 per cent més. Senyor conseller, 1.750 milers d'euros el 2003, 5.232 milers d'euros el 2004.

Parlem d'estudis i treballs tècnics, que és l'únic..., aquest era un dels fantasmes més importants de Presidència. Home, l'han fet créixer un 200,4 per cent. He de dir, per això, que la Secretaria de Comunicació s'ha moderat, només ha augmentat els estudis i dictàmens amb un 178 per cent, és lògic. Jo vaig pensar: «Com és possible això?, si la conselleria creix un 200, per què Secretaria de Comunicació creix només un 178?» Dic: «Ja està, els informes aquells, apòcrifs, sense autor, aquells que no passaven pel Registre del DOGC, aquells que apareixien portats per un colom missatger al Pati dels Tarongers, lligats a la poteta esquerra, aquests surten de franc. Per això Secretaria de Comunicació, 178 per cent més, i la conselleria en general un 200 per cent més.» Si vol, els dono els números: 1.827 el 2003 –milers d'euros–, i el 2004, 5.490.

«Organismes autònoms i administratius». No puc parlar de tots. Els parlaré només de l'Institut Català de la Dona, una simple pinzellada. Miri, la senyora Marta Selva, nova presidenta de l'Institut, va comparèixer a la Comissió i va explicar uns grans projectes, extraordinaris projectes: Pla quinquennal per combatre la igualtat d'oportunitats de dones a homes –això és molt important... (*Veus de fons.*) No per combatre, al revés, per pro-pugnar, per combatre.

El president

Senyor Camps, m'ha dit que l'avisés quan portés deu minuts...

El Sr. Camps i Rovira

Ja s'ha acabat el temps?

El president

No. Porta deu minuts. Jo continuo comptant el temps, però pensi que als quinze pararem.

El Sr. Camps i Rovira

Si em permet el senyor Xavier Batalla, acabo de seguida, i ja utilitzaré el torn de rèplica...

El president

No, no hi ha rèplica, senyor...

El Sr. Camps i Rovira

No hi ha rèplica? (*Veus de fons.*) Ah, no hi ha rèplica...

El president

Sí.

El Sr. Camps i Rovira

Quina llàstima...

El president

Perdó, sí. Sí que hi ha rèplica, però evidentment...

El Sr. Camps i Rovira

Bé, doncs, senyor Batalla...

El president

Sí.

El Sr. Batalla i Siscart

Bé, moltes gràcies, senyor president. No seré tan eloqüent com el senyor Camps, però provaré de ser, com a mínim, igual d'amè. En tot cas, intervinc per presentar l'esmena de retorn a la Secretaria General de Joventut. Val a dir que esperàvem alguna novetat interessant en el pressupost de la Secretaria i també en el conjunt del pressupost del Govern. No ha estat així. La gran revolució que semblava que haguessin d'experimentar les polítiques de joventut a Catalunya, no només no s'ha produït, sinó que la realitat ens diu que cada dia està més lluny que això es produeixi.

Les polítiques de joventut han de ser, al nostre entendre, polítiques transversals que comptin amb el compromís de tots els departaments. Per cert, hem estat buscant en el pressupost de tots els departaments, de totes les partides, aquella proposta, aquella promesa que va realitzar el president Maragall durant la campanya electoral respecte a l'ajut als joves fins als divuit anys amb 600 euros anuals, i no l'hem trobada per enlloc. Bé, sí que l'hem trobada a la seva pàgina web, però en tot cas ens hauria agradat trobar-la en els pressupostos. A veure si l'any que ve tenim una mica més de sort.

Com deia, les polítiques de Joventut també han de contemplar criteris de cooperació amb altres institucions del nostre país, com els consells comarcals o els ajuntaments, i finalment han de comptar amb la participació dels joves i les joves de Catalunya.

La novetat més interessant és que el pressupost de Joventut per al 2004 augmenta un 5,9 per cent, onze punts per sota de l'augment general del pressupost de la Generalitat. Aquesta dada contrasta clarament amb l'augment dels pressupostos de Joventut del 2002 i del 2003, on es va experimentar un augment del 44 per cent, el 2002, i del 15 per cent, l'any 2003. Esperàvem, sincerament, que el seu Govern, després de parlar tant dels joves, fos conseqüent amb allò que predicaven i mantingués els importants augments que havia registrat la Secretaria General de Joventut durant la darrera legislatura amb Convergència i Unió.

Valorem prou correctament l'augment que experimenten les despeses corrents del capítol 4, tot i que volem posar de manifest la congelació de la partida amb què doten el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Ho dic perquè vostès sempre ens ho deien i, en tot cas, ara que tenen l'oportunitat de rectificar-ho no ho fan.

Ens neguiteja, però, el fet que els missatges que dona el Govern a les entitats juvenils en aquest moment vagin en la línia de posar en dubte els convenis signats amb les entitats i de posar traves als finançaments de les entitats juvenils. I com a mostra, una carta que ens fa

arribar una entitat juvenil, en la qual, en una resposta de la secretària general de Joventut, diu: «La meva proposta és que enguany no es signi cap conveni marc amb l'esmentada entitat, ni tan sols amb cap altra entitat juvenil.» Ens agradaria creure que això forma part d'un error de la Secretaria General i no d'una tendència en la línia ideològica d'aquesta Secretaria, perquè podria posar en perill les activitats de moltes entitats juvenils d'aquest país.

Per abordar un altre punt, recorreré, com ha fet el senyor Camps, al *Diari de Sessions*. La representant d'Iniciativa, en el debat de pressupostos de l'any 2002, deia: «Amb la dotació d'aquesta partida, el Govern no es creu prou el paper que estan jugant les associacions i les entitats juvenils, moltes d'elles amb un paper fonamental en l'educació dels nostres infants i joves i, en canvi, estan treballant en locals de mala mort.» Molt bé, la mateixa diputada ho tornava a criticar l'any 2003. Potser tenia raó que les partides no eren prou suficients, no eren prou altes, però el que no és acceptable és que vostès vulguin fer compatible aquest discurs amb la rebaixa de 500.000 euros d'inversions per a les entitats.

En la seva proposta de pressupost, les partides destinades a ajuts per a inversions a entitats juvenils, a consells comarcals i a ajuntaments es rebaixa quasi en 1 milió d'euros, per tant, amb un 50 per cent respecte al pressupost de l'any passat. Això no és acceptable. La veritat és que no entenem a què respon aquesta retallada important dels ajuts als municipis i a les entitats, quan vostès posaven molt d'accent en aquest punt.

Vaig acabant. Respecte als pressupostos de Tajuja, només observar que en despesa corrent i inversions mantenen clarament els mateixos criteris que nosaltres teníem i aplicàvem i que vostès tant van criticar en el seu moment.

Mirin, nosaltres creiem que el Govern hauria de deixar de perdre l'oportunitat que ofereix el Pla nacional de joventut per fer polítiques efectives i útils per als joves i les joves de Catalunya. Ens fa l'efecte que en aquests moments el Govern vol amagar o diluir el Pla nacional de joventut, que és una eina aprovada per tots els partits polítics d'aquest Parlament, i es volen dedicar a fer experiments, experiments com un pla d'actuació del Govern 2004-2007, que a aquestes alçades del 2004 encara està per fer, és a dir, que el més calent és a l'aiguera.

Des de Convergència i Unió defensem polítiques sòlides en matèria de formació, d'accés a la cultura. Volem que el Govern de la Generalitat contribueixi a la lluita contra la precarietat laboral dels joves. Creiem que cal una política valenta en matèria d'habitatge per als joves. Insistim en la necessitat d'aprofundir en les polítiques de salut. Cal que estimulem la participació democràtica dels joves a tot el país.

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Batalla i Siscart

I això –acabo ja– ho hem de fer sota uns criteris de cohesió social intensos i d'un marcat reclivi territorial.

Per tot això creiem que els pressupostos de la Secretaria General de Joventut no garanteixen aquests criteris i han de ser retornats al Govern.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat a aquest Departament, pel Grup Parlamentari Popular, l'illustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, un moment que trobi les notes, que, si no, parlarem del Partit Popular, i no és això. *(Pausa.)* Deia aquest dematí el conseller, segurament amb raó, que aquests pressupostos són uns pressupostos de transició i que marquen o comencen a dissenyar les línies, les pautes que després ens trobarem quan d'aquí a uns mesos ens portin el pressupost de debò, per entendre'ns, no?

Jo no l'he trobada la transició en la conselleria de la Presidència, i això que seria el marc adequat, perquè em sembla que és la conselleria que, des que el Govern de la Generalitat funciona, ha tingut més transicions. I en aquesta conselleria no es nota massa la transició i més aviat es nota un cert continuisme.

És difícil, en primer lloc, suposo, fer el comparatiu –que també en el quadre del conseller que ens va donar fa un temps no feia– de dir: «Bé, el pressupost de la conselleria de la Presidència disminueix en un 2,8 per cent –si no em falla la memòria–, la qual cosa ves a saber, perquè entre els ajustaments comptables aquests, que han fet entre el senyor Homs i el conseller Castells, no? –que no acabem de saber si són ajustaments o és adaptació, jo no ho he entès exactament–, aquest dematí –però que hem variat els criteris m'ha quedat bastant clar–, més les introduccions a la conselleria de la Presidència d'organismes que abans no hi eren, més la per sortida d'organismes que hi eren, vull dir, saber si és un 2,8 menys, és un 10 més o és un 5, o és igual, deu ser una cosa que almenys –almenys– jo no ho he sabut entendre.

Perquè, és clar, aquí hi ha noves... És clar, aquí ha passat una cosa molt curiosa, no? Deia abans el senyor Camps que la conselleria de Presidència, és veritat, sempre es deia, doncs, que havia sigut una espècie de calaix de sastre, però és que ara és un vestit a mida; ara ja no és un calaix de sastre, ara és un vestit a mida. Hem anat dissenyant al llarg d'aquesta legislatura la conselleria de la Presidència, amb tots els respectes, a la mida del conseller en cap, que ha ocupat o que s'ha fet càrrec d'aquest Departament. Perquè, és clar, en el moment en què un conseller en cap cessa i en ve un altre, es vol quedar algunes competències, segurament algunes d'elles afortunadament, algunes competències que tenia, i aleshores, bé, també passen a formar part de la conselleria de Presidència, que, hi insisteixo, no és ja tant un calaix de sastre, sinó que és un vestit a mida, fet no se sap ben bé amb quins criteris, si no són els criteris de legítimes aspiracions d'una persona que ocupa un càrrec i diu: «Escolti'm, això de la normalització lingüís-

tica a mi m'agrada, encara que això fos de Cultura, ara ho vull a Presidència.» Després resulta que el resultat és brillant, però el criteri no és un criteri massa lògic.

Per tant, jo entenc que a la conselleria..., al conseller d'Economia li hagi sigut difícil fer el pressupost. Difícil, perquè han vingut coses noves; difícil, perquè vés a saber si mentre estava fent el pressupost devia estar cada dia amb l'ai al cor, patint per si la conselleria tornaria a canviar, si plegaria algú, si algun secretari filtraria algun document, o què passaria, i si l'havia de modificar.

Però, a part d'això, posem que sigui veritat, posem que sigui veritat que hi hagi una disminució d'un 2,8 per cent sobre el pressupost anterior. Bé, i si hi ha una disminució d'un 2,8 per cent sobre el pressupost anterior i s'hi han posat noves competències vol dir que hem retallat ostensiblement algunes partides que existien. Perquè si abans hi havia uns diners, ve més gent, més competències, i baixa el pressupost, alguna cosa baixa. O en aquests pressupostos alguna cosa no puja. Perquè, és clar, un que s'ha passat alguns anys aquí i hi ha sentit intervencions, ha sentit intervencions, doncs, per exemple, en favor de l'esport base i en favor de l'esport escolar, o intervencions, per exemple, sobre temes també de normalització, escolti, jo no veig cap increment substancial. Totes aquelles partides, totes aquelles coses que en les mocions o en les proposicions no de llei d'algun dels grups parlamentaris que ara formen el Govern de Catalunya havien de doblar, havien d'incrementar i s'havien de fer no sé quantes coses, a l'hora de la veritat, un mira i no les veu. Segurament és veritat, perquè estem en un pressupost de transició, amb una conselleria de transició, i aquí hem de reduir per buscar el dèficit zero, però la veritat és que no s'ha fet. I la veritat és que quan un ho busca no ho troba.

Però, en canvi, sí que troba... –i ara haurem de fer un acte de fe, perquè jo reconec que això de sumar no és el meu, no?; això de restar, tampoc, intento anar pel mig. I he agafat tota una sèrie de partides des d'ajuts, subvencions, estudis encarregats a tercers, ajudes: 76.838.658 euros, és a dir, el 20 per cent del pressupost –el 20 per cent del pressupost de la conselleria– per a coses d'estudis, ajudes, publicacions, publicitat. Per cert, el conseller Saura, no?, cada cop que ho deu veure es deu posar nerviós, perquè mentre que la conselleria de la Presidència té 76 milions d'euros –ara ho fem amb números rodons–, és a dir, 13.000 milions de pessetes per a totes aquestes partides, diguem, una mica, amb concurs o sense, però diguem de lliure disposició, el pobre conseller té 18 milions d'euros, és a dir, 3.000 milions de pessetes per a la conselleria. Amb la qual cosa, si m'ho permeten, ja veurem després com parlarem de la totalitat d'aquesta conselleria, perquè és difícil, no?

Són molts diners. Són molts diners per a aquest vestit a mida i per a aquest... Són molts diners reals, 13.000 milions de pessetes. I són molts diners percentuals, perquè, és clar, si hem d'encarregar tants estudis a fora, per què no els fem dintre, ja, d'una vegada, no? Per què no ho organitzem d'una altra manera? I jo no crec que hàgim millorat en aquest aspecte i que la discrecionalitat a Presidència, com es veu en aquestes xifres, continua existint.

Ho deia abans, que en grans partides, en grans promeses, almenys jo no he sabut trobar la seva relació, el seu trasllat als pressupostos. Continuo dient que en esport escolar, parlem de seleccions catalanes i tota aquesta..., l'esport escolar, l'esport base, les federacions, continuem estant com estaven abans.

En tema de joventut, quin tipus de política hi ha per a ajudes a la «vivenda» –potser estarà a la conselleria de Medi Ambient i d'Habitatge o imagini's quin embolic, a la de Política Territorial o a no sé quina; en alguna sortirà, no? Però a Presidència, que també té competències sobre Joventut, no hi ha res. Miri, la voluntat, per entendre'ns, d'impulsar... Com tampoc hi ha cap mesura pensada també en el marc de la joventut, doncs, per a primeres ocupacions, per incentivar primeres feines. I tot això es deia abans, vostès ho deien abans que ho farien quan governessin.

Però hi ha una altra cosa que a mi em preocupa, perquè d'una manera o altra, si més no per via de transferència i per altres vies, no?, per la Secretaria de la Comunicació, també, diguem, té una vinculació amb Presidència, que és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. A veure, jo ja accepto, d'entrada, que el dèficit que té la Corporació no és culpa del Govern, de l'actual Govern de Catalunya. A la millor tampoc és culpa de l'anterior i és culpa, simplement, d'una circumstància estructural de les necessitats d'una televisió pública. Jo no entro en aquest debat. Sí que entro que tots diem..., i que a més a més això em sembla que és la..., em temo que pot ser la pauta dels pressupostos, dels futurs, no?, quan parlem de gestió, que tots diem que aquest dèficit s'ha d'eixugar, que tots diem que no pot continuar generant més dèficit i que tots diem que s'hauria de buscar, doncs, una certa autosuficiència o, màxim, pactar, o màxim pactar quins són els temes que realment s'han de subvencionar i buscar solucions estructurals a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Llavors, jo em pregunto una cosa, no? Dic: molt bé, això, d'entrada, en el pressupost no es veu. Evidentment estem parlant de números, però no es veu. I en canvi hi ha alguna cosa de gestió, que últimament ha fet la Corporació, doncs, que un queda sorprès i diu: «Escolti'm, si el camí per solucionar els problemes estructurals ha de ser aquest, doncs, anem bé.» Diu: «Miri, escolti'm, jo, Televisió de Catalunya, vaig firmar amb Sogecable, fa molts anys, fruit d'uns temes polítics, vaig firmar un acord per retransmetre això del futbol –que es veu que havia de ser la solució del món mundial– i que a partir d'aquest acord tots els jugadors de futbol del món i la pròpia televisió ens fariem rics.» Diu: «No, amb això no m'he fet ric; amb això jo resulta que he incrementat el meu deute de 128 milions d'euros; és a dir, de 21.000 milions de pessetes, que dec. En fi, he incrementat el meu deute; això m'ha representat aquestes pèrdues i per tant he incrementat el meu problema financer. D'aquests, 90, ja els he perdut, o els he pagat o els he perdut, van contra la meua caixa, de Televisió de Catalunya, i 38 milions, és a dir, 6.500 milions de pessetes, encara els dec. I tinc aquest problema estructural i vull sortir d'Audiovisual Sport, perquè ara m'he adonat que això del futbol –o almenys el futbol de pagament– no és tan negoci com em pensava jo.» Per mi no ho hauria sigut mai perquè no el miro, però els de Te-

levisió de Catalunya es veu que es pensaven que sí, no que jo el mirava, sinó que hi havia molta gent que el mirava, i van decidir fer això. I llavors diu: «Com que aquí tinc un problema, com que aquí tinc un problema, per solucionar-lo firmo un contracte amb Sogecable, en el qual em comprometo durant cinc anys a posar-hi 20 milions –4 milions cada any; 20 milions–, 3.000 milions més per fer productes culturals, productes televisius. És a dir, com que tinc un problema de 38 milions, de 6.500 milions de pessetes, hi afegeixo un possible problema a sobre, que el que em fa són uns nous compromisos econòmics i a més a més he de pagar l'anterior.

Home, si aquest és el sistema –si aquest és el sistema– que s'ha de fer servir per solucionar els problemes estructurals de Televisió de Catalunya, em sembla que no és aquesta la línia. Trobem, resumint, perquè he de posar uns quants exemples, bé, que com que tot el pressupost d'aquest any potser sí que és un pressupost de transició, però és un pressupost que no marca pautes, que continuen havent-hi exactament les mateixes virtuts, o més aviat defectes, que hi podien haver en anteriors pressupostos. Que en el cas d'aquesta conselleria, en la nostra opinió, hi ha molt diner, molt euro, que no se sap exactament quines són les seves finalitats i que no hi ha una política clara de com es pensa enfocar en el futur aquest pressupost.

És per això que demanem la devolució d'aquesta secció.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Abans del torn en contra voldria explicar molt breument dues qüestions. Primera, així com en la majoria d'intervencions som flexibles en el temps, aquesta presidència o la vicepresidència que la substitueixi seran molt estrictes en el compliment del temps en aquesta ocasió, i tallarem just en el moment en què s'acabi el temps. Segona, ho hem fet amb el senyor Camps com una excepció, però no ho farem més; la gestió del temps és una qüestió dels grups parlamentaris i no la pot fer aquesta presidència. Per tant, cada Grup, si s'ha de repartir el temps, que se'l reparteixi i se'l comptin els mateixos diputats.

Per fer el torn en contra, per tant, té la paraula, en aquest cas, l'il·lustre senyor Josep Hugué, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Hugué i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sembla que hi ha dificultats per part d'algun grup d'entendre què és un govern de coalició, format per tres partits, no?, on els consellers que lideren cada un d'aquests partits, òbviament n'ocupen l'espai que els pertoca en un govern de coalició. I sembla mentida, venint de tradició catòlica, que no entenguin aquesta cosa, que és més fàcil d'entendre que el misteri de la Santíssima Trinitat, de tres en un; sobretot també venint d'una tradició de governs fets a mida per tenir contents els corrents i els diversos membres d'una federació, amb conselle-

ries fetes a mida per facilitar del finatges o amb funcions compensatòries. Per tant, primera qüestió.

Segona qüestió. Home, parlar de rigor des d'allà on es ve és una mica complicat, no? Amb un departament de Presidència, que el 2003 estava ple de maquillatge: 73 milions d'euros situats, per exemple, en altres departaments, que es traspassaven durant l'exercici a Presidència i que, per tant, en realitat aquest any, enguany, el Departament de Presidència baixa un 2,8 per cent, perquè no fa aquestes labors de màgia Borràs a què estàvem acostumats en els anteriors pressupostos. I una tradició i una herència que, per exemple, si parlem de rigor, i amb dades de l'any passat, podríem veure com la partida d'atencions protocol·làries, que s'havia pressupostat en 1,5 milions d'euros, acabava liquidant-se en 2,5 milions. O, després d'haver muntat un escàndol, enguany, per un viatge del conseller en cap a Bahrain, que va costar 5.700 euros, per posar-ne alguns de l'any passat, el de Quebec en va costar 53.000; el del Marroc, 40.000, i el de l'Argentina i l'Uruguai, 55.000, inclòs un lloguer de vol privat a Brusselles de 13.750 euros... Això, si parlem de rigor..., diguem-ne, en podem parlar, de rigor, eh? O, si vol, li cito –i, si no, li passaré el paper després, per no molestar l'audiència– el que signifiquen les consumicions, en aquest darrer any, de consellers en cap, secretari de Comunicació, secretari de Govern, sessions d'imatge i fotografia, 74.000 euros, o els *mailings* de precampaña, que pujaven de l'ordre de 60..., més de 60.000 euros. Amb la cirereta final d'un regal fet des de la conselleria en cap per valor de 6.612 euros, exactament el dia..., factura del 15 de desembre 2003, és a dir, ja, dos dies o tres després d'haver signat el pacte del Tinell.

Bé, per tant, quan es té aquest passat, s'ha d'anar amb molta cura amb les apreciacions sobre rigor, transparència, etcètera. I això és el que volem fer-los avinent. Estem davant d'un pressupost de transició, una herència pesada, un pressupost, de fet, prorrogat mig any, amb molta despesa compromesa i que sí que ha hi una voluntat de canvi, que marca una voluntat de canvi. Transició i canvi, deia el conseller Castells.

I el canvi es nota en una millor transparència. El pressupost inicial contempla la totalitat de les obligacions a què s'ha previst que ha de fer front el Departament; no amaga res. L'any 2003, al pressupost inicial –ja ho hem dit abans– hi havia aquesta desviació entre la xifra inicial i la final. El pressupost inicial s'havia d'incrementar, per activitats ordinàries del Departament de la Presidència, en 82 milions d'euros, que és això que els explicava abans: 1 milió procedent de Cultura; 17 milions del DURSI; 54 milions del Departament d'ensenyament; 8 milions de la secció 32, del delta de l'Ebre, i 2,5 milions, partida ampliable del capítol 1. És a dir, es feien maquillatges per tal de derivar partides d'altres conselleries cap a Presidència. Això, aquest Govern no ho fa. Transparència: el que és de Presidència és de Presidència, i queda clar des del primer dia.

Segon, hi ha una voluntat de reduir les col·laboracions i subvencions discrecionals. De fet, s'han reduït en termes absoluts: 11,4 milions d'euros del conjunt d'ajuts atorgats l'any 2003. La Secretaria General de Presidència, la Secretaria de Comunicació i la Secretaria de Go-

vern van atorgar l'any 2003 ajuts per valor de 47,6 milions d'euros. Enguany, ho repeteixo, en termes absoluts, disminució d'11,4 milions. El 2004 se n'han previst 36,1.

Compliment de les obligacions de despeses plurianuals aprovades per l'anterior Govern. Estem lligats per aquestes despeses plurianuals, i complirem. I aquestes obligacions tenen, en el cas d'aquesta conselleria, un import de 28 milions d'euros.

Increment dels recursos destinats a polítiques sectorials: 3 milions per a política lingüística –un increment del 19,5–; 2,4 milions per a esports –després ja en parlaran els meus companys–; 700.000 euros per a joveutut; 400.000 per a l'Institut Català de la Dona, etcètera.

I, finalment, adequació del pressupost a l'estructura real de la despesa. S'han incrementat en 2,8 milions d'euros el pressupost de la Direcció General d'Atenció Ciutadana i 3 milions el pressupost de la Direcció General de Difusió Corporativa, per fer front a les necessitats reals del servei.

Per tant, dintre la contenció obligada per un pressupost molt condicionat, hi ha una voluntat d'iniciar uns camins de canvi. Pressupost amb rigor, amb contenció, però iniciant uns camins de canvi que tenen criteris i prioritats polítiques. I això és el que a continuació els exposo breument.

El Gabinet del Conseller en Cap. Òbviament, d'ell depenen, per exemple, la Secretaria General de Presidència, el Patronat Català Pro Europa, en què l'any 2004 està prevista la creació de la delegació del Govern de la Generalitat a Brusselles, i suport a les accions del Govern a l'exterior. A la Direcció General de Difusió Corporativa, que és l'encarregada..., en aquest cas, s'ha volgut concentrar, precisament per controlar la despesa, la supervisió, disseny i contractació i planificació de totes –totes– les campanyes de publicitat institucional, precisament perquè no hi hagi decalcatges entre el pressupostat i el que s'acaba liquidant. En aquest sentit, doncs, una volguda labor de contenció controlada de forma central.

En l'àmbit de la Direcció General d'Atenció Ciutadana, el pressupost creix per adequar-lo al cost real dels serveis d'informació al ciutadà, perquè també contempla treballs preliminars per endegar el nou sistema d'informació d'atenció al ciutadà que aquest Govern tira endavant; un nou sistema d'informació que permetrà oferir als ciutadans i ciutadanes de Catalunya un sistema d'informació i tramitació basat en la diversificació dels canals d'atenció, amb un accés àgil i integrat de continguts i procediments, amb la màxima eficiència.

Pel que fa a la Secretaria de Relacions Institucionals, s'orientarà en aquest període a cohesionar i impulsar totes les accions en matèria de projecció exterior de la Generalitat, a través de l'optimització dels recursos existents; no m'entretinc en els detalls.

La Secretaria..., dintre ja de la Secretaria del Conseller en Cap, la part d'affers religiosos, concretament, maldirà per una política laica en defensa dels drets i llibertats religiosos i de la laïcitat en el marc de la societat catalana; pressupost destinat a estudis i treballs per analit-

zar la realitat d'aquest fet a Catalunya, i convocatòria pública i transparent, per primera vegada –per primera vegada, ho repeteixo–, amb criteris clars i transparents, convocatòria pública d'ajuts i subvencions a les entitats vinculades al món dels afers religiosos.

I, finalment, la Secretaria de Coordinació Interdepartamental, que no incrementa el pressupost, fet que s'ha produït en bona mesura per una raó reassignació de les despeses que ha significat una assignació molt més realista i acurada que la que es feia anteriorment.

I la Secretaria de Comunicació, que va destinar 18 milions l'any passat a col·laboracions amb mitjans, i 14 milions a publicitat, i cap d'aquestes partides no apareixia en el pressupost del Departament de Presidència. L'any 2004, les col·laboracions amb els mitjans s'han reduït 6 milions d'euros, i a partir d'ara s'aplicarà una total transparència –com ja hem tingut ocasió de discutir en aquest Parlament en diverses ocasions– en la distribució dels recursos. Per tant, hi guanyarem en neutralitat, en la relació entre poder polític i poder mediàtic, i això és el que marca una voluntat política de canvi d'aquests pressupostos. Estem parlant no només de números, sinó de voluntats polítiques.

Per tant, ho repeteixo, senyores i senyors diputats, pressupost de transició i de canvi; pressupost que obre les portes a la transparència i pressupost que, malgrat aquesta pesada herència, que invalida en molt bona part que avui mateix es presentin esmenes a la totalitat per part de grups que van estar donant suport durant dues legislatures a uns pressupostos que ens han deixat tota aquesta pesada herència...

I passo la paraula a la diputada Marina Llansana, que elaborarà o abordarà algunes altres direccions generals d'aquesta Conselleria.

Gràcies, senyor president.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la mateixa línia que exposava l'illustre diputat Josep Huguet, podem afirmar que aquest Govern aposta per incrementar els recursos destinats a les polítiques sectorials que depenen del Departament de Presidència.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En el cas de la Secretaria General de l'Esport, l'increment és de 2,4 milions d'euros, que es destinen fonamentalment a la creació d'un nou programa de projecció internacional del Consell Català de l'Esport; un nou programa que té la finalitat d'aconseguir la presència i el reconeixement internacional de l'esport català. En aquest sentit, es donarà suport econòmic a les seleccions catalanes, perquè puguin participar en competicions oficials, i es concedirà, a més, suport econòmic per a l'organització de grans esdeveniments esportius internacionals que es facin a Catalunya.

A banda de la identitat nacional, doncs, l'altra gran línia d'actuació política que es vol potenciar des de la Secretaria General de l'Esport és el programa social, un programa que té com a objectiu donar suport a les activitats físiques i esportives que portin a terme ajunta-

ments i consells comarcals, amb incidència en diferents sectors socials necessitats de suport, amb la finalitat de millorar i prevenir la salut; integrar socialment aquells sectors més desfavorits, com ara la immigració, i també promoure la pràctica esportiva entre els joves i les dones.

Pel que fa a la Secretaria de Política Lingüística, hem de començar dient que el 68,44 per cent del pressupost per al 2004 està condicionat per compromisos anteriors i iniciatives ja existents; uns compromisos que aquest Govern assumeix amb total lleialtat.

Una vegada deduïts els imports d'aquests compromisos, la Secretaria de Política Lingüística compta amb 5,5 milions d'euros per destinar a l'activitat ordinària i als nous projectes, que signifiquen un increment del 19,5 per cent del seu pressupost.

La major part d'aquest increment es destinarà al Consorci per a la Normalització Lingüística, per tal d'atendre la demanda creixent de cursos inicials i bàsics, de caràcter gratuït, que s'adrecen majoritàriament a la població immigrada i que enguany sumen vuit mil alumnes més que l'any anterior.

També creixen els recursos destinats a la campanya de foment del català i a la partida «A empreses privades», destinada, fonamentalment, a les distribuïdores de cinema, vídeo i DVD en català, i això permetrà augmentar les còpies de pel·lícules de cinema que s'exhibeixen a les diferents sales del territori i, per tant, el nombre d'espectadors de pel·lícules en català.

La línia de la Secretaria és posar en marxa un conjunt de mesures que, sota les marques «Fer fàcil viure en català» i «En català també, en català primer», tenen com a objectiu garantir el dret de viure en català en tots els àmbits de la vida quotidiana.

Pel que fa a Joventut, el pressupost de la Secretaria General de Joventut té, com ja s'ha dit, un increment global del 5,9 per cent; un increment que es destinarà bàsicament a actuacions que afavoreixin l'emancipació dels joves, d'una banda, i al foment de la participació, de l'altra, dos eixos prioritaris del treball d'aquesta Secretaria. Aquest increment es justifica, bàsicament, per l'existència de programes com ara el dels plans comarcals i locals de joventut, que s'han duplicat respecte a l'any anterior, i aquest creixement, doncs, obliga, com és lògic, a reformular la partida destinada inicialment a aquest concepte. I també els programes d'habitatge jove, ja que l'èxit de les borses d'habitatge ha portat també un increment de la demanda dels convenis per part dels ajuntaments i dels consells comarcals. A més, el senyor Vendrell trobarà ajuts econòmics destinats a l'habitatge juvenil al pressupost del Departament d'Economia.

I, pel que fa als convenis amb les entitats juvenils, que estigui tranquil el senyor Batalla, que aquest Govern està renovant els convenis basant-se en polítiques transparent, honestes, sense fer partidismes ni favoritismes, i les entitats ja tenen al Govern interlocutors vàlids i, per tant, no calen pas altres mediadors, en aquest sentit.

Pel que fa a l'Institut Català de la Dona, cal dir que la prioritat que el nou Govern dóna a l'Institut queda ma-

nifestada pel fet que el seu pressupost global creix en un context de restricció pressupostària; creix un 8,8 per cent respecte a l'any passat. Creix la partida de transferències corrents a les famílies, amb l'objectiu de potenciar l'associacionisme de dones i de la societat civil en temes de promoció de la igualtat d'oportunitats per a les dones; creix també la partida d'estudis i treballs tècnics, per tal d'elaborar un nou pla d'igualtat i violència de gènere; creix també, augmenta la partida de transferències corrents a corporacions locals, amb l'objectiu de potenciar les accions que l'Administració local duu a terme en l'àmbit de la igualtat d'oportunitats i de la lluita contra la violència de gènere, i, per contra, disminueixen considerablement les partides d'atencions protocol·làries i de publicitat i propaganda.

Augment general, doncs, com dèiem, dels recursos per a les polítiques sectorials que depenen del Departament de Presidència, per començar a fer realitat el programa del nou Govern.

I ara l'illustre diputat Carmel Mòdol exposarà els supòsits referents a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Llansana. Té la paraula, per tant, l'illustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, els he de confessar que, mentre he sentit les esmenes presentades pels grups de l'oposició, m'he començat a preocupar, no?, perquè que fins a la part final de la intervenció del senyor Vendrell no hagués sortit la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en aquesta cambra ja començava a ser una mica preocupant, el tema, perquè és, ha estat, no enguany, sinó tots els anys anteriors, un dels temes estrella, un dels llocs, dels punts sobre els quals la confrontació entre els grups ha estat més evident.

Contestaré, en primer lloc, una pregunta molt directa que feia el senyor Vendrell quan parlava de tot l'afer Sogecable, que també el valoro, igual que ell, com un afer, amb tota la seva història, que podríem qualificar de desgraciat; desgraciat, si més no, amb els números que això l'ha obligat a incorporar al compte d'explotació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Però si alguna part té, si més no, una punta d'esperança és precisament l'acord que ha firmat el director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió amb Sogecable, en el sentit que, si realment aquestes produccions, aquestes coproduccions que es tiren endavant, qui les decideix, qui les determina és la Corporació Catalana i no l'empresa Sogecable, per aquí tenim una font de finançament addicional per al nostre teixit productiu, teixit productiu del món audiovisual, que bona falta li fa. Perquè els aclareixo que una part del pressupost anterior que no s'havia pogut gastar en l'exercici que li corresponia, del pressupost de la Corporació, era precisament el de les coproduccions, perquè això obligava les productores del nostre país a buscar una font de finançament que, en molts casos, els era difícil de tro-

bar. L'acord amb Sogecable permetrà, en els termes en què està redactat, fer front a aquest suplement de finançament.

D'altra banda, voldria dir que, en el pressupost concret de la Corporació, probablement, siguem, els grups del Govern, més crítics que els grups de l'oposició. Per dues raons molt concretes. La primera, perquè, igual que va passar en el pressupost del 2003, el pressupost que presentem per al 2004 no segueix el contracte programa; contracte programa que va ser felicitat tant pels grups de la cambra en aquell moment, com pel mateix Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però que, des que es va posar, des que es va endegar, realment, no s'ha acomplert en els seus termes. I no s'ha acomplert, no per part de la Corporació, que ha fet front a les seues obligacions com a subministradora de servei públic, sinó per part de la conselleria d'Economia i Finances, que l'any 2003 ja el va incomplir de manera manifesta i que l'any 2004 també ens veiem obligats a incomplir-lo, probablement, perquè hi havia una mala base en el disseny d'aquest contracte programa i també, probablement, perquè hi havia una mala base històrica, heretada, amb els números de la Corporació.

L'herència és fonamental en aquesta qüestió, perquè qualsevol de vostès, jo mateix, quan rebem una herència rebem dues coses amb l'herència. Per una part, allò que se'ns transmet, diguéssim, l'objecte que heretem, l'objecte, però per l'altra també, acompanyant aquest objecte, heretem totes les obligacions que comporta. I, en aquest sentit, amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb les obligacions financeres a les quals s'ha de fer front des de la conselleria d'Economia i Finances, i més directament, perquè està assignada en aquest Departament, des de la conselleria de Presidència, ens trobem que, en la realitat, en la joia, que a mi m'agrada dir, de la república, que és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i tota la seva vàlua com a instrument al servei del nostre país i dels ciutadans i ciutadanes, amb això, també heretem un deute acumulat, un deute històric, un problema de finançament que esperem que en el proper exercici, en el del 2005, es comenci a corregir en la línia que tots els grups que ara estan al Govern, que en la passada legislatura estaven a l'oposició, havien manifestat, havien defensat a bastament dintre d'aquest mateix hemicicle.

Esperem; l'any del 2004 és un pressupost de continuïtat. Fem honor a l'herència rebuda i l'agafem amb tot el seu contingut, l'agafem el que és la gestió, però també agafem el que són les obligacions que portava incorporada, i les principals, i no els volem enganyar, són les obligacions financeres, que no són en cap cas satisfactòries, però ens comprometem, com no pot ser d'altra manera, que en l'exercici del 2005 es començarà a canviar el rumb de la situació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps, si el vol utilitzar.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no puc contestar les intervencions del senyor Huguet, senyora Marina Llansana i senyor Carmel Mòdol, i no pas –i no pas– perquè, això, vull que representi cap tipus de menysteniment, que les valoro i les respecto, sinó perquè, evidentment, el que no puc contestar..., fer oposició de l'oposició a l'oposició. Si vostès fan oposició a l'oposició i discutim els pressupostos del 2003, jo el que no puc fer és rebobinar i fer d'oposició a l'oposició de l'oposició, perquè ja seria massa.

Jo em permetré, si m'ho permeten, continuar amb el debat pressupostari d'aquest any, que és el que toca. No podré, en cinc minuts, evidentment, no podré fer-ho gaire.

Si m'ho permet, el tema de l'Institut Català de la Dona. Jo valoro positivament, ho deia, la intervenció de la nova directora amb els grans plans que desenvolupava, però vostès creuen que amb 88 milions es pot fer tot el que va explicar, que no tinc temps de dir-ho, els remeto al *Diari de Sessions*. Agafin vostès el *Diari de Sessions* de la Comissió i veuran què es proposava fer la presidenta, tot absolutament lloable: des de polítiques de prevenció contra la violència de gènere fins a l'augment de les cases d'acollida, tot polítiques que hi estem absolutament d'acord. Ara, amb 88 milions de les antigues pessetes, ni una. Per cert, quan jo he donat xifres –ho dic per a l'aclariment de les senyores i senyors diputats–, quan jo he donat xifres del 200 per cent, etcètera, de propaganda i relacions institucionals, abans he redimensionat la conselleria de Presidència a l'estructura del 2003. Per tant, estigui tranquil: jo no he augmentat, és a dir, ja hi he restat Joventut, Gabinet Jurídic central i..., ja no ho recordo.

Per cert, l'Entitat Autònoma de..., una de les catorze empreses... –no puc agafar-les totes. Puc agafar el tema de la «Corpo» per dir-los dues coses. No la maltractin. Mirin, junt amb la immersió lingüística, la «Corpo» és l'instrument més fabulós de normalització del català que tenim en aquests últims vint-i-tres anys. No la maltractin. No es preocupin; posin més transferències directes. No l'endeutin, per exemple, retallant –ho han anunciat– la propaganda a Catalunya Ràdio i a TV3. Què volen, augmentar el dèficit? No retallin la plantilla del 3/24. No els sàpiga greu dotar un instrument fabulós que tenim juntament amb la immersió lingüística.

Nosaltres, a diferència de vostès, ens en sentim orgullosos, dels vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió, i estem orgullosos d'aquesta herència, en què hi han, evidentment, clars i obscurs, ens en sentim orgullosos. Però si d'alguna cosa ens sentim orgullosos és de tot el tema de la immersió lingüística i de TV3 i Catalunya Ràdio, de la «Corpo» en general, que ha estat un fabulós instrument de catalanització del país, que per un partit, per uns partits nacionalistes és l'important.

Agència de Patrocini i Mecenatge. Aquest era un dels cavalls de batalla terribles quan vostès estaven a l'oposició: no servia per a res, era una estúpidesa –no, «estúpidesa» no ho deien, ho retiro–, no servia per a res, era un instrument de propaganda... Home, Déu n'hi do! La publicitat, que era de 9.000, ha passat a 58.000

euros; vol dir sis vegades més. Per no servir per a res l'Agència de Patrocini i Mecenatge, Déu n'hi do!

Hi ha una cosa curiosa a l'Entitat Autònoma del Diari Oficial de la Generalitat –miri que és una cosa ben asèptica. El creixement és el 7,7 per cent, una cosa normal; ara, augmenta un 82 per cent més que l'any 2003 la venda de DOGC i publicacions pròpies. És curiós, tants DOGC pensen vendre? (*Veus de fons.*) Ah, cobrant! I com és que baixen les taxes? Com és, com és que pensen vendre tants DOGC més, els pensen cobrar i en canvi les taxes corresponents disminueixen de 5.038 a 4.518. És el miracle dels pans i dels peixos al revés, senyor conseller.

El vicepresident primer

Senyor Camps, ho lamento, se li ha acabat definitivament el temps...

El Sr. Camps i Rovira

L'últim, senyor...

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Senyor Camp, ho sento, aquest debat serà llarguíssim i....

El Sr. Camps i Rovira

No; serà llarguíssim sobretot si els grups que donen suport al Govern –més a l'oposició– tenen el quàdruple de temps que els que noblement ens dediquem al tema de l'oposició.

El vicepresident primer

Senyor Camps, no discuteixi això, perquè això és una pauta pactada a la Mesa i Junta de Portaveus que vostè i el seu Grup coneixen perfectament.

El Sr. Camps i Rovira

Em deixa demanar el vot, per això?

El vicepresident primer

Demani el vot amb tota rapidesa.

El Sr. Camps i Rovira

Només dos segons, per dir, per coherència amb tot el que vostès han dit durant vint-i-tres anys, d'excessives despeses protocol·làries, de propaganda, d'estudis i treballs i de publicitat, per favor, aquest cop votin l'esmena també. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Camps. Per fer ús del torn de rèplica, el senyor Vendrell té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Intentarem guanyar temps. Uns breus comentaris sobre... A veure, senyor Huguet,

jo estic convençut que tenen una voluntat de transparència, però d'això ja en parlarem quan hi hagi la liquidació de pressupostos, no confonguem, no em digui que aquests pressupostos són transparents, confonent la voluntat amb el que després serà la realitat. D'aquest tema, ja en parlarem. Estic convençut que tenen una gran voluntat de transparència.

Segon tema. Jo no he parlat en cap moment, perquè quan toca ser seriós toca ser seriós, de Govern tripartit ni res semblant, he parlat de Govern de Catalunya. Per mi hi ha un govern de Catalunya hi hagi un partit, n'hi hagi tres; hi ha un govern que actua col·legiadament, i acceptar quotes partidistes dintre del Govern de Catalunya no aconseguiré entendre-ho mai. I abans entendre el misteri de la Santíssima Trinitat que entendre això.

A veure, segurament, senyor Mòdol, vostè deia que si en el tema de Sogecable..., ho deia en condicional, no?, diu: «Si es decideix les noves produccions, si es decideixen per part de la Corporació, potser podrem ajudar a solucionar el problema.» Això és un condicional. I si es decideixen per part de Sogecable, el solucionarem o l'incrementarem? I, en qualsevol cas, miri, els drets del futbol els tenia un, i, per tant, no era necessari concurs públic; productores per fer produccions, i valgui la redundància, amb TV3, amb Televisió de Catalunya, n'hi ha moltes, no entenc per què hem d'obviar el concurs públic en un tema que n'hi ha molts, no ho entenc. I, a més a més, li ho repeteixo, vostè parlava en condicional.

I dues coses així una mica disteses. A veure, jo li agraeixo, senyora Marina Llansana, que m'hagi clarificat on trobaré allò dels ajuts per «vivenda» per a la joventut. Com vostè pot comprendre, no ho preguntava per mi, no? Vull dir, ho preguntava per als joves; a mi ja fa temps que em va passar això. I ha fet molt bé de contestar, no?, perquè, és clar, si a Presidència hi ha Joventut, si hi ha una conselleria de Medi Ambient i Habitatge, resulta que això de la «vivenda» ho he de trobar a Economia i Finances. Home!, és una mica complicat el tema. En repartirem poques, d'ajudes, en aquest pla.

I, senyor Huguet –aquesta sí que és la broma definitiva, perquè, si no, no em podria reprimir, no?–, que la Direcció General d'Afers Religiosos, o com sigui, s'hagi de dedicar a fer polítiques laiques, això sí que és per a nota. Canviem-li el títol i diguem direcció general d'afers laics. (*Rialles.*)

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. Per posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Joan Ferran. (*El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.*) Perdoni, senyor Ferran. Senyor Huguet, no hi ha rèplica. (*Pausa.*) Són temps acumulats, si vol després li ho explico.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. I amb bastanta brevetat, i en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per posicionar-nos respecte als pressupostos del Departament de Presidència i per avançar-los que, òbviament, votarem en contra de les esmenes presentades. Per una raó

molt simple, perquè al llarg del raonament que ens han fet els senyors diputats, doncs, no hem trobat el raonament objectiu que ens faci pensar que hauríem de fer-ho d'una altra manera de com hem pensat fer-ho.

Miri, ho ha dit el senyor conseller, ho ha dit el senyor Huguet, ho han explicat la senyora Llansana i el senyor Mòdol en el debat d'esmenes a la totalitat, però a nosaltres ens agrada recalcar el que ens inspira aquests pressupostos. Nosaltres volem..., veiem que tenim uns pressupostos que són fills d'una situació financera heretada, que volem superar aquesta situació financera heretada, que tenim necessitat de redreçar tots i cada un dels espais i dels departaments on hem trobat coses que no les trobem ben fetes, i, per tant, també pensem que són uns pressupostos de transició, i així ho hem explicat, perquè veiem que estan absolutament condicionats pels compromisos de l'anterior Govern.

I vostès saben, i hem dit al llarg del matí, que volem tenir un control rigorós de la despesa. I vostès saben i hem repetit al llarg de tot el dia que volem passar..., volem aplicar..., volem passar aquesta etapa de transició per poder aplicar ja fonamentalment el que és el nostre programa de Govern. Un programa de govern que, com els hem explicat sovint, estarà basat en polítiques socials..., està basat en polítiques socials, està basat en un impuls econòmic, està basat en un impuls de les infraestructures i estarà basat, sobretot, en un plantejament de transparència, de transparència política, per tot el que han de ser tots els departaments de la Generalitat de Catalunya.

Vostès saben que el Departament de Presidència no és un gran departament des del punt de vista econòmic, des del punt de vista pressupostari, però sí que ha estat un departament amb un calat polític molt important. Basti recordar quina és la utilització política que es va donar en l'anterior legislatura a aquest Departament. S'ha esmentat abans. Hem vist com, al llarg de l'any 2003, del pressupost inicial que tenia votat pel Parlament de Catalunya, que va ser de 243 milions d'euros, es van executar 338 milions d'euros; com van veure que del pressupost inicial s'havia incrementat, per a activitats ordinàries del Departament de Presidència, de 82,5 milions d'euros. Vol dir que venien diners procedents d'altres llocs per fer coses a Presidència, perquè Presidència es dotava d'unes característiques polítiques especials que tots sabem a què anaven destinades: anaven a intentar que el senyor Artur Mas fos president de la Generalitat. I, en aquest sentit, es va agafar 1 milió d'euros de Cultura i es va traslladar. I, en aquest mateix sentit es van agafar 17 milions del DURSI i es van traslladar. I, en aquest sentit, es van agafar –i aquí és on ens dol de veritat– 54 milions del Departament d'Ensenyament i es van posar al servei del senyor Artur Mas, i se'n van agafar del Consorci del Delta de l'Ebre, 8 i 2,5 d'una partida ampliable. I això és el que volem nosaltres que no passi. Això és el que volem que no passi.

Volem un departament de Presidència *normalitzat, transparent* i normalitzat, sense despesa desplaçada, sense cap tipus de camuflatge i sense cap tipus de maquillatge polític, ni cap tipus d'instrumentalització. I això és el que hem fet. Això és el que hem fet amb aquests pressupostos. Sabem que no estem per alegries pressupos-

tàries, però sí que estem per alegries de transparència i d'ubicació de cada cosa en el seu lloc.

Dit això, vostès saben, també, que aquest és un departament important, políticament important, però no pel que feia al senyor Artur Mas, sinó perquè té un caràcter, de vegades, interdepartamental: promoció de la dona, esports, joventut, comunicació. Té un caràcter interdepartamental i volem que el continuï tenint, i, en aquest sentit, creiem que ha estat tractat aquest pressupost per part del conseller d'Economia i per part del Govern que ens l'ha passat.

Jo no m'estendré. Els meus anteriors companys que donen suport al Govern han explicat els conceptes de transparència, de reducció de les col·laboracions i subvencions discrecionals, del compliment de les obligacions de despeses plurianuals que tenim, de la reducció de l'aportació a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però, compte!, sense reduir el pressupost d'activitats per a aquesta Corporació—sense reduir el pressupost d'activitats per a aquesta Corporació— en l'increment dels recursos destinats a polítiques sectorials i l'adequació del pressupost de l'estructura real de la despesa. Això s'ha fet—això s'ha fet— amb aquests pressupostos.

Però, m'agradaria, senyores i senyors diputats, abans d'acabar, fer uns comentaris sobre algunes coses que ens semblen, si més no, discutibles de les que s'han dit aquest matí aquí. Ens deia, el senyor Homs, i ens ho repetia el senyor Camps: «Vostès miren el passat—vostès miren el passat.» No mirem el passat. «No mirin el passat», ens deien. «No hi ha mala gestió en el passat», ens han dit. «No hi ha mala gestió, no hi ha mala gestió...», deia el senyor Homs aquest matí, «sinó insuficiència del sistema.» Insuficiència del sistema? Sap el senyor Homs, saben els diputats que han presentat les esmenes que el fracàs de Via Digital va suposar per Televisió de Catalunya unes pèrdues de 18 milions d'euros? Això és insuficiència del sistema? Això és mala gestió!, que l'hem de pagar ara tots els altres, tots els governs que vénen ara. (*Remor de veus.*)

És insuficiència del sistema—i el senyor Homs ho deia aquest matí que era insuficiència del sistema— que en els darrers anys la Corporació hagi perdut 80 milions d'euros? Això és insuficiència del sistema? Algú ha provocat que es perdessin, eh? Quan en una empresa algú gestiona malament, sap el que els fan? (*Veus de fons.*) Porta! Sap el senyor Homs que quan el senyor Majó es va fer càrrec de la direcció de la Corporació, aquesta tenia un deute reconegut de 30 milions d'euros, però no pagat, i amb els terminis vençuts, i que ha hagut de fer front a aquesta situació? Això és insuficiència financera o mala gestió? O que ens han deixat les coses malament al calaix?

La gestió de l'any 1997 al 2003 ha suposat, i ho ha dit el senyor Mòdol, unes pèrdues de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que sobrepassen els 128 milions d'euros. Això no és insuficiència financera, això és mala gestió i això implica responsabilitats polítiques.

I, per acabar, transparència no comporta sentència, no, però sí evidència—però sí evidència. I aquí la transparència ens porta a una evidència que és que vostès no ho van fer bé i que nosaltres ho volem fer bé, i que ho farem de manera transparent.

Res més, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies per la seva atenció, però pensin que estem davant dels pressupostos més transparents dels vint-i-tres anys en què s'ha recuperat la democràcia del nostre país a nivell de Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments perllongats.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyor Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Nosaltres iniciem el debat sectorial per debatre—i entenem que aprovar-los— els primers pressupostos d'aquest nou Govern de la Generalitat de majoria catalanista i d'esquerres. Uns pressupostos que, al nostre entendre, han de ser un instrument per fer política, per definir quines són les prioritats, i, per tant, un instrument real de política.

Però, en realitat..., la realitat és que la possibilitat real que tenim de fer un canvi o de fer-lo de debò és més aviat escassa. Ja s'ha dit, i més clarament abans, però val la pena recordar que, tant la gestió del Govern anterior, que provoca un endeutament que ens condiciona l'acció de Govern, com l'enorme volum de despesa condicionada que ens hem trobat, i el nombre de compromisos plurianuals acordats amb anterioritat a aquest canvi, impossibiliten tenir un marge de maniobra suficient. L'estratègia d'aquest Govern, tal com abans ens ha explicat el conseller d'Economia, passa entre altres accions per la planificació plurianual, i, per tant, és amb aquesta perspectiva que caldrà avaluar els compromisos contrets, i així és com pensem fer-ho des del nostre Grup.

Però, dit això, no entendríem que aquests primers pressupostos no apuntessin, ja, quines són les noves línies i les noves prioritats del nou Govern; unes línies que, evidentment, ara s'han d'apuntalar, però que caldrà consolidar en els propers anys.

En aquest sentit, creiem que des del Departament de Presidència sí que podem trobar algunes d'aquestes prioritats que el nou Govern apunta, i, en contra del que han presentat els grups que han presentat esmenes a la totalitat del Departament, sí que hi trobem línies de coherència al llarg de les secretaries: d'entrada, el rigor i la millora de la gestió.

Ja s'ha comentat, però una de les novetats d'aquests pressupostos és que les partides que avui discutim són partides reals, ajustades a les obligacions a què, efectivament, el Departament ha de fer front, i, per tant, que al llarg de la legislatura no esperem sorpreses, en tant que partides o despeses vagin desplaçades com venia essent costum fins ara en aquest Departament. Per tant, com diu el senyor Camps, «calaix de sastre», potser sí, però, en tot cas, un calaix de sastre rigorós i molt endreçat.

Entenem que fer les coses com s'han de fer, en aquest cas, com deia, és una novetat, i, a més a més, un senyal

de respecte cap a aquest Parlament. Un Parlament que acabarà aprovant uns pressupostos que entenem que s'ajustaran i seran realment una guia i una orientació per a les despeses del Govern i no un mer document sense compromís com ens tenien acostumats. Una transparència de la qual ja s'ha fet menció, que també es demostra en la convocatòria, per primer cop pública, de subvencions en diferents departaments, en contra de les subvencions discrecionals, i un rigor que podem veure en la reducció general d'un 4,7 per cent de les col·laboracions i subvencions discrecionals, que contrasta amb l'augment d'altres recursos destinats a polítiques sectorials, com la que ja s'ha fet esment, per exemple, de política lingüística.

Un rigor i una millora en la gestió, també, que s'aborden des d'una voluntat de major eficiència en l'ús dels recursos. Per tant, millora de l'eficiència, i, en aquest sentit, volem destacar l'esforç per coordinar i centralitzar accions i despesa, fets que hauran de garantir una major eficàcia i optimització de recursos. És el cas, per citar només un parell d'exemples, del Pla d'actuació de la Secretaria General de Relacions Internacionals, que preveu intensificar la coordinació dels diferents departaments perquè aquesta sigui una única política, o bé de la planificació de les campanyes de publicitat institucional pels diferents departaments, que val la pena tornar a recordar que es compta per on es compta, en global o per departaments, s'han reduït considerablement.

Una segona línia prioritària del Departament és l'aposta per la internacionalització i el reconeixement i presència de Catalunya al món. Ens sembla trobar en diverses de les secretaries que formen part d'aquest Departament, aquesta voluntat d'una major presència i internacionalització de Catalunya al món. I, per tant, cal mencionar només l'esforç pressupostari en el Consell Català de l'Esport per treballar en aquest sentit o de la mateixa Secretaria General de Relacions Internacionals o del Patronat Català Pro Europa.

Finalment, un altre punt, que des del nostre Grup ens sembla interessant trobar en aquest pressupost, és l'aposta d'aquest Govern per col·laborar amb el món local i recolzar la seva tasca, i atendre les necessitats i els recursos que tenen els ajuntaments. Podem trobar-ho, per exemple, en l'esforç per a la potenciació dels plans locals i comarcals de joventut, emmarcats en el Pla nacional de joventut, que n'han augmentat la partida o l'augment d'un 40 per cent de les transferències corrents a l'Institut Català de la Dona, en el món local, per potenciar les accions en l'àmbit de la igualtat d'oportunitats.

Finalment, només una menció a la política sectorial, per explicar que les millors polítiques de joventut són, sens dubte, aquelles que, orientades des de la Secretaria General de Joventut, vénen condicionades i influïdes amb la interlocució de les associacions juvenils, i, per tant, al davant de tot, el Consell Nacional de Joventut, però que tenen efectes en les millores de la condició de vida de la gent jove: en el treball, en l'habitatge, en l'educació, en la formació i en la participació. I que nosaltres hem sabut trobar que aquests pressupostos garanteixen que la Secretaria podrà continuar fent aquesta feina, i que, a més a més, els departaments podran tenir molt més ressò en les seves polítiques cap a aquests efectes.

Finalment, i per tot això, volem dir que rebutjarem les esmenes que s'han presentat en aquest Departament i que votarem a favor d'aquests pressupostos.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Per la segona part de la intervenció, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas. *(Veus de fons.)*

Però, em permet un moment, senyora Comas? Perquè el senyor Camps em demana la paraula. Per quin motiu, senyor Camps?

El Sr. Camps i Rovira

Bé. Li demano la paraula per una contradicció evident, que ha dit la senyora Camats.

El vicepresident primer

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Molt breu...

El vicepresident primer

No, no, no... Quan acabi la senyora Comas farà una puntualització d'aquest debat, que vostè comprendrà les raons de l'anterior sol·licitud de paraula del senyor Huguet i entendrà també perquè no li dono en aquest moment la paraula. Permeti, primer, que parli primer la senyora Comas.

El Sr. Camps i Rovira

Jo sempre obeint la presidència.

El vicepresident

Gràcies, senyor Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Dos passos darrera el poder i sense trepitjar-ne mai l'ombra.

(Rialles.)

El vicepresident primer

N'estava convençut... Senyora Comas, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Em referiré exclusivament al pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, tenint en compte que el contracte programa que es va signar i que havia de complir-se entre l'any 2002 i l'any 2005, no s'ha pogut complir, i no s'ha pogut complir entre altres coses per alguns aspectes que els anteriors diputats que m'han precedit i han comentat, han assenyalat: en part mala gestió, en part tota una sèrie d'hipoteques que han vingut dels anys precedents.

En aquest sentit, doncs, el fet que s'hagi d'haver hagut de continuar donant una part de les subvenció en forma d'aval incrementa l'endeutament de la Corporació, cosa

que, evidentment, no ens satisfà, i caldrà pactar un nou contracte programa, al més aviat possible, de forma realista, per poder avançar cap a una millor solució de la qüestió del finançament que té la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. (*Remor de veus.*)

I no volia deixar de comentar alguns aspectes que han sortit abans, per part del representant de Convergència i Unió i del Partit Popular. Perquè jo, a partir..., els demanaria una qüestió, a Convergència i Unió: evidentment, legítimament poden fer la crítica que vulguin des de l'oposició, legítimament poden dir el que vostès considerin oportú, però els demano que parin amb una cosa que vénen repetint des que la Corporació no està a les seves mans, que se la maltracta, que s'espanyolitza... No ho ha dit avui, vostè, però sí persones del seu Grup en el context de la Comissió. (*Remor de veus.*) Però avui el senyor Camps ha dit: «No la maltractin. Té una missió important per a la normalització lingüística.» Que es pensa que no ho sabem? Que es pensa que no ho assumim? Ja està bé –ja està bé– que vostès es considerin els més catalans dels catalans i serveixin de mesurador dels altres.

Miri, no llancin sospita constantment sobre aquest tema, perquè el que fan és fer entrar en sospita quan és totalment injust. I li diré diverses coses, diverses qüestions, en primer lloc, publicitat: no s'ha reduït, no es reduirà. Som conscients –en som conscients– que la publicitat té un paper en el finançament de la televisió i la ràdio públiques, perquè si no juga aquest paper s'ofegarà, i, si s'ofega, finançament no complirà el paper que ha de tenir. Però, escolti'm, de publicitat, van 137 milions i mig d'euros més dels que tenia en l'anterior pressupost. Per tant, estan fent una atribució injusta en aquest sentit.

I una altra qüestió amb relació al tema de Sogecable. Era un tema difícil. Es va agafar el toro per les banyes. Es podia no haver fet res, i anar fent que les pèrdues acabessin sent pèrdues. S'ha fet una aposta que té risc, és clar que té risc, però també té guanys. I l'aposta ha sigut dir: «Bé. Aquests diners que queden, posem-n'hi alguns més, però aleshores fem jugar que s'inverteixin en producció», cosa a què l'Associació de Productors Catalans ha dit: «Molt bé. I què tindrem? Conversió del que era deute en materialització de producció audiovisual catalana.» I això també és normalització lingüística, senyors i senyores.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar. Remor de veus.*) Un moment, senyor Camps. Mirin, perdonin, senyors i senyores diputats, quan el senyor Hugué, portaveu d'Esquerra Republicana, ens ha demanat la paraula per a la contrarèplica a la intervenció del senyor Camps, jo no la hi he donat, i ens hem adonat, m'he adonat que a la programació del debat pressupostari hi ha un error de transcripció amb relació a la Norma aprovada per Mesa i Junta de Portaveus. Efectivament, hi falta aquí el dret a rèplica o contrarèplica que té el grup que s'oposa a l'esmena a la totalitat. Per tant, en aquests moments, si el senyor Hugué, en nom d'Esquerra Republicana, volgués fer ús d'aquell

dret de cinc minuts, el tindria, malgrat que el debat pràcticament està acabat.

Per al torn d'allusions o contradiccions, senyor Camps, jo li donaré ara quinze segons, però el propòsit d'aquest acord de Mesa i Junta de Portaveus era que, en afegir cinc minuts als torns, no hi havia ús de contradicció ni d'allusió. Això era un acord de tota la Mesa i tota la Junta de Portaveus, justament, per simplificar els debats. Per tant, com a excepció, jo ara li donaré quinze segons per a aquesta contradicció, però no en tornarem a donar.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, sense ànim, en absolut, de discutir –i prego que no m'ho compti dintre els quinze segons–, jo no podia preveure que en intervencions posteriors a la meua..., no tinc dots profètics per saber si em contradiran...

El vicepresident primer

És cert.

El Sr. Camps i Rovira

...i, per tant, li demano contradiccions en aquest moment. (*Remor de veus.*) Per definició ja m'ho suposava, però no... Senyora Camats, amb tota simpatia, jo no he criticat el calaix de sastre; he criticat el calaix de sastre o el calaix de modista..., com deia la senyora Dolors Comas l'any 2002, pàgines 74 i 75 del *Butlletí* del 28 de novembre de 2002, parlava d'una triconselleria. El calaix de sastre, vostès l'han augmentat, i em sembla molt bé. Del que em queixava jo és de la triconselleria: una per al president Maragall, una per al secretari general de Presidència i una per al conseller en cap. D'això, em queixava.

Senyora Dolors Comas, en absolut: el patrimoni de catalanitat, el tenen tots els diputats i diputades d'aquesta cambra que vulguin, i hi tenen perfecte dret, i jo no m'he atribuït re.

El vicepresident primer

Gràcies...

El Sr. Camps i Rovira

Jo tampoc –jo tampoc– he dit res que vagi en contra de la «Corpo». Però quan vostè...

El vicepresident primer

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Acabo, senyor president. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

No, no, senyor Camps, ja ha fet ús del torn de contradicció, perquè es referia a la senyora Camats, no a la senyora Comas, que encara...

El Sr. Camps i Rovira

Home, és que és una nova...

El vicepresident primer

Ho lamento molt. No té la paraula, senyor Camps.

Gràcies.

Senyor Huguet, vol fer ús d'aquest torn?

El Sr. Huguet i Biosca

Encara que sigui breument, li ho agraeixo, perquè, efectivament, l'ordre del debat s'ha trastocat una mica. Però dues o tres precisions només.

La primera és que només amb subvencions i ajuts, al Departament de Presidència, de l'anterior Departament de Presidència hi ha el 94 per cent compromès, eh?, de l'actual.

La segona qüestió: que, òbviament, no estem parlant només d'una millora en la transparència, sinó que hi ha uns criteris clars, que segurament abans no hi eren, o en tot cas eren criteris que no compartim. I nosaltres estem a favor de criteris que es basen en la voluntat de cohesió social, en la llibertat en el cas del mercat mediàtic, en la informació transparent al ciutadà i a acabar amb el malbaratament de recursos.

I una última precisió. Òbviament, la pitjor manera que hi ha de tractar la Corporació és havent fet una gestió que l'ha deixat endeutada i amb dificultats. Esperem i confiem que l'actual Govern canviarà aquest model de gestió i passarà del mal tracte al bon tracte.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet.

Passem al Departament de Relacions Institucionals i Participació. Hi ha una esmena a la totalitat. En nom del Grup de Convergència, té la paraula, per a la seva defensa, l'illustre diputat... (*Veus de fons.*) Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Bé, bona tarda a tothom. Senyor president, senyores i senyors diputats... D'entrada, vull agrair la presència del senyor conseller del Departament de Relacions Institucionals i Participació, el senyor Saura. Vagi per endavant que per mi és, indiscutiblement –li ho dic amb tota la sinceritat i amb tota la humilitat–, per mi, sincerament, és un dels millors consellers que té aquest Govern, no? I vagi per endavant també que lamento personalment que els acords del tripartit l'hagin relegat a la direcció d'un departament tan esquifit o amb pràcticament cap funció de gestió, quan vostè està demostrant, jo crec –hi insisteixo, eh?, no li ho dic amb cap punt d'ironia, sinó del tot sincerament–, aquests mesos, una gran serenitat i responsabilitat en tot allò que està a les seves mans.

Mirin, Convergència i Unió ha presentat una esmena a la totalitat a la secció del Departament de Relacions Institucionals i Participació, perquè una lectura detinguda del pressupost que vostès ens han presentat de seguida condueix a aquesta solució, que és, evidentment, una solució dràstica, no?, i hi arribem per sentit comú i fins i tot per ètica política, m'atreveiria a dir.

De fet, fa una estona sentia que algú –que em penso que ara no és present aquí a l'hemicicle– en aquesta

mateixa palestra parlava d'ètica; pràcticament en donava una lliçó d'aquelles de debò, com aquell eslògan, de no sé quines eleccions de no fa massa, que parlava de les coses «de debò». M'explicaré, perquè reconec que afirmar que aquest és un pressupost que cal esmenar totalment per sentit comú i fins i tot per ètica política és una afirmació molt greu, i perquè les afirmacions greus cal que vagin acompanyades de rigor i arguments.

Mirin, per als qui no s'ho han pogut mirar amb detall, tenim un pressupost, el del Departament de Relacions Institucionals i Participació, de 12,9 milions d'euros, havent-hi ja descomptat els 6 milions d'euros de l'aportació a aquest Parlament, és a dir, 2.146 milions de les antigues pessetes. I com pensen vostès gastar-ho, això, si ho jutgem pel pressupost que ens han presentat? Doncs, mirin, més de tres quartes parts –ho repeteixo: més de tres quartes parts– del pressupost d'aquest Departament, se les volen gastar en sous i en oficines per al personal. Déu n'hi do, no? –Déu n'hi do–, tenint present, a més a més, que en aquest Departament hi treballa tot just una setantena de persones.

I això va de la següent manera: 3,8 milions d'euros a personal, dels quals prop d'1 milió, és a dir, 166 milions de les antigues pessetes, per a personal eventual i alts càrrecs; és, en tot cas, segur, de llarg, la desproporció més gran de tots els departaments de la Generalitat, entre alts càrrecs i funcionaris. I, per l'altra banda, hi ha 5,8 milions d'euros per a locals i tot el que en pugui derivar: material d'oficina, llum, aigua, telèfon, manteniment, etcètera. Si, efectivament –m'ha semblat que entrava abans el senyor Boada; em permetré córrer el risc de fer-li una interpellació fins i tot directa–, si, efectivament, tal com ha dit vostè ara fa una estona, aquest pressupost és per començar a fer neteja i començar a comprar mobles nous, que Déu ens agafi confessats, si això ens ho hem de prendre literalment en el cas del Departament de Relacions Institucionals i Participació, perquè 971 milions de les antigues pessetes en, diguem-ne, oficines i mobiliari, hi insisteixo, Déu n'hi do, no?

De la resta, fins a prop d'aquests 13 milions que abans citava, jo en destaco o en destacaria 350.000 euros entre atencions protocol·làries, reunions i conferències i altres despeses de la mateixa índole; 400.000 euros en estudis i treballs tècnics, i 1 milió d'euros en la campanya de participació i difusió de l'Estatut. I aquí sí que nosaltres voldríem subratllar, només aquí, en aquest punt –ens agradaria que això fos més extens–, el nostre, diguem-ne, assentiment, per dir-ho així.

Per cert, es va anunciar la creació d'un institut internacional per a la pau, d'acord amb la llei que aquesta cambra va aprovar el juliol del 2003, si no ho recordo malament. Ara la previsió que hi ha, tinc la impressió, és simplement d'anar-ho estudiant, segons he pogut llegir de la proposta de pressupost, no? Cinquanta mil euros per al programa de l'Institut Internacional de la Cultura de la Pau, sincerament, a mi em sembla –i en aquest sentit presentarem alguna esmena–, crec que és una quantitat baixa per arrencar o per poder fer arrencar aquest Institut Internacional de la Cultura de la Pau.

El mateix podria dir pel que fa al memorial democràtic, per al qual fan una previsió pressupostària de 80.000 euros.

Jo, per tot això, em pregunto, i no com a diputat, sinó simplement com a ciutadà d'aquest país: és imaginable que una organització d'una setantena de persones, bé sigui una empresa privada o una associació sense ànim de lucre, per exemple, gastí 1.600 milions de pessetes només en sous i oficines? Aquest pressupost reflecteix un clar compromís amb la participació ciutadana? Nosaltres hi estem a favor, de promoure la participació ciutadana, els ho ben asseguro. Però no veiem, ni entenem, ni sé trobar, en l'anàlisi d'aquest pressupost que vostès ens han presentat, una clara opció del Govern de la Generalitat, d'aquest Govern de la Generalitat, per promoure amb rigor i amb ambició aquesta participació ciutadana.

Mirin, tot això que els acabo de dir justifica amb escreix una esmena a la totalitat, crec jo, al Departament. Però nosaltres, com a grup, els fem una proposta, que és molt senzilla: nosaltres retirariem aquesta esmena a la totalitat al Departament de Relacions Institucionals i Participació si en aquest debat dels pressupostos el Govern assumís reconvertir aquest Departament en un departament de relacions exteriors.

Jo crec que és una proposta raonable, perquè és una proposta que al seu dia, en el procés electoral, la major part de forces d'aquesta cambra –almenys, com a mínim, jo en sé de tres– varem incorporar en els nostres respectius programes electorals; per tant, això tindria un recolzament suficient. I, a més a més, això ens permetria diverses coses; per exemple, impulsar una actitud més participativa vers Europa, que a tots ens aniria bé, i ja els ho reconec: també als de Convergència i Unió. Segur que això ens ajudaria a trobar el camí. Però també, i més seriosament, articular i organitzar una política internacional pròpia en la línia del que, com deia ara, la major part de les forces polítiques d'aquesta cambra varem defensar com a compromís electoral, no? I s'ha vist ara, en el debat del Departament de Presidència, que aquest tema precisament –i és una llàstima– no ha aflorat amb intensitat. Per tant, fa la sensació que va quedant relegat, relegat, relegat a un segon terreny.

Jo, a més a més, crec –i ho dic sincerament un altre cop, eh?– que el mateix titular actual del Departament de Relacions Institucionals se'n podria ocupar plenament, perquè podria compaginar aquestes tasques de gestió a nivell de relacions internacionals amb les que ja està fent en aquests moments.

Hi insisteixo –i acabo–, li ho dic amb franquesa, conseller Saura: jo crec que ha demostrat en aquests mesos una gran capacitat de gestió política. Jo tinc una gran esperança en la gestió del Departament que vostè presideix, particularment de vostè, amb els ulls posats en el nou Estatut, al sistema de finançament, a la Llei electoral i a la Llei d'ordenació territorial, en la seva aportació, en la seva gestió. Però, evidentment, m'agradaria poder veure, com a mínim en successius pressupostos, però ja ara, si pogués ser, que hi ha una mica més, diguem-ne, d'ambició en tot allò que fa a la participació ciutadana i a destinar recursos a aspectes que siguin d'interès per al conjunt dels ciutadans directament i que se'n puguin beneficiar, i menys recursos a tot allò relatiu a despeses de personal, a despeses en metres quadrats

d'oficina i a material d'oficina, a telèfon, a comunicacions i, fins i tot, a protocol.

Res més. No he exhaurit, em penso, el temps, senyor president, en benefici del bon curs d'aquest debat.

El vicepresident primer

Moltíssimes gràcies, senyor Homs; així serà. En nom del Grup Popular, té la paraula, també per presentar la seva esmena a la totalitat, l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo estic convençut que tampoc exhauriré el temps, perquè és molt complicat, no? Perquè, sincerament, defensar una esmena a la totalitat al Departament de Relacions Institucionals, amb 12 milions, és a dir, parlant en pessetes, amb 2.000 milions de pessetes..., no entrarem ara en la discussió de si es podria fer menys o es podria fer més. Vull dir, no, no estem parlant d'això.

I per altre costat és complicat perquè crec que la vida ens portarà o ens està portant a una certa contradicció. La totalitat del Departament és en la discussió de la necessitat del Departament. Jo, sincerament, el nostre Grup creu que no és un departament necessari, que és un departament polític en el sentit que neix fruit d'uns interessos legítims, d'unes necessitats legítimes de fer un pacte polític i s'ha de crear un departament en bé d'aquest pacte. I aquesta és la realitat.

I, escolti'm, i miri, si el pacte funciona i el país va endavant, benvingut sigui el Departament. També ho hem de dir, però és que em sembla que el Departament no té més discussió que aquesta: la seva necessitat o no com a Departament.

Dic, de totes maneres, que és una mica contradictori, allò d'una petita esquizofrènia, perquè potser sí que és necessària la tasca que el Departament creat està fent. I potser és necessària la tasca del conseller, però el Departament no era necessari. S'hauria pogut fer amb el mateix conseller des d'una altra conselleria, amb total tranquil·litat. I aquest és el sentit de l'esmena i no en té cap altre. Però sí que aprofitaria..., si més no, perquè allò de..., una cosa és no esgotar el temps, l'altra és utilitzar-ne massa poc, sí que aprofitaria per dir-li: «Escolti'm, la conselleria de Relacions Institucionals, igual que altres conselleries, és un increment de conselleries, un innecessari increment de conselleries.»

Jo voldria recordar ara a alguns grups tot el que es va dir –no sóc jo, qui ho he de defensar, perquè potser també en aquell moment ja ho varem dir– de quan anteriors governs, per altres interessos, van anar creant conselleries totalment innecessàries en la seva creació. I un increment de conselleries comporta necessàriament un increment de la despesa, ens ho mirem com ens ho mirem.

El sentit de la nostra esmena no és altre que aquest. No entrarem a discutir com s'administren... Ho he dit abans, no?, el conseller de la Presidència administra sis vegades més amb lliure disposició que la conselleria de Relacions Institucionals. Per tant, no entrarem a discutir

això –no entrarem a discutir això. Entrem només, i aquest és el sentit de l'esmena, en el sentit de la conselleria, no en la seva tasca, però sí en la del Departament en si.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vendrell. Per al torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Bosch, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, jo ja tenia previst, precisament perquè estem parlant d'un departament nou, començar fent una breu referència a les tasques que ha de jugar i que està jugant ja aquest Departament de Relacions Institucionals i Participació. De totes maneres, encara em sento reafirmat en la necessitat de fer-ho, perquè tinc la sensació que els dos diputats que han presentat les esmenes a la totalitat s'han quedat una mica ancorats en la crítica que es va fer fa sis mesos, quan es va crear, i potser no han seguit de prop l'evolució del que ja està fent aquest Departament.

En tot cas, els suggereixo que revisin l'hemeroteca, aquests darrers mesos, que mirin com han opinat sobre la tasca d'aquest Departament els principals comentaristes polítics del país, incloent-hi alguns dels que no són normalment proclius a dir lloances del Govern, i segurament trobaran algunes de les claus que expliquen el sentit d'aquest Departament.

Un departament nou que, evidentment, i això és obvi, necessita com a Departament nou nodrir-se en aquest primer pressupost de l'estructura necessària del Departament, que compta amb una secretaria general, dues direccions generals –la de Relacions Institucionals i la de Participació Ciutadana– i de..., departament del qual en depèn l'Institut d'Estudis Autònoms. Aquest Departament, per tant, es relaciona amb el mateix Parlament, amb el Consell Consultiu, amb el Síndic de Greuges. Impulsa i coordina l'activitat del Govern de la Generalitat amb el Govern de l'Estat i amb les altres comunitats autònomes, incloent-hi aquí una tasca que fins ara no s'havia fet des del Govern de la Generalitat, que és una política clara amb relació als convenis a signar, amb altres comunitats autònomes, de col·laboració i cooperació.

El conseller presideix la Comissió Mixta de transferències Estat - Generalitat, i això vol dir la necessitat de negociació de les competències pendents amb l'Estat. Hi ha una direcció general de Participació, de creació d'aquest Govern catalanista i d'esquerres, amb un sentit polític molt clar: creiem en la participació, en una altra forma de fer política. I, per tant, aquest Departament, lògicament, aquesta Direcció General, està ara preparant la tasca de promoció de la participació ciutadana i de mesures que la incentivin. I està prevista, també, la creació de dos nous organismes: l'Institut Internacional per la Pau i el Memorial Democràtic.

Però, a més a més, aquest Departament té un encàrrec polític fonamental, que és l'impuls i la coordinació en

el si del Govern dels quatre grans temes polítics d'aquesta legislatura: el nou Estatut; el finançament, lògicament, d'acord amb el Departament d'Economia i Finances; la Llei electoral, i l'organització territorial, sens perjudici, en aquests dos casos, de les competències concretes que té atribuïdes el Departament de Governació.

Però els que hem estat molt temps a l'Administració sabem que governar és gestionar, però no solament és gestionar; s'ha de gestionar bé, però governar també vol dir impulsar polítiques, promoure polítiques diferents, promoure pactes, tenir capacitat de direcció política. I això és molt difícil mesurar-ho amb euros –això és molt difícil mesurar-ho en euros–, però en un govern aquesta tasca és absolutament imprescindible.

Tenim dues esmenes a la totalitat. Jo he de dir que la del Partit Popular la trobo lògica, en discrepo, però la trobo lògica, des de la seva perspectiva; la de Convergència i Unió..., també en discrepo, però a més és que no la trobo lògica, des d'una perspectiva nacional.

Per què ho dic, això? Home, jo entenc que des del Partit Popular, que no està d'acord amb la necessitat de reformar l'Estatut –tot i que estem molt satisfets que el PP s'hagi incorporat a la Ponència que ha d'estudiar el tema–, considerin segurament poc important que s'hagi de tirar endavant la campanya de reforma de l'Estatut. Segurament tenim visions diferents, absolutament respectables, sobre com recuperar la memòria històrica i el paper que hauria de jugar un memorial democràtic a Catalunya. I segurament també tenim diferents opcions o visions sobre el paper que ha de jugar aquest Institut Català de la Pau, que nosaltres volem vincular-lo a les mobilitzacions pacifistes que hi ha hagut a Catalunya i en aquest sentiment pacifista que tants canvis ha provocat.

Convergència i Unió ens proposa que retirarien l'esmena a la totalitat a canvi d'una reconversió del Departament, que sap que avui això no és possible. Però, en tot cas, jo, en canvi, trobaria un altre argument per retirar l'esmena, que és precisament pel sentit nacional que té en favor de l'autogovern i d'una concepció democràtica aquest Departament. Convergència i Unió vol un nou Estatut, i aquest Departament l'està impulsant, i vol una campanya de mobilització a favor del nou Estatut. Unió Democràtica va jugar un paper decisiu en la lluita contra el franquisme –i Convergència Democràtica, després, també–, i un element fonamental d'aquest Departament és l'impuls del Memorial Democràtic. I Convergència i Unió va tenir una actitud també clara en contra de la guerra de l'Iraq i a favor de la pau, i una de les missions de l'Institut Català de la Pau és precisament promoure la cultura de la pau. Per tant, jo crec que tres elements fonamentals d'aquest Departament haurien de coincidir amb aquest acord nacional d'autogovern que nosaltres volem impulsar i en el qual creiem que Convergència i Unió hauria de participar.

Comentar breument algunes de les funcions o de les previsions del Departament de Relacions Institucional i Participació. Home, ja s'ha dit: l'Estatut d'autonomia el farà aquest Parlament, però és evident que des del Govern hi ha una tasca a fer. I el conseller Saura en la seva compareixença davant de la Ponència de l'Estatut ho va explicar: el suport tècnic i jurídic a la Ponència, concretat en el paper que ha de jugar l'Institut d'Estu-

dis Autònoms, que dirigeix el professor Carles Viver i Pi-Sunyer; en el paper que pot jugar el Consell Assessor de l'Autogovern, que coordina el professor Miquel Caminal; els contactes i la complicitat de recerca de suports a nivell de l'Estat, i, sobretot, la campanya participativa i de difusió de l'Estatut.

Nosaltres entenem que si volem un Estatut de veritat, un nou Estatut de veritat, cal mobilitzar la societat catalana, cal que hi hagi una autèntica participació ciutadana, com han reclamat des de fa mesos entitats com Òmnium Cultural, i que, en aquest sentit, és importantíssima la campanya que està a punt de ser presentada i que preveu el pressupost d'aquest any.

També entenem importantíssima l'aportació que pot fer la Direcció General de Participació, amb una proposta, que evidentment s'està elaborant, d'aquesta altra forma de fer política, d'entendre la política, de no cenyir-la tan sols a la votació cada quatre anys.

Nosaltres volem, per exemple, un altre tipus de legislació sobre la iniciativa legislativa popular, que eviti casos com els que han passat en el Parlament amb relació a la deformació de propostes nascudes de la societat civil, a l'hora de ser debatudes en aquesta cambra.

Nosaltres volem impulsar noves formes de consulta com les que s'han intentat fer aquest diumenge passat, la Consulta Social Europea, inexplicablement prohibida, o la que, en canvi, sí que es va poder fer, en sentit molt positiu, de «Salvem l'Empordà», per tal de promocionar la defensa del territori.

Tema del Memorial Democràtic. Un vell militant del PSUC de la meua ciutat, de Sant Feliu, m'explicava, ja fa anys –avui és mort–, que ell havia treballat força durant en la reconstrucció del pont de Torroella de Montgrí sobre el Ter, com a treballs forçats després de la guerra, i la satisfacció que li va produir veure com molts anys després l'Ajuntament democràtic havia col·locat una placa en aquell pont en la qual es deia que aquell pont s'havia fet amb l'esforç dels treballadors presoners republicans. És un exemple. Però pensem que, de casos com aquests, n'hi ha molts a Catalunya; que Catalunya té el deure, com ens ho ha recordat moltíssimes vegades Josep Benet, de recuperar la memòria històrica: temes com la batalla de l'Ebre, temes com el paper que ha jugat l'oposició antifeixista a Catalunya, el paper de l'Assemblea Democràtica. Pensem que el Memorial Democràtic té una funció fonamental. És lògic que ara no hi trobi, senyor Homs, encara la concreció d'això. Hi ha un conveni amb la Universitat Autònoma, que s'està elaborant; precisament, els diners que hi ha en aquest pressupost..., són precisament perquè abans que acabi l'any es pugui presentar ja la proposta concreta del Memorial Democràtic, que prèviament era lògic que s'havia d'elaborar.

I, finalment, també, l'Institut Internacional de Cultura per la Pau, derivat, com s'ha dit, de la Llei 21/2003, del 4 de juliol, de foment per la pau, amb unes possibilitats immenses d'afavorir la cultura de la pau a Catalunya, però a nivell fins i tot més enllà, i que també s'està treballant amb la Fundació per la Pau i en contacte, en un cas i en l'altre, amb tots els sectors implicats per tal de poder tirar endavant aquests dos instituts.

A mi em sembla que estem davant d'un departament d'una importància política cabdal, que té unes tasques fonamentals, que, lògicament, com a Departament de nova creació, necessita un temps per estructurar-se i, evidentment, a partir del pressupost del 2005, jugar plenament les funcions que té atribuïdes en el Decret de la seva creació..., però em sembla que, a diferència que potser els ha passat a alguns dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, a mi m'és extraordinàriament fàcil justificar el que fa el Departament, el paper del Departament, perquè em sembla que és un departament que si alguna cosa té és que il·lustra claríssimament un canvi de prioritats, un canvi de concepció amb relació al que era el Govern abans i al que és el Govern ara, i el tipus de política que es vol impulsar a partir d'aquest moment.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bosch. Volen fer ús del torn de rèplica, senyor Homs? (*Pausa.*) No. Senyor Vendrell, tampoc? (*Veus de fons.*) Ah, vol fer ús del torn de rèplica? (*Veus de fons.*) Té els cinc minuts que li concedeix el Reglament.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Bé. Li deia, al senyor president, que ja que he parlat poc abans..., home, sí, estarme de l'ús de la rèplica ara, hauria marxat intranquil, la veritat.

Escoltin, entenguin el sentit de la nostra esmena. Jo crec que hi ha un divorci tremend entre la finalitat política d'aquest Departament –que és ben lloable, per descomptat, eh?, ja ho he dit abans– i la desproporció dels recursos que s'hi pretenen destinar amb relació a aquelles coses que ara vostè mateix, senyor Bosch, identificava, no?

És a dir, parlava del nou Estatut, de l'impuls del nou Estatut, perquè lògicament, vostè ho ha recordat, el nou Estatut, doncs, es treballarà i es discutirà en aquesta mateixa cambra, no?, de l'impuls, del suport que es pugui donar al debat a l'entorn del nou Estatut i l'impuls del nou Estatut, amb el tema del Memorial Democràtic i el tema de l'Institut de la Pau.

Vostè ha parlat d'aquestes tres coses, que jo crec que són ben lloables, no? Però és que, és clar, això representa..., amb relació al pressupost que vostès han presentat, no arriba al 10 per cent del total d'aquest pressupost d'aquest Departament, no? I aquí és on a nosaltres ens pugen una mica els colors a la cara com a..., diguem-ne, d'alguna manera, formant part del que en podríem dir «la classe política», no?, si és que es pot dir així, perquè, escolti, entre vostè i jo, eh?, senyor Bosch, si ara anem aquí al carrer i agafem qualsevol persona amb dos dits de front –no s'ha pas de ser gaire de números, eh?, per entendre això que li diré– i li expliquem, li llegim el programa 1211, no?, que es titula «De la direcció i serveis generals de l'Administració», relacionat amb aquest Departament, que és un programa que té un import total de 17,8 milions d'euros, que en pessetes, en les antigues pessetes, són 2.961 milions de pessetes, i

li expliquem –que és el que vostès han presentat, eh?, jo, daixò, no em refereixo al que es va discutir fa sis mesos sobre la conveniència o no d'aquest Departament, em refereixo al que vostès ara han presentat amb relació a aquest Departament–, i li expliquem que l'objectiu general del programa –d'aquest programa en el qual es destinen 2.961 milions de pessetes– és donar suport i facilitar la coordinació a les diferents unitats directives del Departament de Relacions Institucionals i Participació, i que això es mesura a través dels objectius o indicadors següents, que són, a conèixer.

U, assoliment d'una estructura orgànica àgil, basada en els principis constitucionals i estatutaris de legalitat, d'economia, d'eficiència i d'eficàcia. Dos, coordinació de les diferents unitats orgàniques del Departament. Tres, optimització dels recursos i millora dels serveis. Quatre, adequació entre les necessitats detectades i les intervencions per a millorar-les. Cinc, coordinació i valoració interdepartamental, acadèmica i social dels estudis realitzats. Sis, assistència a cursos, seminaris i conferències i la seva repercussió.

Si li expliquem que pretenem gastar 2.961 milions de les antigues pessetes, jo crec que quedarà distret, com a mínim, per molt que li diguem que això permetrà impulsar el debat sobre el nou Estatut, per molt que li diguem que això ens permetrà impulsar un memorial de la democràcia i un institut per a la pau. Perquè, quan llavors ens preguntí sobre això del nou Estatut, sobre això del memorial democràtic i sobre l'Institut de la Pau, quan hi pensem dedicar aquest any, i vegi els números i els contrapòsi amb aquests que jo li acabo de dir, jo crec que el ciutadà del carrer no entendrà res.

I en aquest sentit era l'esperit de fons d'aquesta esmena a la totalitat que nosaltres hem presentat i que evidentment mantenim, ja que, com que vostès a això del Departament de Relacions Exteriors hi van tirant pilotes cap endavant o cap a no se sap ben bé on, jo crec que era, sincerament li ho dic, una molt bona idea, perquè jo penso que això hauria pogut justificar millor la creació d'un departament nou.

Doncs, bé, mantindrem l'esmena i demanem a la cambra el vot favorable.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Homs. Senyor Vendrell, també vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Bosch, jo abans he intentat ser molt curós, i ara ho intentaré, no sé si ho aconseguiré, perquè hi ha moments en què cal parlar seriosament. Jo abans he intentat ser molt curós intentant fer una distinció entre la necessitat del Departament i la tasca, que he dit positiva, que estava fent el Departament. I quan vostè estava parlant, jo m'estava anotant aquí dir-li que no confongui això: la tasca del Departament amb la necessitat del Departament, i, si molt m'apura –i espero no haver-me de penedir mai, és a dir, espero no haver-me de penedir-ne mai–, la necessitat del Departament amb la

tasca del conseller. I em sembla que he estat molt curós aquí, però és que el problema, senyor Bosch –i permeti...–, és que vostè no confon només això, vostè ho confon tot –vostè ho confon tot.

Escolti, què pretén dir, vostè, quan diu que el Partit Popular no hi està d'acord i que té raó a presentar l'esmena de devolució, perquè el Partit Popular està en contra de la reforma de l'Estatut, perquè el Partit Popular no creu en l'Institut Català de la Pau, perquè el Partit Popular no creu en el memorial democràtic? Volem parar de prejutjar, en aquesta cambra?

Que ha votat en contra de la reforma de l'Estatut, el Partit Popular? Qui ha votat, qui ha votat, a dia d'avui? M'ho pot explicar, sí o no, en el seu dret a rèplica?

«Hi ha votat en contra», «ha demostrat», «ha dit», «ha opinat». Que està en contra de l'Estatut, el Partit Popular? M'ho pot explicar: està en contra de l'Estatut, el Partit Popular? Doncs, aleshores, per què prejutgem? És que, ja està bé!, les diem aquí i ens quedem tan amples, i que vagi quedant!

Que està en contra de l'Institut Català de la Pau, el Partit Popular? Que ho hem sotmès a votació? Que ens hi hem manifestat en contra? Escolti, a favor de la pau hi estem tots. Potser hi ha algun dement d'aquest món que no, però la resta de la humanitat que som sensats, sí. Després podem discrepar en algunes coses, evidentíssimament, si no, tots formaríem part del mateix partit. Però no prejutgem més, si us plau.

Escolti, que està en contra, el Partit Popular de Catalunya, amb el memorial democràtic, que hem recuperat la memòria històrica i tot el que vostè vulgui recuperar? Que hi estem en contra? Que hi estem en contra la gent que ha lluitat per la democràcia d'aquest país, que, per cert, potser també n'hi han en el Partit Popular de Catalunya? Que hi estem en contra?

Escolti'm, senyor Bosch, ho sento molt, per primer cop em sembla que m'he enfadat i per primer cop em sembla que he parlat seriosament en aquest Parlament, del tot. Però és que hi ha coses que no es poden dir –hi ha coses que no es poden dir–, ni en el Partit Popular ni des del Partit Popular, a cap altre partit. No prejutgem més.

Nosaltres hem presentat una esmena de devolució. I torno a què abans he sigut molt curós: nosaltres hem presentat una esmena de devolució perquè no veiem la necessitat del Departament, i he estat molt curós dient que una cosa era veure o no veure la necessitat del Departament. L'altra era reconèixer –i que espero que sigui molt meritòria, pel bé de tots– la tasca del Departament, que també es podria fer des d'un altre, i, evidentment, la tasca del conseller. No confonguem i no prejutgem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. Per fer ús del seu torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Dues qüestions molt breus. Una, amb relació a la proposta de Convergència i Unió, que és: Aquest Govern ha

suprimir el Departament de Relacions Exteriors? Quan es va crear aquest Departament en els anteriors anys? Que jo sàpiga, nosaltres no l'hem suprimit. Per tant, no ho sé. Ens està demanant una cosa que no acabo d'entendre, sincerament.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I la segona qüestió és potser aclarir al senyor Vendrell el sentit del que jo he dit. A veure, crec estar informat sobre la posició del Partit Popular amb relació a la reforma de l'Estatut. I el Partit Popular ha declarat moltíssimes vegades que no veia justificada la reforma de l'Estatut. No sé per què s'ofenen ara perquè jo digui que vostès no tenen clar que s'hagi de reformar l'Estatut.

I he dit, i afegeixo i mantinc, que em sembla molt positiu que vostès s'hagin incorporat a la Ponència. Però vostès, en la campanya electoral i abans –vaja, en podríem fer un llistat–, moltes vegades, el senyor Piqué, vostès mateixos, dient que no consideraven necessari reformar l'Estatut. Per què s'enfaden perquè jo els ho recordi?

I després, he intentat també ser curós a dir, no que vostès estiguin en contra del memorial democràtic o que estiguin en contra de l'Institut Català de la Pau, sinó, que tenim concepcions diverses sobre la memòria de la recuperació de la memòria històrica i del paper del memorial democràtic, i segurament també sobre com entenem una política que defensi la pau.

I com que podria posar exemples amb relació a la memòria històrica que potser vostè es podria tornar a ofendre –subvencions en el Congrés de Diputats a determinades institucions que defensen una altra memòria històrica–, en tot cas, jo el que vull dir és que tenim visions diferents, no vull dir que vostès no puguin compartir que hi hagi aquest Institut. Ara, és evident també, i per això estem en partits diferents, que nosaltres tenim una concepció de com recuperar la memòria històrica que és diferent de la seva, i tenim una concepció de com defensar la cultura de la pau que és diferent de la seva.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per fixar posició, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè les qüestions que sembla que es plantegen amb relació al Departament de Relacions Institucionals i de Participació bàsicament estan sobre si el Departament ha d'existir o no, sobre si té gestió o és un departament polític. Sincerament, encara que no és el torn de defensa, sí que voldria puntualitzar alguna aportació, alguna reflexió, des del meu Grup, sobre aquestes qüestions.

La primera és que, evidentment, estem en un debat de pressupostos. Podem discutir si el pressupost és més gran, més petit, ben aplicat, mal aplicat, etcètera, però no si el Departament ha d'existir o no, o ha de ser un altre departament, perquè aquest no és el moment –no

diré que no sigui el lloc, però per descomptat que no és el moment. «Això», com diria algú altre, «no toca». I per tant, passem pàgina d'aquesta qüestió.

L'altra és que si nosaltres atenem les competències que té atribuïdes aquest Departament hem de dir que és un departament efectivament –i així ho va reconèixer el conseller en la seva compareixença–, és un departament d'un intensíssim contingut polític, i per tant els aspectes de gestió, en aquest cas, potser són menors. Però és un departament d'un intens contingut polític, que, a més, jo personalment –a més ho diré personalment, en tant que membre de la Ponència de l'Estatut i després com a ciutadana de Catalunya– he de celebrar profundament, i agrair, sobretot, profundament. Per què? Doncs, per una banda, perquè aquestes competències estan íntimament lligades, íntimament vinculades al que són objectius essencials d'aquest Govern de la Generalitat, de l'actual Govern de la Generalitat, que són fonamentalment dues: millora de l'autogovern, millora de la qualitat democràtica. I aquests dos objectius es vinculen clàssicament, per una banda i per l'altra, a –si estem parlant de millora de l'autogovern– lleis essencials, a lleis emblemàtiques d'aquest Govern. Estem parlant de la reforma de l'Estatut, estem parlant de la Llei electoral, estem parlant de la Llei de reordenació o ordenació territorial, per exemple. I a això es vinculen, doncs, òrgans o instruments essencials com és l'Institut d'Estudis Autònoms.

És veritat que una bona part, com criticava el senyor Homs en la seva intervenció, de l'actual pressupost, d'aquests pressupostos que són de transició, i diríem per sortir en aquest moment de l'impàs en què ens ha deixat la situació econòmica, l'anterior Govern de la Generalitat, en aquests pressupostos hi ha una bona part que va destinada al personal, i és una bona part que va destinada a la instal·lació, establiment i potser eventual ampliació, en tant que consolidació d'aquest nou Departament.

Però si jo lligo això amb la funció i els aspectes emblemàtics que té la tasca que ha de desenvolupar aquesta conselleria, resulta que aquest personal m'és absolutament imprescindible per fer una tasca, en aquest sentit polític que té aquesta conselleria, d'allò que podríem dir intangibles. Sí, senyor Homs, somrigui, perquè, entre aquests intangibles està la següent qüestió. És voluntat d'aquest Govern, i no només voluntat anunciada o proclamada o publicitada, sinó voluntat portada a la pràctica, de treure ponència de l'Estatut. I vostè sap que estem en la Ponència de l'Estatut, i aquesta conselleria està fent una tasca imprescindible: la tasca de convèncer, de posar, relacionar, d'aconseguir, diríem, la bona disposició, la predisposició en favor d'aquest Estatut, i que aquest Estatut no sols sigui aprovat en aquesta cambra, sinó que aquest Estatut sigui ben rebut a altres llocs i a altres cambres del país. I té una funció específica i especial per aconseguir que, amb aquest Estatut, la ciutadania de Catalunya se senti partícep i se senti representada en aquest nou Estatut.

Per tant... *(Veus de fons.)* No, aquesta és una tasca... I vostè diu: «Un sol milió.» Estem parlant dels pressupostos del 2004, ens queden sis mesos per acabar també el 2004. Quan parlem el 2005, segur que parlarem amb altres termes. I quan veiem el bon resultat que amb aquests pressupostos ajustats –perquè són uns pressu-

postos ajustats—, que amb aquests pressupostos d'aquest Departament, la gran tasca que finalment haurem aconseguit, aleshores els els passarem per la cara.

Dit això... (*Veus de fons.*) Sí, sí, per la cara, perquè nosaltres no haurem parlat tant d'Estatut i amb un any l'haurem tingut. Per tant, això és el que els passarem per la cara.

Participació? Evidentment... (*Veus de fons.*) Sí, per la cara —per la cara—, no parlo ara de vostès, sinó pels que s'han omplert la boca d'Estatut, han firmat perquè els convenia en un determinat moment no parlar-ne i ara resulta que són els que en porten la bandera.

Bé, doncs, dit això, està realitzant una tasca imprescindible, ho torno a repetir, que, com a membre, doncs, no per mèrit propi, però amb aquest honor així em sento, de la Ponència de l'Estatut i com a ciutadana de Catalunya, jo he d'agrair necessàriament a aquesta conselleria.

Però després hi ha tot el tema, dèiem, de millora de la qualitat democràtica. I a la millora de la qualitat democràtica hi han dues qüestions essencials, i no vull allargar-me, perquè si podem guanyar temps per aquí, doncs, tant de bo. Deia, hi han dues qüestions essencials: una és la qüestió del memorial democràtic. Jo crec que, vint-i-cinc anys després que s'hagi acabat, afortunadament, la dictadura, és hora i és un acte de justícia que comencem a recuperar aquesta memòria històrica. És un acte de justícia per a tantes i tantes persones que han passat unes vicissituds i que gràcies a elles estem en aquesta situació, feliçment, de llibertat i democràcia. És un acte de justícia que recuperem entre tots, i jo estic convençuda que entre tots, aquesta memòria històrica i democràtica. Hi han uns passos, bons passos, també penso, en aquesta direcció.

Segona, la de la participació ciutadana. Si mai podíem haver tingut un dubte sobre la necessitat de trobar els instruments que ens permetin la proximitat de l'acció política, que ens permetin la intelligència de l'acció política, i dels instruments, i dels mecanismes polítics, si en teníem algun dubte, em sembla que el passat diumenge ens els hauria esborrat tots. Hem de trobar la fórmula, hem de trobar els instruments de guanyar la complicitat de la ciutadania, de fer-los partícips, de participar, de ser coresponsables en l'acció política. I, per tant, la conselleria està posant els primers instruments, de moment en l'àmbit de l'Estatut, com a primera prova o com a primer intent d'aquesta participació, però darrere d'això vindran altres iniciatives, vindran altres possibilitats.

Per tant, per tot això, amb l'absoluta comprensió, amb l'absoluta voluntat del nostre grup polític, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, nosaltres recolzem aquests pressupostos i, per tant, rebutjarem les dues esmenes que s'han presentat.

Res més.

I moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, estem parlant d'un nou departament; nou en dos sentits: en primer lloc, nou perquè és de nova creació i això, doncs, és evident, però també nou perquè es tracta d'un nou concepte de departament, no és el típic departament d'un govern prestador de serveis, no està prestant uns serveis, sinó que el que està fent és augmentar la consciència de valors democràtics i cívics de la ciutadania. Per tant, efectivament, estem parlant d'un intangible, i, per tant, aquí ens trobem que tot allò relacionat amb aquest Departament no ho podem valorar amb els mateixos paràmetres que als altres departaments, diguem-ne, entre cometes, «tradicionals».

Dit això, crec que ens hem de fer dues preguntes, dues preguntes que es corresponen justament amb les dues esmenes que s'han presentat. La primera pregunta és: és necessari aquest Departament?, com deia el senyor Vendrell. La resposta del nostre Grup Parlamentari és que sí. Per què? Justament, una de les característiques d'aquest Govern és anar més enllà de l'estricta prestació de serveis i aprofundir en allò que anomenem valors de la societat. Nosaltres entenem que donar coneixement i difondre determinats valors, com és la cultura de pau, de la qual Barcelona és un digníssim exemple, com és reivindicar la memòria dels lluitadors per les llibertats i la democràcia, com és fomentar els valors de la participació del conjunt de la ciutadania en les decisions públiques que, vulguin o no, els afecten igualment, entenem que això fa necessari aquest Departament, diguem-ne, singular, però que té raó de ser. Per tant, senyor Vendrell, la resposta del nostre Grup és que és necessari.

I un cop hem arribat a la conclusió que és necessari, la segona pregunta és, com deia el senyor Homs: està ben pressupostat? Doncs, aquí hem de dir que vostè té una part de raó. És evident que si mirem el pressupost d'aquest any, la major part del pressupost es destina a costos salarials i d'inversió.

Però jo, senyor Homs, li diria dues coses. En primer lloc, la despesa de personal ve en bona part de funcionaris procedents d'altres departaments, en concret del Departament de Governació, de manera que no hem fet un increment en la plantilla, en la relació de llocs de treball del conjunt del Govern de la Generalitat, sinó que el que s'ha fet és aprimar un departament per constituir-ne un altre. Per tant, aquí no hi ha hagut un increment notori de personal.

I quant a la inversió també m'agradaria dir-li que els 600.000 euros pressupostats en inversions en edificis, crec francament que és una bona inversió, molt més bona inversió que anar pagant lloguers a uns preus de mercat desorbitats, ja que això contribuirà a patrimonialitzar la Generalitat, que prou falta li fa.

També és cert que el cost dels salaris dels alts càrrecs més eventuals equival aproximadament a una mica per sota del 50 per cent del cost del personal funcionari. Això podria sobtar a primer cop d'ull però hem de tenir en compte que la singularitat d'un departament que tots reconeixem que és un departament polític fa que hagi de tenir un percentatge de personal, diguem-ne, de

confiança diferent d'altres departaments on els serveis es presten amb el personal, diguem-ne, que compleix una carrera administrativa tradicional.

Seré breu, seré breu perquè tots hem anat dient força coses similars, per tant, suposo que s'agrairà. I, simplement, dir que trobo a faltar en el pressupost un cert increment en les partides, diguem-ne, bàsiques que haurien de ser del Departament. I, per tant, jo suposo que el Govern no ha pogut fer-hi més, perquè els pressupostos són de transició i hi havia bona part de la despesa compromesa, però francament a mi em semblen, doncs, gairebé insuficients els 50.000 euros destinats a l'institut de cultura de la pau i els 80.000 destinats al memorial democràtic, i espero que això entre tots ho puguem corregir en els pressupostos de l'any 2005.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Passem al següent Departament, que és el de Política Territorial i Obres Públiques. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers..., concretament, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, li agraeixo que sigui present en aquest punt del debat, justament, per escoltar quins són els arguments que fonamenten les nostres esmenes de retorn en aquests, els seus primers pressupostos.

D'entrada, permetin-me fer quatre pinzellades de quina és la percepció que nosaltres tenim en relació amb aquests pressupostos, com els qualifiquem. Hi ha una característica essencial –i no els sorprendrem, no?–, que és el continuisme, el continuisme respecte a continguts materials, però evidentment no-continuisme, reculada en relació amb el nivell d'inversió.

Per tant, escolti, senyor conseller, poca innovació, poca originalitat, i, el que és més important per a aquells que estem afeccionats a mirar-nos els diaris de sessions, poca capacitat d'incorporar una part molt important de les reivindicacions que vostès feien.

I el que és curiós és que, justament, en l'anterior debat de pressupostos, els dos portaveus del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi són, justament, els dos màxims responsables, evidentment després del conseller, del Departament, el senyor Nello i el senyor Manel Nadal. Per tant, és interessant de veure que moltes de les reivindicacions, la immensa majoria de les reivindicacions que feien, que ens feien a Convergència i Unió no es compleixen.

Escolti, vostè, ja en la seva primera compareixença, senyor conseller, va intentar imprimir un segell propi, donar un segell propi de prioritats, de prioritats immediates i imminents, al que era l'actuació del seu Departament. I les tres actuacions que vostè ens va plantejar i, de fet, ha anat implementant poc o molt eren, bàsicament, la Llei de millora de barris, àrees urbanes i vi-

les que requereixen una atenció especial, el Pla director urbanístic del sistema costaner i el Pla de millora de la senyalització de les carreteres. Aquestes eren les tres grans actuacions, el segell propi del conseller Joaquim Nadal en la seva actuació en el Departament de Política Territorial.

I, escolti, nosaltres constatem, i en aquests pressupostos es constata, que les concrecions pressupostàries, és a dir, quan parlem seriosament, quan parlem de veritat, quan decidim què hi aportarem, doncs, són insuficients en alguns casos, mínimes en d'altres casos. Escolti, i això al final és el que dóna o no dóna credibilitat, és el que confirma o no confirma les expectatives creades. I vostès, en les seves pròpies prioritats, creiem que han estat incapaços de respondre, justament, a totes les expectatives que van crear.

I permetin-me que anem a pams. El primer, la Llei de barris. Home, 1,7 milions d'euros de previsió de transferència als ens locals, 1,7 milions. Escolti, aquí hem anat de rebaixes, eh?, senyor conseller, aquí hem anat de rebaixes. Primer, una moció subsegüent que van substanciar i que els vam rebutjar en l'anterior legislatura, que deien: «Farem un pla quadriennal amb 600 milions d'euros», 600. En el programa electoral, jo intueixo que el Partit Socialista ja va començar a veure que això no anava massa ben orientat i van fer la primera rebaixa: vam passar de 600 a 542.

I és curiós de veure, de llegir el programa electoral del PSC, que diu: «Nosaltres afirmem amb tota rotunditat que sabem d'on sortiran aquests diners, d'on sortiran aquests recursos, ho tenim molt clar.» Home, ho tenen tan clar que en el moment que aproven la Llei i que fan els primers pressupostos, o, com a mínim, explicaran com finançaran això, ja passem a 376 milions d'euros dels quals la Generalitat n'aporta 248, 248 milions d'euros, i, en aquests pressupostos, 1.700.000.

Escolti, aquesta és la determinació? Aquesta és la convenció que vostès es plantegen a l'hora de tirar endavant, d'implementar aquesta Llei? Rotundament, em sembla que aquí tenim una de les primeres decepcions.

Perquè hi ha d'altres partides, a l'Institut Català del Sòl, que fan referència a rehabilitació d'habitatges i que fan referència a rehabilitació de determinats barris. Però, escolti, això és continuisme, això és el que ja fèiem, això és el que fèiem de manera molt important. Perquè la Llei de barris, aquesta programació, aquesta capacitat d'inversió, serveix per sumar més, no per compilar tot el que hi havia, que era molt i que era important i tenia capacitat de transformar els nostres barris. Per tant, Llei de barris, primera sensació de decepció important.

Segon, el Pla del litoral, el Pla director urbanístic del sistema costaner, 600.000 euros –600.000 euros. Jo els he de confessar que quan vaig llegir en primera instància la premsa, que feien un resum de l'actuació del Departament de Política Territorial, vaig pensar que n'hi faltava un, de zero, que hi havia algun problema. No, no, la confirmació és aquesta: 600.000 euros.

Què vol dir això? Home, que vostès s'han limitat simplement a fer un canvi de qualificació i que vostès renuncien a fer gestió, a fer gestió del litoral. Escolti, en

aquest cas no és ni tan sols continuisme respecte al que havia planificat l'anterior Govern. Vostès, des d'aquesta perspectiva, han quedat clavats: no volen comprar res, es disposen a abandonar aquests espais al seu estat actual. Hi ha determinats espais que no hi són, que no entren dins d'aquesta qualificació sistemàtica que vostès fan. Estan disposats a fer una gestió de veritat del litoral o quedarem limitats estrictament a això? Aprofitin la feina que vam fer. A l'última Comissió de Política Territorial vam substanciar una proposició no de llei del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la qual els demanàvem que anessin més enllà, en la qual els demanàvem que vostès fossin capaços també de plantejar-se algun tipus d'actuació en sòl urbà i en sòl urbanitzable delimitat, i aquí es necessiten recursos. Estem disposats, de veritat, a fer una tasca de preservació del litoral, sí o no? El nostre compromís hi era, hi era en la feina que vostès s'han trobat.

Tercer gran compromís del Departament presidit, liderat pel senyor Joaquim Nadal: el Pla de millora de senyalització. Aquí també el que hem de dir és que les xifres que apareixen en els pressupostos ens semblen insuficients. Els 43 milions d'euros per a manteniment de carreteres, en el qual s'ha d'incorporar tot allò relatiu a senyalització, no considerem que siguin suficients per atendre els compromisos anuals de contractacions integrals de manteniment, més les obres que s'hagin de contractar. I, evidentment, tampoc per abordar el Pla esmentat.

Per tant, llei de barris: no anem ben orientats, senyor Nadal; Pla director urbanístic del sistema costaner de mínims, i el Pla de millora de la senyalització, un continuisme que es veu, doncs, en aquestes notes que teòricament haurien de ser d'una certa originalitat, no veiem que vagin en la línia adequada.

On sí que vostès han plantejat la revolució, escolti –i ja ho ha dit el diputat senyor Francesc Homs aquest dematí–, és en el tema de publicitat, publicacions i jurí-dics i contenciosos. Escolti, aquí no sé qui farà el torn de rèplica, de contradicció –intueixo que pot ser el senyor Labandera–; home, s'hauran d'esforçar per explicar-nos exactament quina publicitat volen fer, quines noves publicacions volen fer. I sobretot això dels jurí-dics i contenciosos.

Publicitat: de 101.000 euros a 403.000 euros; escolti, ho multipliquen per quatre. Jurí-dics i contenciosos: de 143.000 a 446.000; ho multipliquen un altre cop, exactament pel mateix. Què volen fer? Que no tenen uns serveis jurí-dics, al Departament? Que intueixen que la seva acció serà tan maldestra que generarà molta conflictivitat en els tribunals? Perquè, si no, no s'entén exactament com ho volen fer. I en el tema de publicacions..., llegirem molt, eh?, escolti'm, perquè vostès també ho multipliquen per quatre. Què faran? Aquesta també és una nota que aparentment hauria de ser diferent, que hauria de ser original respecte al que plan-tejàvem.

Però anem als temes substancials d'aquest Departament i, sobretot, de l'actuació del Govern de la Generalitat. El diputat Francesc Homs també ho comentava aquest dematí. Escolti, aquests pressupostos consagren una aturada important en la inversió pública d'aquest país.

I això és rotundament així. I baixa menys perquè vos-tès en darrera instància potser, allò, han descobert nous mecanismes i han entès que això del sistema alemany no era tan dolent i, per tant, vostès l'han incorporat.

En grans xifres, passem d'una inversió pública de 2.400 milions d'euros a 1.800 milions d'euros. Què han fet? Han agafat Adigsa, han agafat GISA, n'han reduït el pressupost, ho han incorporat als capítols 6 de tots els departaments, i així fa una mica la sensació que a nivell d'inversions els pressupostos d'enguany incrementen. Però això vostès saben perfectament que no ha estat així, que no és així. La mateixa Cambra de Contractistes d'Obres de Catalunya, fa un parell de setmanes, feia públiques unes dades. Deien que la licitació en obra pública de la Generalitat de Catalunya havia caigut un 42 per cent aquest primer semestre respecte de l'any anterior. Per tant, tenim un problema. És a dir, vostès creuen que Catalunya té un dèficit d'infraestructures, sí o no? Aquests pressupostos ho recullen, sí o no? Rotundament no; no ho recullen. I, per tant, és molt directament la seva responsabilitat.

Però torno un altre cop a l'argument que els deia del mètode alemany. Doncs, escolti, últimament vostès fan coses utilitzant aquest mecanisme. Per tant, no l'han rectificat i, a més a més, algunes de les actuacions emblemàtiques l'incorporen aquí. O, si no, com s'explica que l'Eix Transversal...? Perquè l'hem de desdoblar, o no l'hem de desdoblar, senyor conseller? L'Eix Transversal, per què no apareix en aquests pressupostos? Potser és que vostès l'hi incorporen a través d'aquest mecanisme, que deu ser que no era tan negatiu com vostès plantejaven.

En matèria de transports i Autoritat de Transport Metropolità, el Departament de Política Territorial decideix enviar únicament 117 milions d'euros al sistema, entre aportacions a l'ATM i a Ferrocarrils de la Generalitat. Què vol dir això, des de la perspectiva de Convergència i Unió? Vol dir que vostès, escolti, no tenen cap confiança a desencallar el contracte programa, que vol dir o que es continuaran endeutant o, pitjor, que estan disposats a acceptar un mal acord amb Madrid. Ara hi ha un govern amic, o no hi ha un govern amic?

Ahir va venir la ministra, i es veu que avui els diaris en van plens, de tots els acords. Li va dir que finançarà al 50 per cent les línies ferroviàries metropolitanes de Barcelona? Si financen el 50 per cent del metro de Sevilla, home, si és un govern amic, teòricament ens hauríem de posar al dia amb molta rapidesa.

Vostès, amb aquesta aportació, que nosaltres demanàvem que fos d'un 50 per cent, bàsicament estan fent un advertiment per a navegants. Diguin: «Ajuntaments, Govern de l'Estat, no cal que incrementin les seves aportacions, perquè la Generalitat, el Govern de Catalunya no ho farà.» Escolti, aprofitin, aprofitin aquesta amistat entranyable amb el nou Govern de l'Estat i vagin endavant.

Respecte a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, disminueix l'aportació de l'ATM i de la mateixa Generalitat en un 7,73 per cent. Què vol dir, això? Home, vol dir que potser no ho fèiem tan malament, escoltin. Aquí hi ha un exercici que els convidem a fer, senyor Nadal,

representant conspicu del Partit dels Socialistes de Catalunya: mirin exactament com es gestiona Ferrocarrils de la Generalitat fins ara, si hi ha recursos, si hi ha ingressos, i miri com es gestiona Transports Metropolitans de Barcelona. Facin un moment l'exercici de veure qui té guanys i qui té pèrdues; quin és un bon model de gestió i quin no és un bon model de gestió. Facin aquest experiment, i, escolti, em sembla que serà molt interessant.

I el gran absent d'aquests pressupostos, evidentment –i aquí, si es va al territori, es veu que hi pot haver, doncs, una situació conflictiva–, és la línia 12. Ara han decidit que no a la línia 12 del metro? Han decidit que no o han decidit que sí? Perquè, que jo recordi, a les últimes eleccions municipals tots els alcaldes que es veien beneficiats per la línia 12, els candidats a l'alcaldia del PSC, es van fer una foto junts, cadascú a la seva pretesa estació, dient: «Nosaltres estem a favor de la línia 12.» Doncs, escolti, em fa l'efecte que els ciutadans de Sant Just, d'Esplugues, de Sant Joan Despí, de Sant Feliu, no ho acaben de veure massa clar, això, perquè, si no..., no hi són, en aquests pressupostos. Per tant, tenim encara un problema afegit.

Ifercat, exactament el mateix: en baixen la dotació. S'ho creuen o no s'ho creuen? En uns moments previs a rebre l'entrada en servei de la línia 9, l'ens que ha de rebre la titularitat de la infraestructura i que s'ha de convertir en el futur en l'organisme regulador de tota la xarxa ferroviària catalana, escolti, ni tan sols es muscula ni es prepara. Per tant, un altre problema greu de previsió.

Jo ho deixo aquí...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps...

El Sr. Rull i Andreu

Jo ho deixo aquí, senyor conseller, senyor president, amb la confiança que en el torn de rèplica no només tindrem la possibilitat de confrontar opinió amb el Grup Socialista, sinó que a més a més...

El president

Senyor Rull, s'ha acabat...

El Sr. Rull i Andreu

...hi aportarem nous elements.

El president

Gràcies. Té la paraula seguidament, pel Grup Popular, l'illustre senyor Josep Llobet. *(Pausa. Veus de fons.)* Hem dit Josep Llobet... Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller, el Partit Popular de Catalunya formula una esmena a la totalitat dels pressupostos que ens presenta per a la seva aprovació el Govern de la Generalitat. La varem presentar abans d'escoltar aquest matí l'honorable conseller d'Eco-

nomia, i val a dir que la seva intervenció no ha fet que més reafirmar-nos en l'oportunitat i la justificació d'haver-la formulat.

El senyor Castells ha dit amb prou claredat que aquests són uns pressupostos de transició i de canvi, elaborats a partir d'un marge de maniobra molt estretet. Vistos, jo em permetria dir que, més que uns pressupostos de canvi, segurament són uns pressupostos de preparació per al canvi, una pròrroga de la pròrroga o, com diríem en l'àmbit de les empreses privades, una regularització de balanços *sui generis*; però en cap cas no es veu el canvi. I hem de suposar que es presenten així no com una proposta d'acció de govern, sinó com a punt de partida que, recollint els ajustaments que es volen fer en els comptes heretats, serveixi de base al primer pressupost digne d'aquest nom que el Govern presentarà abans de finalitzar l'any, tal com pretoca.

Per tant, la primera cosa que vull dir i voldria constatar, en el dia d'avui, és que estem fent un debat certament peculiar, en què no se'ns proposa la confrontació de diferents models de país, de política econòmica o de polítiques sectorials concretes, sinó d'una altra cosa que probablement no caldria que hagués estat sotmesa a l'aprovació d'aquesta cambra, si no fos per la conveniència de preconfigurar una coartada per a allò que està per venir i que promet ser el plat fort del pressupost de l'any vinent, de l'any 2005. Aquesta seria raó suficient per demanar la devolució del Projecte al Govern i esperar a debatre el pressupost de debò.

Però, més enllà de les paraules de presentació del conseller d'Economia, per poc que s'analitzi el Projecte resulta evident que estem davant d'uns pressupostos de continuïtat; ja s'ha dit. Ho evidencia, pel que fa al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, l'absència dels grans temes que han estat al centre del debat polític de Catalunya en els darrers anys, relatius a l'articulació del territori, el planejament urbanístic, el desenvolupament de les infraestructures i les grans polítiques d'equilibri territorial que tan complauen el Partit Socialista en general i l'honorable conseller del ram en particular.

Es dirà, amb tota la raó, que aquest és un pressupost per a quatre dies, o per a sis mesos per ser més exactes, i que no seria lògic cremar cap cartutx per a un viatge tan curt. I aquesta afirmació ens portaria a reiterar la petició de retirada del Projecte, a l'espera de tenir el projecte pensat i articulat que definirà la política pressupostària del nou Govern i en què podrem visualitzar els canvis anunciats que en aquesta ocasió no podrem contemplar.

Més enllà del fraccionament derivat dels equilibris que els departaments afectats han hagut de fer per distribuir les competències que s'han repartit Política Territorial i Obres Públiques i Medi Ambient i Habitatge, val a dir que resulta difícil intuir la voluntat política que inspira el Projecte. I és especialment opac el capteniment del Govern en matèria d'infraestructures, atès que resulta molt evident que, ni en la lletra ni en les xifres, els pressupostos que se'ns presenten no contenen cap aposta per cap projecte, ni de petita, ni de mitjana ni de cap volada. I això, a la gent del Partit Popular, ens preocupa, i molt.

Mentre hem tingut responsabilitats de govern en l'àmbit de l'Estat, hem fet una aposta molt decidida per promoure i tirar endavant algunes de les infraestructures que consideràvem cabdals per al desenvolupament de Catalunya. Estan en la ment de totes les senyores diputades i els senyors diputats, perquè les hem debatut a bastament en totes les campanyes electorals que hem tingut al llarg del darrer any. I si ens preocupa és perquè la nostra actitud ha tingut l'oposició frontal d'alguns dels partits que ara donen suport al Govern de la Generalitat. No del Partit dels Socialistes, que tradicionalment ha compartit una bona part dels nostres plantejaments en matèria d'infraestructures, perquè sap que són d'importància transcendental per a la competitivitat i per a la qualitat de vida dels catalans.

Ho va explicitar molt clarament el senyor Nadal Farreras, el senyor Manel Nadal Farreras, en defensar l'esmena a la totalitat dels pressupostos de l'any passat, reclamant un pacte català per les infraestructures tot recordant la necessitat d'impulsar les grans obres promogudes pel Govern de l'Estat –com ara l'AVE– i de donar suport a algunes de les endegades pel Govern de la Generalitat –com ara el desdoblament de l'Eix Transversal.

Senyor Nadal –senyor Manel Nadal, i suposo que el senyor Joaquim Nadal també–, tenia tota la raó amb la seva demanda. Però ara resulta que el pressupost que debatem no contempla cap d'aquelles qüestions que considerava importants, i nosaltres voldríem creure que això no és una conseqüència de les hipoteques que ha hagut d'acceptar el Partit Socialista per signar el pacte del Tinent. Ho lamentàriem, perquè suposarien la pèrdua d'una oportunitat molt important per a Catalunya. El Partit Socialista ja coneix l'oferiment, que avui mateix ha reiterat el president del nostre Grup, el senyor Josep Piqué, i que jo modestament em permeto recordar aquí, en relació amb les infraestructures.

Esperem que quan vegem els pressupostos de debò, els que debatrem a la tardor, tindrem ocasió de posar sobre la taula el pacte que reclamava l'actual secretari de Mobilitat. Ara, però, com que no recullen les qüestions que considerem veritablement rellevants per a la ciutadania i per a Catalunya, des del Partit Popular insistim a demanar la devolució del Projecte de pressupost al Govern.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Per fer un torn en contra, té la paraula l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, s'ha dit, des de primera hora del matí, que aquests són uns pressupostos que tenen fonamentalment dues característiques: la primera d'aquestes característiques és el condicionament d'aquests pressupostos degut a una herència econòmica, molt ben reflectida en l'informe econòmic i financer; dos, aquests pressupostos comencen a posar les bases de l'autèntica transformació

d'aquest país. I en aquest sentit, jo vinc a fer la defensa dels pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, justament amb aquests dos elements: per un cantó hem de gestionar els recursos de la Generalitat amb els forats que ha deixat la successiva, jo diria fins i tot, insolidaritat social i política dels anteriors governs de Convergència i Unió amb relació a la ciutadania i al país, i, per altra banda, amb la illusió, l'entusiasme, la coexistència d'un projecte polític que vol fer un canvi real al nostre país.

Dit això, comencem a parlar d'un dels departaments que mou quantitats importants en matèria econòmica, un pressupost global, sumant el pressupost del Departament i el dels organismes i empreses, que frega els 3.000 milions d'euros, i que, evidentment, doncs, exigeixen al Govern un treball responsable. Però què s'ha trobat el nou Govern i què ens hem trobat nosaltres a l'hora de fer aquests pressupostos? I malgrat que se'ns ha demanat d'alguna forma: «No torneu a parlar del pecat del qual hem mort», que bàsicament era el que políticament venia a dir el senyor Homs en alguna de les seves rèpliques, no hi ha cap altra possibilitat per fer l'explicació de les noves inversions i del nou enfocament pressupostari que assenyalar, dissecar, què ha passat exactament en aquests anys en la política, insolidària, deia abans, frívola en altres ocasions, que han tingut els diversos governs de Convergència i Unió amb relació al pressupost.

La primera qüestió important és que, quan fem una anàlisi de com s'han comportat els anteriors governs amb relació al pressupost, surt una primera conclusió: els governs anteriors feien del pressupost que s'aprova al Parlament un..., li donaven un tractament de paper mullat, sense tenir en compte que el pressupost és una llei, que les lleis estan per ser acomplides, que les lleis s'han de complir i que les lleis, sobretot, s'han de respectar. I que segurament una certa insuficiència del sistema parlamentari, però no del sistema polític, doncs, fa que a vegades aquests incompliments no els puguem analitzar d'una forma més exigent en l'àmbit parlamentari.

Jo, per exemple, podem dir que com es tractava en el pressupost el capítol 2, el tractament que el capítol 2, de despesa corrent, tenia per al Govern de Convergència i Unió. Es presentava aquí un capítol 2 reduït, modest, que permetia fer un discurs, fins i tot de cara a la galeria, dient: «Hem disminuït, o hem rebaixat, la despesa corrent.» A corre-cuita, l'endemà fins i tot, o dos dies després que s'aprova definitivament el pressupost, se'ns tornava a fer créixer aquest capítol 2, passant-nos en les transferències de crèdit. I d'aquesta manera, senyor Rull, ens trobem un tractament que jo diria realment –realment– d'un capítol 2 que ha estat maltractat pel tractament pressupostari que se li havia donat.

Nosaltres tenim una voluntat de transparència. I si hem pensat que farem una despesa al capítol 2 de la despesa corrent, el Departament l'ha ficada allà on correspon, que és al capítol 2. I, per tant, tot aquest llarg exercici de dir una cosa i fer-ne una altra, no el trobarà en el pressupost del Govern de la Generalitat. Preveiem gastar per atendre les necessitats reals i molt menys del que va parlar l'anterior Govern. Per exemple, li diré que

en el darrer pressupost, el del 2003, es va comprometre globalment una inversió, en el Departament de Política Territorial, de 2.400 milions, teòrics, d'inversió, però el real ha estat de 1.900 milions. I li dic una altra cosa: el capítol 2, aquell de la despesa corrent, que aquí sortia teòricament en 10 milions, acaba engruixit pràcticament en el doble. Per tant, jo el que li vull dir és que, a fi de bé, que aquest Parlament pugui fer el control d'això que li aprova al Govern, perquè aquest és el procediment, senyor Rull, eh? El procediment és que el Govern presenta el seu Projecte de llei de pressupostos i el Parlament l'hi aprova, quan hem de fer el control d'aquest pressupost no tindrem els problemes ni els maldecaps que s'ha trobat l'actual Govern per fer quadrar els números de l'anterior. Això per un cantó, que jo li volia comentar.

Després, el tema d'alguna de les xifres que vostè assenyalava. Miri, una altra perla de la gestió de l'anterior Govern és la despesa publicitària. A bodes em convidava, quan em retreu el creixement de la despesa publicitària!, però és que la nostra està..., nosaltres diem que gastarem 400.000 euros, però és que l'anterior conseller, i actual diputat, Felip Puig, va pressupostar 177.000 euros i en va gastar 2.888.000, quasi 3.000..., perdó, quasi 3 milions d'euros. Això, que no ha estat desmentit en absolut pel mateix que ho gestionava, significa clarament que van anar a parar dels capítols que corresponien a inversions recursos per pagar publicitat. Fins i tot mig milió d'euros per un vídeo de difusió de la tasca del Departament. Mig milió d'euros. Imagini's vostè! I podríem seguir –i podríem seguir per aquest camí.

Una altra estratègia financera. Els convenis de l'1 per cent cultural. Tinc la llista, la hi puc facilitar. Comprometen l'1 per cent cultural fora de l'acord 2002-2005, comprometen de tal manera l'1 per cent cultural que avui, a la porta del Departament, tant el Departament de Política Territorial com el de Cultura vénen a donar el copet, l'alcalde aquell que en període preelectoral, electoral i postelectoral va signar un conveni amb el conseller corresponent. Vostè sap que no hi ha diners per cobrir aquests 9 milions, que estan compromesos, i que s'ha de veure la prioritat d'alguna d'aquestes obres. Però vostès van entrar en aquell moment en aquella fase en què ho signaven tot.

Més. Miri, consta al Departament una carta de compromís personal del conseller Felip Puig de moblar la llar d'avis a una associació de veïns de Manresa, de 6.000 euros, quan no era competència del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. O l'Observatori Astronòmic... (*Remor de veus.*) No, no, miri, aquí ho tinc, de Seva: 1.500.000 d'euros compromesos en un observatori astronòmic que, no sabem ben bé per què, va a parar a aquest Departament. O la reunió d'una sèrie d'amics arquitectes, alguns d'ells brillants, que li fan a mida un institut de l'arquitectura avançada, li dediquen 1 milió d'euros, dels quals 800.000 euros són per al lloguer de local. Imagini's vostè, que aquest és el tipus de tractament que li donàveu al pressupost.

M'ha parlat vostè també d'un altre tema, que és el mètode alemany. Miri, el mètode alemany, la gran crítica que podem fer als anteriors governs de Convergència, no és l'aplicació del mètode alemany, és la manca

d'una estratègia financera pròpia. Vostès ni van tenir la cura de contractar un especialista en la matèria; anaven al banc corresponent o li deien a la concessionària corresponent que presentés l'enginyeria financera per cobrir aquella obra. I així, segurament, els catalans i les catalanes, senyor Rull, hem perdut molts calés per un govern que no tenia capacitat per gestionar aquests temes, o no ho volia, o el que és pitjor, segurament, pactava sota mà algunes altres coses per a aquestes qüestions.

En tot cas, ara toca una segona etapa, que és el futur. I el futur es basa en projectes. I vostè em diu: «Hi ha coses que no hi són.» Però miri tot el que hi és. Miri tot el que hi és: millora del transport públic. M'ha dit: és que «vostès no compliran el contracte programa». Increment del 15,8 per cent de les inversions per transferència a l'ATM..., a l'ATM. Una de les mesures per a l'adquisició de noranta-nou trens per al transport públic de l'àrea de Barcelona. Això és apostar per la mobilitat i per la mobilitat pública. L'informe que fa poc que es va presentar sobre l'impacte del transport públic i el transport privat, el transport terrestre, deia que té aquest transport terrestre un cost, a Catalunya, de gairebé 50.000 milions d'euros, i que la inversió que nosaltres, si fèssim una inversió en matèria de transport públic per carretera, autobusos, i una inversió en ferrocarril, obtindríem un estalvi anual de 2.500 milions d'euros. Per tant, millora del transport públic, una inversió substancial amb relació al tema de l'ATM, que ja ens agradaria major, evidentment, però miri vostè com ens ha deixat el seu partit els comptes de la Generalitat.

Carreteres. En carreteres hi ha una cosa que li vull dir. Hi havia una pràctica d'enviar GISA fins i tot per un arranjament d'un tram que a vegades no arribava ni a la dècima part d'un quilòmetre; o la reparació d'un pont. La Direcció General de Carreteres, que compta amb equips tècnics capacitats, que a vegades estaven braç sobre braç, sense saber què fer, recupera 1.500.000 d'euros i els fica en aquest pressupost, perquè en matèria d'obres menors, en matèria de conservació, es pugui també treballar directament des de la Direcció General de Carreteres. És un canvi d'orientació important perquè –ja parlaré de GISA– GISA es pugui dedicar a altres capítols d'inversions.

Programa de barris. Tornen vostès amb el tema dels 600 milions d'euros. Vostès en saben, i veig el senyor Puigdomènech, tots dos en saben molt, d'aritmètica. I l'aritmètica diu que una cosa és el que evidentment els recursos que s'han anunciat en la Memòria econòmica de la Llei, d'allò es consignarà en aquesta legislatura, i l'altra és el cost global d'aquests quaranta projectes; a un cost mitjà de 15 milions, multipliqui vostè. 600 milions d'euros, que han de venir una part també de l'aportació municipal. I, per tant, quan parlem d'aquesta qüestió, els projectes que comencin l'últim any de legislatura, que acabaran als quatre anys, també s'hauran de contemplar, que com que l'acció és plurianual, eh?, si vostè fa aquesta anàlisi veurà clarament que li surten els 600 milions d'euros.

També diu vostè un altre tema important. El Pla del litoral. Miri, en vint-i-tres anys el seu partit, que tanta passió té per Catalunya, que tantes vegades porta Cata-

lunya a la boca i Catalunya a la bandera, no havia fet un programa de protecció del litoral. Ha hagut de venir un govern catalanista i d'esquerres, que tenia com a acord justament un plantejament d'aquest tipus. I aquí hi ha un programa que avui tenim, que s'aprovarà definitivament després de l'estiu, en què hi haurà una protecció sobre una àrea sobre unes 24.500 hectàrees, i, a més a més, si vostè es mira bé el programa, veurà, veurà clarament que hi ha un fons per a intervencions paisatgístiques en sòls no urbanitzables del sistema costaner, i que, com vostè sap llegir, veurà que per al període 2004-2007 la inversió prevista és de 16 milions d'euros en les actuacions públiques i en les actuacions privades de 30 milions d'euros. Per tant, ara fem 600.000 euros, ara comencem, però ara posem la llavor, senyor Rull, posem la llavor, perquè la terra estava erma i vostès no havien fet res en aquesta matèria –no havien fet res– no havien fet res.

Un altre tema important en temes de planejament, vostè no ha parlat del tema del planejament i no ha parlat del tema del planejament perquè tots recordem que en aquest país un equip va estar-se tretze, catorze, quinze anys, ja quasi bé no ho recordo, es va gastar 1.300 milions de les antigues pessetes, va fer un informe que no va agradar a ningú ni al planificador oficial, que en aquells moments era el senyor Solans, que avui dorm el somni dels justos i espero que algú recuperi part d'aquests estudis, i no va fer només que alguns dels plans que corresponia. Hi ha un compromís del conseller, fet el 15 de febrer aquí al Parlament, en què parla del desenvolupament dels plans territorials. Els plans territorials demanats per tothom, perquè vostès ens van deixar el país crivellat, foradat, «acupunturat» seria la paraula, de plataformes i plataformes que demanen planificació a crits, i nosaltres ara els diem: «No, ho hem de fer, però és que aquests senyors que han marxat ens van deixar un país sense planificació.» I, miri, les quanties econòmiques, pràcticament 2,5 milions d'euros destinats, no als viatges que feia l'equip del senyor Serratosa per mig món per veure com es planificava arreu, sinó per començar a redactar els plans territorials que corresponen.

I després un altre tema, una altra herència que s'ha deixat, vostè creu que un país modern com és Catalunya, que ha de ser capdavantera en matèria de gestió pública, un govern com el seu i un partit com el seu que sempre ha parlat de la modernitat i de l'eficàcia de la gestió pública, permeti que tinguem cent vint-i-cinc ajuntaments que no tenen planejament; algun d'ells, fins i tot, amb alcaldes o alcaldesses que han estat diputats en aquesta cambra, sense planejaments. I què fa el Govern? Agafa el repte i diu: «En aquesta legislatura treballarem en aquest tema, que arribem al 2007 i tinguem tots els ajuntaments amb el seu instrument de planejament». I, com ho farem? Ho farem d'una manera que jo crec que, a més a més, és tremendament didàctica, combinarem la saviesa d'alguns senyors del planejament del país, la barrejarem amb la capacitat i la frescura de nous i noves arquitectes i d'aquesta forma encetarem un conveni que, a més a més, de les entitats municipalistes, impliqui el Col·legi d'Arquitectes, que liderarà la Conselleria i que pretén acabar amb una situació que és, evidentment, la que desmenteix la voluntat de treba-

llar amb eficàcia pel territori que vostès, en alguna ocasió, diuen.

El tema del Pla de senyalització. En el tema del Pla de senyalització, senyor Rull, aquest Govern el que ha fet és completar la seqüència –vostè parla de continuïtat–, és clar, hi havia coses que s'havien d'acabar i que havien iniciat, hi ha un compromís perquè s'iniciï ja el quaranta, en el quaranta per cent del territori de Catalunya, això es va anunciar a començaments d'any, per un valor de 21 milions d'euros, un pla de senyalització de carreteres, si vostè va al pressupost, al pressupost de carreteres, trobarà una partida de 38 milions d'euros que parla també del tema de la senyalització. També es continua amb el tema de la Línia 9 del metro, una important inversió logística a través de Simalsa, que destinaran al CIM de Lleida, al CIM de l'Alt Camp, al CIM de l'Empordà, per urbanitzar, per comercialitzar, per comprar parcel·les. Mantenir i refermar el rol de l'Incasol, i aquí el Govern té el compromís i la voluntat d'un increment del 62 per cent pràcticament amb relació a la promoció del sòl residencial; incrementem les partides del pressupost de 37 milions que hi havia al 2003 a 60 milions enguany. I també destaquem, per altre cantó...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Acabo, senyor president.

El president

No, acabi del tot.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Destaquem la continuïtat de l'esforç d'inversió de GISA que, evidentment, constitueix, eh?, senyor diputat, però, senyor president, un instrument molt vàlid per al treball en matèria d'infraestructures en el nostre país.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per a la rèplica, l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, escolti, senyor Labandera, em sembla que vostè s'ha equivocat, bàsicament, de debat. Aquí no estem avaluant l'actuació de l'anterior Govern, aquí estem decidint, valorant, avaluant el pressupost que vostès han plantejat. Per tant, vostè, la seva intervenció s'ha dedicat, sistemàticament, i amb arguments jo diria que poc sòlids, a avaluar l'acció de l'anterior Govern. Escolti, això no és el que interessa als ciutadans, això no és el que interessa en aquesta cambra, en aquest moment precis, el que estem dient és com i amb quins recursos el Govern de la Generalitat de Catalunya durà a terme la seva acció durant l'any 2004, estem fent això. I vostè, espero

que la resta de membres de tripartit siguin capaços de fer-ho, vostè ha estat incapaç d'explicar, d'emfasitzar els elements positius d'aquest pressupost. Escolti, abans li deia, que era un pressupost continuista, i, mentrestant, sap què li dic?, mentrestant li dic que la Llei de barris continua no estant dotada i vostè no m'ha donat cap explicació. I li dic que el Pla director del litoral continua tenint un pressupost paupèrrim –paupèrrim–, 600.000 euros, i vostè no ha donat cap resposta, i exactament en el tema de senyalització. I en el tema d'inversions, que hi ha una aturada molt important amb relació a la inversió pública en aquest país, i vostè ha estat incapaç d'explicar res d'això.

Escolti, les discrepàncies no es concreten en discursos que faci un portaveu d'un grup parlamentari concret, les discrepàncies es concreten als pressupostos, pressupostos continuistes. On són aquestes discrepàncies? On és aquest canvi de model, tan dràstic, tan contundent que vostè planteja. Ha criticat, a més a més, la Direcció General de Carreteres i la Direcció General d'Urbanisme: «La Direcció General de Carreteres duia a terme actuacions que no eren les més adequades en el terreny de GISA.» O Urbanisme: «això, bàsicament, acupuntura». Escolti, qui és el director general del Carreteres, senyor Labandera? Qui és el director general d'Urbanisme? Ho feien tan rotundament malament que vostès els han mantingut, continuen sent exactament els mateixos. Escolti, o s'aclareixen o no s'aclareixen, perquè hi ha una discrepància radical entre el que vostè diu, entre el discurs retòric que vostè ens ve a fer aquí i la realitat, que són els números que hi ha sobre la taula.

Vostè ens ha parlat de moltes altres coses de manera genèrica: insolidaritat, frivolitat... Escolti, en els plans directors que vostès estan intentant impulsar, quadrin els seus alcaldes, si us plau, quadrin els seus alcaldes! És a dir, quan vostès plantegen moratòries en matèria de sòl industrial, qui està plantejant exactament el contrari són els seus alcaldes. Escolti, facin una feina prèvia de coordinació entre les diverses institucions governades per vostès mateixos. Diuen: hi ha ajuntaments petits que no tenen la planificació urbanística... Escolti, la Llei d'urbanisme hi posava instruments. I, què me'n diu del Pla general metropolità? Qui s'ha negat sistemàticament a actualitzar el Pla general metropolità, qui ho ha fet? Digui qui ho ha fet, malgrat els intents reiterats, constants, de l'anterior Govern, del Govern de Convergència i Unió. Vol que li ho digui, senyor Labandera? Els seus alcaldes, capitanejats per l'alcalde de Barcelona, l'exalcalde de Barcelona i actual president de la Generalitat de Catalunya, aquest és concretament el seu balanç. I, per tant, escolti, està molt bé tot el que ha dit, però nosaltres venim aquí a parlar del futur, venim a parlar d'eficàcia del Govern, venim a parlar de determinació en la gestió, del benestar dels ciutadans i de la transformació del país; i vostè, davant d'això, els arguments que ens han donat han estat nuls, han estat mínims. Ha fet un memorial de greuges, ja tindrem la possibilitat, esperem que en el debat de la tardor vostè sigui una mica més original.

I, mentrestant, el que els demanem és que compleixin les lleis, si us plau, que compleixin i només li posaré un exemple: la Llei de mobilitat, ja sé que no els feia massa gràcia, que al senyor Manel Nadal no li acabava de

fer el pes. La Llei de mobilitat deia que en el termini d'un any des que es va aprovar –i es va aprovar el 13 de juny de l'any passat–, vostès havien de presentar un projecte de finançament del transport, encara l'estem esperant. Ens hauríem quedat una mica complaguts si en aquests pressupostos hi haguessin fet alguna referència: res de res. Per no complir, no compleixen ni els compromisos que solemnement s'han adquirit aprovant lleis. Per tant, escolti, poca legitimitat tenen les seves paraules, fets concrets, i avui per avui els fets és que vostès es contradueixen i no compleixen determinades lleis.

Ja ho sentirem a dir, ja en parlarem, però mentrestant, escolti, Catalunya necessita un govern que s'entengui i que governi. Governin, si us plau!

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, seguidament, el senyor Manel Ibarz, pel Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Gràcies, senyor president. La meua intervenció no té gaire sentit, atès que l'illustre portaveu del Partit Socialista no ha dit ni mu de la proposta de devolució que li formulava el Partit Popular de la totalitat del pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques al Govern.

D'això, suposo que he de deduir la predisposició del Govern de la Generalitat a donar suport a la nostra iniciativa, i, si fos així, quan arribi el moment ja li ho agrairem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyor Rull, vostès continuen amb la mateixa cançó. Miri, la primera cosa que fa és acusar els tècnics. Aquí ningú ha vingut a parlar de si el tècnic és bo o no és bo, però semblaria que una certa denúncia sobre la continuïtat dels tècnics vostè té una certa preocupació pensaven que el país se'n giraria d'esquena i resulta que hi ha molta gent que està no només disposada a continuar treballant, sinó a més a més, a mantenir-se i a fer-ho en la seva forma responsable.

Per tant, jo deixaria els tècnics de banda. I després hi ha un argument recurrent de Convergència i Unió, que és que quan hi ha un problema i no saben sortir-se'n la culpa la tenen els alcaldes. I tornem a parlar que els alcaldes són els culpables d'algunes accions que, en realitat, el que han estat demanant durant vint-i-tres anys és: primer, capacitat de diàleg per part d'un govern que no dialogava, permeabilitat a les seves propostes, participació, que no interferència continua i permanent en les decisions d'un territori.

El que no pot sortir del debat d'avui és que un partit com el seu, que fa, que ha tingut grans responsabilitats

de govern, avui estan a l'oposició amb un escaig 17,7 per cent, eh?, i quarta, tercera força política de Catalunya, però alguna cosa té a veure això amb aquest extracte amb les altres institucions. I creiem, senyor Rull, que és un mal camí. El Pla general metropolità, no culpabilitzi vostè els alcaldes, jo el que li dic és «d'allò que és responsabilitat del Govern de la Generalitat, el nostre està posant les bases per un canvi tan radical que aquest país no el reconeixerà ningú, de la gran transformació que tindrà». (*Rialles.*) Ni la mare..., ni la mare, exacte!

Però hi ha una cosa important, hi ha una cosa important que també li haig de dir: Vostè –vostè– diu que jo vinc, he vingut a fer una valoració, un balanç del Govern anterior. És evident, però també li he parlat de moltes propostes de futur, i en aquestes propostes de futur li he dit que hem posat les bases, hem posat les llavors de projectes que són tremendament importants. O és que el planejament del territori no ho és? O és que completar el planejament urbanístic no ho és? O és que fer un pla del sistema costaner no ho és? I podria continuar amb un reguitzell d'activitats, però que, bàsicament, són una concepció diferent. Nosaltres no fem allò de la planificació, el sistema de la planificació aquella que segons la pressió, eh?, jo faig. Vostès van deixar una sèrie de plans directors fets perquè hi havia unes tensions territorials i van dir: «Escolta, solució: un pla director.» El planejament, compte, eh?, no és un talismà, el planejament és un instrument de govern, i vosaltres, en comptes d'agafar els instruments de govern, el que va fer va ser tapar la boca ara en un lloc i ara en un altre, en un intent de planejament que al final ningú se'n sortirà. I allà on són els nostres alcaldes..., els nostres alcaldes tenen una responsabilitat de gestió del seu propi territori.

El que passa és que nosaltres, en el nostre partit, no, no, no anem a toc de «pito», que això és absolutament diferent. Jo recordo etapes en què passaven responsables polítics de l'anterior Govern de la Generalitat i el silenci era total, i el més reivindicatiu dels vostres alcaldes callava. Per què? Perquè hi havia realment, doncs, la por que sortiria de la llista d'aquí o sortiria de la llista d'allà. I aquesta discrecionalitat que el seu partit va aportar a nivell de govern és una herència dolenta en les relacions institucionals. I la gent es va acostumar a la repartidora, i la gent es va acostumar a la discrecionalitat, i no al rigor institucional. I les relacions institucionals, senyor Rull, han de ser sobretot això: rigoroses.

Senyors del Partit Popular, senyors de Convergència, nosaltres rebutjarem aquestes esmenes a la totalitat. Aquest pressupost no és opac. Tot el que he dit també li serveix..., encara que vostè no tenia responsabilitats en el Govern de Catalunya, directes, però el seu partit va donar suport durant vuit anys a aquesta disbauxa que es deia «Govern nacionalista».

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Gràcies, senyor diputat. (*Alguns aplaudiments.*) Per al posicionament, té la paraula el senyor Miquel Àngel

Estradé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, senyors i senyores diputats, honorables consellers, el cert és que el pressupost que en aquest moment estem debatent, com és lògic, doncs, és un pressupost que arrossega uns condicionants negatius, unes mancances que val la pena recordar-les, perquè, sobretot el diputat de Convergència i Unió, doncs, sembla voler-les ignorar. (*Pausa.*) No se sent? (*Veus de fons.*) Sí, deia que el pressupost que en aquest moment estem debatent arrossega un seguit de mancances, de dèficits i de condicionants negatius que el diputat de Convergència i Unió, sobretot, sembla voler ignorar, i com que al matí, quan estàvem debatent el pressupost general, el diputat Sergi de los Ríos, entre altres, les ha explicat, aquestes mancances, doncs, jo ara m'entretindré només a enumerar-les.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

La primera és que aquest pressupost ha de fer front a un seguit important de despeses ajornades, de despeses que s'han traslladat de l'exercici anterior a aquest. Per què? Perquè, en lloc de governar –i governar vol dir administrar correctament els recursos–, el que va fer el Govern de Convergència i Unió el darrer any en què va ser al Govern va ser permetre's tota mena d'alegries pressupostàries. És a dir, el que va fer és governar poc i fer molt electoralisme. I, per tant, doncs, les inversions es van programar d'una forma desordenada i sense tenir, moltes vegades, prevista la despesa. Però és que, a més a més, aquesta alegria exagerada i aquest poc rigor, el que han ocasionat és un increment del deute. I per acabar-ho d'arreglar, doncs, ens trobem que ens lleuen, ens deixen un mal sistema de finançament, que incorpora un dèficit fiscal completament exagerat. I això que vostès van ser decisius a Madrid durant repetides legislatures, perquè, si no haguessin estat decisius, doncs, jo no sé pas quin sistema de finançament tindríem ara.

Per tant, jo els demanaria que a l'hora de demanar, com és la seva obligació i la seva missió, al nou Govern que siguin ambiciosos i que realment programem inversions importants, doncs, siguin també una mica més comprensius i una mica més humils, perquè la situació que ens deixen no és bona. I, a més a més, saben vostès que estem pràcticament al meridià de la legislatura, a l'equador de la legislatura, vull dir, i que, quan el pressupost entri en vigor, n'haurem esgotat més de la meitat. Per tant, un govern que realment vulgui ser seriós, que vulgui ser rigorós, doncs, el que ha de fer en unes circumstàncies com aquestes és programar un pressupost de circumstàncies, un pressupost que realment contempli aquesta situació. Ara bé, que sigui un pressupost de circumstàncies i, en certa manera, continuista –perquè no pot ser d'una altra manera– no significa que aquest pressupost no permeti ja dibuixar que hi ha unes noves polítiques, que hi ha unes noves prioritats, que hi ha uns nous objectius i que, en definitiva, hi ha un projecte de govern diferent, que respon a uns altres interessos, a unes altres motivacions, i que té unes altres fites. I aquests

canvis, aquestes noves prioritats, aquests objectius diferents, ja s'han començat a reflectir al pressupost.

Però el que crec que no és correcte és que el senyor Rull digui que s'ha destinat una partida minsa a la Llei de barris. Senyor Rull, per l'amor de Déu: quan el pressupost entri en vigor, que serà al juliol, llavors es podran començar a redactar els projectes per a les millores als barris, i amb una mica de sort aquests projectes poden estar presentats a finals d'any. Per tant, és impossible que aquesta partida realment es pugui gastar; se'n gastarà una petita part. Del que es tracta, simplement, ja és d'anar dibuixant aquest nou horitzó. I en el Pla director del litoral succeirà exactament el mateix.

Per tant, del que es tracta ja és de deixar clar que hi ha la voluntat de complir aquests acords que a més figuraven al pacte que ha donat lloc a l'actual Govern, però evidentment que enguany les partides són minses, perquè quan les partides ja seran importants, quan les partides seran substancials, quan ja demostraran, realment, quina és la capacitat, la voluntat i l'ambició d'aquest nou Govern, serà durant el 2005. Per tant, el pressupost del 2005 sí que serà un pressupost que aquest nou Govern haurà pogut dissenyar amb plenitud i sense cap condicionant ni hipoteca, sense cap..., sense tants condicionants i hipoteques. Per tant, quan debatrem i aprovem aquest pressupost serà quan ens podran jutjar de veritat i serà quan, realment, podran valorar quina és la capacitat de gestió d'aquest Govern, perquè aquest ja sí que serà un pressupost que, realment, l'hauréu pogut dissenyar d'acord ja amb les nostres pròpies polítiques.

El representant del Partit Popular esmentava o ens demanava, el senyor Ibarz, que programéssim inversions, doncs, de gran volada. Bé, el que no farem és prendre exemple de l'autovia, de la nacional II, que encara no està acabada, o del tren d'alta velocitat, que arrossega múltiples deficiències i que, a més, ha provocat, jo diria, un seguit de comentaris humorístics i sarcàstics que han donat lloc a una tirallonga d'acudits que aquí no m'entretindrà a repetir. Si programem obres importants, que en programarem, seran d'alta volada, no de volada de gallina o de volada d'estruç, com aquestes dues obres. Això, ja li ho puc assegurar.

I, entrant a parlar d'una sèrie de partides concretes, que demostrin que malgrat els condicionants negatius que arrosseguem aquest és un pressupost que ja demostra que hi ha unes noves prioritats i que hi ha ambició, doncs, jo li podria esmentar la partida dedicada a la Direcció General d'Urbanisme, que suposa un increment del 41 per cent respecte al pressupost del 2003 i que permetrà avançar en el que és la redacció d'estudis i projectes urbanístics. Però és que, pel que fa referència a la Direcció General de Ports i Transports, aquí l'increment és del 7,4 per cent respecte el pressupost del 2003; per tant, també hi ha un increment substancial, que servirà, entre altres coses, per millorar les infraestructures ferroviàries de la xarxa de transport metropolità, que constitueixen en aquest moment una prioritat, perquè hi ha moltes persones que en aquest moment, quan utilitzen aquests trens de rodalia, es troben moltes vegades que hi falten combois.

I si parlem de les transferències a GISA, doncs, passen de 254 milions d'euros a 262 milions d'euros, amb un

increment aproximat del 8 per cent. Per tant, aquí també hi ha increments.

I si ens anem als centres logístics, que són fonamentals per articular el territori, doncs, aquí, en aquest cas, la inversió prevista és de 41 milions d'euros, amb accions que repercutiran sobre el transport de tot el territori i amb centres ubicats a Lleida, a la Selva, Alt Camp o a l'Empordà.

I, per últim, li voldria esmentar el pressupost destinat a l'Institut Català del Sòl, que s'incrementa en un 14,5 per cent respecte a allò que es va liquidar, perquè un altre dels problemes que tenien els pressupostos de Convergència i Unió és que, entre allò que es pressupostava i allò que es liquidava –això, sobretot ho hem vist en el pressupost del 2003–, hi ha una diferència abismal.

En definitiva, i no m'estendré a donar més dades, però aquest pressupost és un pressupost racional, perquè veritablement programa despeses que corresponen a ingressos reals i a ingressos tangibles; és un pressupost auster, perquè arrosseguem, doncs, un deute que ens condiciona, important, i no volem que creixi, aquest deute, i, a més a més, és un pressupost rigorós, perquè estem convençuts que, quan s'aprovi la liquidació d'aquest pressupost, veurem que les desviacions respecte a allò programat són molt inferiors a les desviacions que, per exemple, s'han produït en el pressupost del 2003 o en pressupostos anteriors que va elaborar l'anterior Govern.

Per tant, donarem el nostre vot sense reserves a aquest pressupost, el nostre vot favorable i, a més a més, estem convençuts que les polítiques que en aquest pressupost s'expliciten només són l'embrió de les polítiques ambicioses i fonamentals per al desenvolupament de Catalunya que es contindrà en el pressupost del 2005, que discutirem dintre uns pocs mesos.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miquel Estradé. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè jo crec que és un temps malaguanyat, aquest que gastem donant voltes a la mateixa cosa, perquè entenem que l'objectiu de la intervenció que faré ara és dir, senzillament, quin és el nostre posicionament amb relació a les esmenes a la totalitat que s'han presentat.

I he de dir, ja d'entrada, que el nostre posicionament és contrari a les esmenes a la totalitat, perquè, malgrat que la situació general, que ja s'ha anat comentant llargament, no és gaire ufana i tenim un pressupost que és més minso del que voldríem, al nostre entendre, va recollint aquelles partides que han de permetre assolir els objectius, els grans objectius que nosaltres entenem que són del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

D'entrada, ja ens sembla que és correcte que el pressupost pugi un 11,4 per cent respecte al que en el 2003 va ser, un cop ajustat, i que, a més a més, com s'ha dit, estem parlant d'un pressupost, d'aquest que se'ns presenta avui, que no farà o no farem, el Govern no farà «maranyes», com es feia anteriorment, amb les partides, de manera que el que aprovàvem aquí en aquesta cambra no s'ajustava al que realment s'executava.

Per tant, nosaltres entenem que amb aquest pressupost es podrà complir, per exemple, que hi hagi una millora en els fluxos de persones i mercaderies dins del territori. Per nosaltres, això és important, que la xarxa de transports i comunicacions sigui moderna i sigui cada vegada més òptima.

Ens sembla que en aquests pressupostos també hi ha uns objectius de potenciar un desenvolupament integrat i sostenible, principalment, en zones més deprimides o en recessió, com es diu en els programes que es presenten adjunts al pressupost. I en aquest sentit és fonamental que s'incentivin, com es preveu, els plans territorials parcials.

També ens sembla que en aquests pressupostos es recull l'objectiu de racionalitzar l'ús del sòl, molt reclamat des del nostre Grup Parlamentari. I en aquest sentit, doncs, hi ha una especificitat, que és la que té a veure amb el litoral, en el qual es preveu..., de fet, ja s'han donat mostres de quina és la voluntat d'aquest Govern, doncs, de treballar per una distribució racional dels usos i dels serveis i per preveure, per aconseguir una gestió i una planificació més adequada del sector portuari.

Ens sembla que hi ha, també, un altre objectiu, que potser és poc voluminós dins del pressupost però que ja va sent important, que és que en l'edificació i en els processos constructius hi hagi un control de qualitat i que, alhora, es potenciïn aquells sistemes de construcció de baix impacte ambiental.

I un objectiu final, que potser no necessita gaire dotació pressupostària però que és fonamental i que té a veure amb les maneres de fer d'aquest nou Govern, que és l'objectiu d'aquest Departament, que ha de fomentar la concertació i la coordinació territorial i la participació dels agents socioeconòmics en els seus àmbits.

En aquest sentit, doncs, en base amb aquests grans objectius, volem destacar que, per exemple, la Direcció General de Ports i Transports pugi un 7,4 per cent, hi ha unes grans actuacions relacionades amb la xarxa de ferrocarril, que per nosaltres és fonamental, en la xarxa del Ferrocarril Metropolità de Barcelona, a la xarxa ferroviària dels Ferrocarrils de la Generalitat, actuacions del transport ferroviari, en general, que el que pretenen, precisament, és millorar-lo, com, per exemple, construcció d'abaixadors, eliminació de passos a nivell, etcètera.

Hi han elements, dins d'aquesta Direcció General, de subvenció i recolzament al transport públic. Volem recordar que l'aportació a l'ATM puja un 11,9 per cent.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

També considerem interessant una nova partida, un nou concepte que s'incorpora en aquest pressupost, que és

el de l'1,4 milions d'euros que van destinats a transferències a consorcis per a programes de mobilitat. Aquí ja comencem a veure com es va començant a desenvolupar la Llei de mobilitat que varem aprovar en l'anterior legislatura, etcètera.

I, en l'altre apartat, que és més l'urbanístic i el de planificació, també volem destacar, precisament, que la Direcció General d'Urbanisme puja un 41,5 per cent, i que en aquest aspecte hi ha un element que estava pendent des de feia molts anys, i que ara el que es pretén és que tots els municipis tinguin redactat el seu planejament urbanístic; és a dir, ha d'haver-hi un foment, hi haurà un foment del planejament urbanístic.

I, evidentment, el planejament i l'ordenació territorial, que, com he dit, per nosaltres, també era fonamental, perquè fins ara del que ens queixàvem era que hi havia un gran desgavell.

Altres elements que volem destacar, per exemple: la dotació del Fons de protecció del litoral, que es deia, doncs, que era insuficient. Bé. És un primer pas, un primer pas posterior al Pla director ja aprovat inicialment, i que ens sembla que els ajuntaments agrairan, com també s'aguirà aquesta primera previsió per al Fons per al projecte de la Llei de barris. Estem en fase de projectes. I, per tant, els diners que s'hi destinen, tenint en compte que la Llei de barris va amb un període de quatre anys, doncs, ens sembla que ja és una bona manera de començar.

I una altra bona manera de treballar, i aquesta és una prioritat del nou Govern, és la que té a veure amb l'augment d'un 61,49 per cent en promoció de sòl residencial i un plus del 12,10 en la promoció directa d'habitatges. Això són canvis d'estratègies. Això són, per nosaltres, una bona manera de reenfocar el treball d'aquest Departament.

No entenem, doncs, el perquè de l'esmena a la totalitat o de les esmenes a la totalitat, perquè, per nosaltres, aquest pressupost millora clarament el que presentaven uns i recolzaven els altres, el 2003, i que, de ben segur, el 2005 encara serà més millorat.

Per tant, nosaltres, com he dit, no votarem favorablement les esmenes a la totalitat d'aquest Departament.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, acabat el debat sobre aquests departaments, concretament, Presidència, Relacions Institucionals i Participació i Política Territorial i Obres Públiques, cridem a votació.

Després de la votació continuarà el debat amb el Departament de Justícia.

(Pausa.)

Fariem, doncs, la votació de les esmenes a la totalitat als departaments de Presidència, Relacions Institucionals i Participació i Política Territorial i Obres Públiques. Podem fer conjuntament les tres esmenes alhora..., les dos esmenes dels dos grups dels tres departaments, alhora?

(Pausa.)

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 52 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

(Remor de veus.)

Passem al Departament de Justícia, i té la paraula, per defensar les esmenes, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

(Pausa. Persisteix la remor de veus.)

Els recordo, senyores diputades i senyors diputats que el Ple no ha acabat, continua, i a més, amb la intervenció de la senyora Cuenca, que té la paraula.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Justícia, la veritat és que quasi que tinc ganes de parlar bé del pressupost, perquè portem tot el dia, tota la tarda, doncs, que ja no se sap on és el Govern i l'oposició, amb unes crítiques mútues, i, segons com, doncs, quasi que estic temptada de dir algunes paraules amables, no? *(Veus de fons.)* Les diré, però amb matisacions, eh?

El pressupost, si..., del Departament de Justícia, si es fa una lectura superficial, podríem arribar, i això és amabilitat, a dir que dins dels departaments anomenats socials, i Justícia ho és, encara que té una part de departament inversor, és el Departament que, després de Benestar Social, que és l'altre departament social, és el que creix més. Creix en un 12,7 per cent, em sembla que és -12,7 per cent-, en el conjunt de tot el pressupost de tota la Generalitat, que ens podria portar a dir que és una prioritat per al Govern de la Generalitat, el Departament de Justícia. Això era la part agradable que li deia. Resulta que, després, si aquesta superficialitat es converteix en estudi, doncs, no és exactament així, perquè jo li diria que només creix una dècima amb referència al pressupost del 2003, i, per tant, la prioritat dins del Govern és exactament la mateixa que l'any passat.

Per tant, el que li deia al principi, que sí que és cert que puja, resulta que, com a prioritat del Govern, no ho és. Tampoc va ser prioritat quan van signar l'Acord tripartit, perquè ni una paraula de Justícia. I, avui, el conseller d'Economia, quan presentava els pressupostos només s'ha referit que farien els jutjats, quinze jutjats. Per tant, no sé on és..., en tot cas, benvingut sigui aquest creixement del 12,7 per cent.

Per tant, el que acabo d'exposar per si sol no fonamentaria una esmena a la totalitat, que ha de tenir més contingut econòmic i més contingut polític. Per tant, segueix sent, fins ara, una dada positiva. Per què, doncs, presentem l'esmena a la totalitat?

Presentem l'esmena a la totalitat, que no es dedueix tant dels números com del contingut i de la definició de les partides i dels programes del seu Departament. Quan el conseller de Justícia el mes febrer va fer una compareixença en la Comissió per explicar les línies estratègiques del seu Departament, ja llavors el Grup de Convergència i Unió li va dir: «Ens interessa el desenvolupament de les polítiques que desenvolupen aquestes..., el desenvolupament de les polítiques que comporten aquesta definició de línies estratègiques.» I vostè

ens en va donar algunes, però en el moment que li dèiem «recursos, quan les farà, com les farà...», doncs, no vam obtenir-ne cap resposta.

Vostè, ja, de totes maneres, es va cobrir una mica amb salut, deixi'm dir-li-ho així, i deia: «Hi ha condicionants del sistema.» I el primer condicionant del sistema que va dir era que hi havia manca de recursos, que les competències eren escasses, que hi havia competències de l'Estat, sobretot –sobretot–, competències de l'Estat, que la Generalitat també en tenia algunes, que hi havia la Llei general penitenciària, la Llei orgànica del poder judicial, el Codi penal, un reglament que mai s'ha fet, etcètera.

Per tant, jo també faig la intervenció sabent que vostè és coneixedor d'aquests interrogants, però encara m'estranya més que, essent coneixedor d'aquests condicionants del sistema, presenti i digui que farà unes polítiques determinades i després, o bé els recursos són escassos o bé ni tan sols dota les partides, cosa que ja em sembla que són uns anuncis que no es poden complir de cap de les maneres, potser d'aquí al final de la legislatura, sí, però no amb aquests pressupostos.

Però és que avui estem discutint els pressupostos del 2004, i, vostè, de les línies polítiques que va explicar que faria, d'algunes, ni tan sols hi ha dotació de recursos. No han tingut ni aquesta gràcia d'aquesta creativitat de dir «poso el que abans en dèiem mil pessetes, i que ara podrien ser 100 euros, perquè 6 euros queda molt petit», però ni tan sols aquesta creativitat de dir «posaré una partida, perquè..., simbòlica, per dir que respon a una de les polítiques anunciades per l'honorable conseller en la Comissió de Justícia».

Vostè en la seva compareixença criticava el Govern de Convergència i Unió, i criticava, igual que avui ha estat criticat, dient que no tenen recursos per definir polítiques pròpies, que són despeses recurrents, que hi ha plurianualitats, que, en definitiva, el marge pressupostari és molt poc. Li passa, a vostè, amb aquest Govern, al que vindrà després de vostè, sigui qui sigui el partit que governi o el color del Govern, passarà sempre, perquè els pressupostos, encara que canviï el Govern i que canviï la ideologia, totalment, de blanc a negre, els pressupostos són els que són. Hi ha despeses recurrents sempre. Hi ha sempre, sempre, despeses plurianuals. Hi ha compromisos de personal que no es poden alterar. Per tant, la incidència d'un conseller nou en els pressupostos és molt petita.

Per això li dic que potser no calen campanes al vol quan encara no és l'hora, perquè després resulta que tot això... Avui –li haig d'estar dient això que ara li estic dient i que després concretaré– no pot fer, vostè, les polítiques que va anunciar, cap de les polítiques que va anunciar podrà fer amb aquests pressupostos. I això sí que fonamenta una esmena a la totalitat, si no dinerària, si no econòmica, sí com a polítiques del seu Departament.

Per tant, el pressupost que estem debatent no pot donar resposta, com li deia, al programa de mesures que vostè deia. Fins i tot ens va parlar de mesures urgents i d'un pla de xoc, que més val que no l'analitzem, el Pla de xoc de Justícia Juvenil, perquè potser riuríem una mica. O sigui, dir-li «Pla de xoc» a posar quaranta llits més i poca cosa més, doncs, em sembla que això, més aviat...

No vull entrar a comentar aquest Pla de xoc, en tot cas, no és «Pla» i no és «xoc». És alguna cosa..., són unes mesures immediates, però no se li pot dir res de tot això.

Aquest matí quan el portaveu de Convergència i Unió ha intervingut en la resposta al conseller d'Economia, li deia: «Haurien fet millor de presentar una pròrroga, de fer una pròrroga al pressupost.» I, en aquest cas, de Justícia, segurament hauria estat fantàstic, perquè el debat del pressupost hauria estat molt més curt, i li hauríem dit que tot ho fa bé, i que és la cosa més sensata, segurament, pel poc temps que falta, i segurament per la imperícia del nou Govern, en principi, doncs, prorrogar el pressupost fins que es tinguin les idees més clares i els recursos a aplicar a aquestes polítiques, també.

Li deia que el Departament de Justícia és un departament, a més de social, inversor, i, llegint també –sempre ho fem– les intervencions d'altres grups parlamentaris, del Grup Socialista, del d'Esquerra Republicana i les d'Iniciativa d'anteriors debats de pressupostos, i és que porten un gran retard, les inversions a justícia, als centres penitenciaris, a justícia juvenil, oficines judicials, etcètera.

I jo també li deia que quan es van transferir les..., quan van venir les transferències de justícia, concretament, per presons no va venir cap recurs econòmic fins l'any 2000, amb governs socialistes i amb governs del Partit Popular, fins l'any 2000 no van arribar recursos corresponents a les transferències de justícia. I malgrat que no van arribar, es van anar fent presons, com vostè sap, hospitals penitenciaris, etcètera, que ja li vaig enumerar el dia de la compareixença.

Per tant, hem estat quinze anys sense recursos econòmics, que no arribaven de l'Administració de l'Estat, i vam trobar recursos econòmics per fer.

Vostè ha trobat que el pressupost està pràcticament compromès i no ha trobat recursos, per tant, segurament, no s'ha defensat prou la prioritat que representa i la urgència que representa en molts casos trobar aquests recursos per fer front a diferents aspectes, competència de la conselleria de Justícia.

I haig de dir que aquest pressupost, per tant, suposa una interrupció de l'esforç inversor de la Generalitat dels anys d'abans, dels darrers anys. Hi ha hagut una gran aturada en la inversió en general, i és aturada d'inversió en tots els departaments de la Generalitat, però en concret, en aquest cas, en el de Justícia. Hi ha aturada d'inversió en edificis judicials, en noves presons, en informàtica, en noves tecnologies, en seguretat. Tant que demanaven la seguretat a les presons, també hi és, també hi ha gran aturada, perquè els recursos d'inversió són els mateixos.

Fa una cosa diferent, i és que en lloc d'encarregar la construcció o nous equipaments a GISA, doncs, la fa el Departament mateix. Si, d'acord amb la informació pressupostària, a GISA l'any passat s'havien transferit 30 milions, aquest any només n'hi figuren 7. Suposo que és un canvi, és una decisió del Departament, que això no passa res. En tot cas, la inversió és insuficient, de tal manera que he comptat per sobre els recursos pressupostaris que té, en inversió, i em sembla que liquidarà l'obra realitzada i molt poca cosa més.

Per tant, una altra vegada més, li haig de dir: Com començarà aquest any a aplicar el Pla d'equipaments penitenciaris que ens va anunciar, i el Govern va aprovar, des de l'any 2004 fins al 2010? Perquè en la seva compareixença, quan concretava i deia: «El 2004, què farem?» Diu: «Brians...» Em sembla que era Brians 2, que ja era al projecte i no s'havia pogut fer per temes de dificultat amb els ajuntaments. I em sembla que el dels Joves 2... Per tant, això ja estava fet, ja hi havia recursos per fer tot això.

Per tant, l'any 2004 no hi ha cap novetat. Per tant, no ho sé, el Pla d'equipaments penitenciaris o contenia aquests dos, sense remodelar i sense definir, o, en tot cas, el 2004 no comença aquest Pla d'equipaments que va aprovar el Govern de la Generalitat. Però és que tampoc tenim coneixement de si el que es diu «la gestió de la inversió» si ja s'ha arribat a acord amb els ajuntaments o no, perquè, si no, es quedarà vostè amb els 7 milions que té GISA sense poder utilitzar, perquè si no tenim solars, si no hi ha projectes i si no s'adjudiquen per diferents raons, que tots sabem que són molt difícils, doncs, tampoc es podran adjudicar. Això sí, el que es podrà fer són els quinze jutjats que el conseller d'Economia, que és el que mana, en definitiva, en els pressupostos ha dit que faria.

I sobre la ciutat judicial tampoc no sabem res. Ha desaparegut la disposició addicional, perquè ha desaparegut la ciutat judicial. Jo li dic «ciutat judicial», perquè no sé com en diuen ara. «Els jutjats de la plaça Cerdà», o se segueix dient igual? Però, en tot cas, no sabem què passarà, ha desaparegut la disposició addicional, no trobem els recursos corresponents a una part que s'hauria d'iniciar aquest any i no els trobem. Bé, de totes maneres, el pressupost és poc, però és menor que el pressupost 2003.

I a més, a part d'aquests equipaments penitenciaris, hi ha: cal el manteniment, cal la renovació d'equipament existents, etcètera. I els recursos no hi són. I les noves tecnologies que vostè bé va anunciar tampoc no trobem cap increment perquè es puguin fer.

I després, m'hi referiré una mica, però, i la migradesa dels recursos destinats a justícia juvenil? Com vol aplicar els plans que ens va explicar, els plans de xoc o les mesures, diguem-ne, en aquest cas?

Sabem, de totes maneres –ja li ho deia al començament–, la dificultat que comporta elaborar uns pressupostos, que no són *ex novo*, sinó que hi ha una sèrie de compromisos recurrents, de despeses recurrents que s'ha d'atendre. De totes maneres, li haig de dir que encara és més difícil fer les esmenes per a l'oposició, perquè com que les esmenes es fan dins del mateix Departament, si vols fer inversió, doncs, has de disminuir despeses de funcionament, i si les despeses de funcionament són escasses, doncs, hem de fer una cosa, diguem-ne, testimonial, sense que d'aquestes esmenes es pugui valorar. Que això és una bona manera d'elaborar uns pressupostos. Però és que no hi ha més manera de fer-ho que aquesta.

M'agradaria saber com va concretar l'equipament, o sigui, el Pla d'equipaments penitenciaris. Quan li ho vam preguntar –no sé si avui hem avançat–, però, vos-

tè deia: «Farem diferents tipologies de centres. Hi haurà uns centres oberts, uns centres de compliment de penes, uns centres per a joves, uns per a dones, un règim obert. Estaran ubicats aquí, a nuclis urbans o no nuclis urbans. S'ha de potenciar els centres de règim obert.» Però res, perquè tot això beneficia la reeducació i resocialització als centres oberts, però tampoc ens va dir calendari. Els recursos no els sabem segurs, però el calendari tampoc.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Durant sis mesos han estat aturats, estudiant. Que està bé, sempre, jo crec que està bé estudiar, però no sé per què han parat els projectes que hi havia fets, li ho dic de veritat.

Per què sospiten de tot? Per què menyspreen el que s'ha fet als departaments? Jo li vaig dir a vostè: «Segurament és millor no endarrerir els projectes, ja els remodelaran i els revisaran.» Però han estat, de fet, sis mesos aturats.

Al centre de joves, a Quatre Camins –li deia–, està pendent d'adjudicar les obres. Que jo sàpiga encara no s'han adjudicat. El mateix al de Can Brians. Han perdut set mesos, però el problema realment greu –ho deien vostès des de fa dos, tres anys i quatre, que era molt greu, que faltaven places penitenciàries–: que han perdut set mesos. Tot per sospitar. Si fos només, perquè estudien, perquè han de fer una cosa nova, però tot això es per sospitar.

Presentarem esmenes, per tal de palliar el dèficit, en aquest sentit que li deia, i perquè crec que és urgent. Si la població reclusa creix cada any, a partir del 2002, més o menys, 500 o 600 places, doncs, evidentment, que és molt urgent, i hauria estat millor no aturar, evidentment, el que ja hi havia fet.

I bé, no sé si..., veig que se m'està acabant el temps. Vostè parlava de les mesures penals alternatives i que era molt important..., i que pensava arribar al 50 per cent de la població reclusa. Sense recursos! Suposo que dependrà de les empreses, si li faciliten aquest intercanvi o aquesta possibilitat que els reclusos treballin, no?, però, en tot cas, això és potestatiu. I això no estalvia que s'han de fer centres penitenciaris i noves places penitenciàries.

I en el Pla de normalització lingüística, que també n'havien parlat, deia que pensava estendre-ho a tot el personal d'oficines judicials i fiscalia. Amb aquest pressupost segur que no –segur que no. Per tant, crec que és millor quan es fan els anuncis que es digui: «Això ho farem l'any 2007», però no el 2004, perquè no es pot fer.

El vicepresident primer

Senyora Cuenca, ara sí que se li ha acabat el temps.

La Sra. Cuenca i Valero

Acabo de seguida, senyor president. El mateix la formació especialitzada. Tampoc veiem increments als centres de formació –que també ho va anunciar vostè–, ni tampoc per promoure iniciatives per acostar el món penitenciari a la societat, no hi ha cap partida. I això va ser també una prioritat.

El vicepresident primer

Senyora Cuenca, ho sento, li recordo que té torn de rèplica, encara.

La Sra. Cuenca i Valero

Sí, després ja podré acabar. També li diria que hi ha un dèficit molt important, que és el compliment de sentència, que té una sentència, del 20 de maig del 2003, de transferència als ajuntaments, i no hi ha cap partida pressupostària per fer-hi front, i que jo sàpiga, si l'Administració no compleix no la sentència, sinó el tràmit i l'execució de sentència, em sembla que als ciutadans els donem una mala imatge.

Quan fem la rèplica, li diré finalment perquè no podem votar els pressupostos i perquè fem definitivament l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Cuenca. En nom del Grup Popular, per presentar també la seva esmena a la totalitat, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, en defensar l'esmena a la totalitat a aquesta secció pressupostària, doncs, creiem que, al llarg del debat que s'ha anat succeint en el dia d'avui, ve plenament justificada la seva presentació i, també, no per reiteratius deixarem, doncs, de posar de manifest el que al llarg del dia, d'un extens i dens dia de debat pressupostari, s'ha fet palès durant les diferents intervencions, i és que, en definitiva, doncs, estem davant d'uns pressupostos de transició.

Un esperava més, el nostre Grup Parlamentari, especialment, no?, del primer pressupost que presenta aquest Govern progressista i d'esquerres. Si em permet, això de catalanista també li ho accepto, però ho compartim també el nostre Grup Parlamentari, perquè creiem que aquestes atribucions o aquestes apropiacions, no diré indegudes, però sí que exclusivistes, que es volen fer, doncs, des del nostre Grup Parlamentari ens molesta, perquè ens considerem amb el mateix dret de considerar-nos catalans o catalanistes com qualsevol altre. Però, en definitiva, sí que entenem, doncs, que l'hermenèutica, a l'hermenèutica dels pressupostos del seu Departament, honorable conseller, doncs, hi esperàvem un xic més.

Són, en definitiva, com s'ha fet palès durant tota la llarga sessió del dia d'avui, uns pressupostos de transició, que no aporten res, que sí que, això, estan convenientment inflats, i als quals s'aplica un percentatge gens menyspreable de despesa, però, ho repetim, sense que s'observi cap tipus de disseny de polítiques innovadores, ni objectius definits de millora del Departament, tot i que també som conscients de la dificultat, especialment pel que fa a l'Administració de justícia, d'adoptar polítiques innovadores i d'adoptar polítiques de millora. Tots som conscients d'aquesta dificultat.

Sembla que la problemàtica del funcionament de l'Administració de justícia sigui una qüestió de dret compa-

rat, que afecta pràcticament la immensa totalitat dels països desenvolupats, i que sembla que les tendències siguin precisament no polítiques socials, sinó polítiques precisament d'evitar al màxim que el ciutadà, tot justiciable, acudeixi a l'Administració de justícia, buscant solucions alternatives o potenciant solucions alternatives, com som la *private law*, tribunals arbitrals o fins i tot acabar –si se'm permet– amb la paciència del justiciable, atès el retard amb què es pronuncien, malauradament, els nostres òrgans judicials, no pas per falta de capacitació dels nostres jutges i magistrats, si més no, per la falta de recursos. I aquesta falta de recursos econòmics i falta de recursos humans, entenem, doncs, que, el pressupost que se'ns presenta, no el soluciona de cap de les maneres.

I també no voldríem entrar en dades comparatives, no?, que estan a l'abast de tothom, però el que sí que és cert és que l'honorable diputada que m'ha precedit, la senyora Eugènia Cuenca, doncs, ha fet un tipus d'intervenció més encaminada a una qüestió estrictament, no?, més política i més social, i això fa que, en definitiva, em vegi en l'obligació de modificar, si més no, el contingut de la nostra intervenció.

I en definitiva, creiem, doncs, que d'antuvi aquests pressupostos no aporten res a les problemàtiques, que fins i tot, també, a les compareixences que hi ha hagut a la Comissió de Justícia es van posar de manifest, es van posar de palès, quant a la problemàtica, quant a la manera de solucionar les diferents problemàtiques que afecten l'Administració de justícia, com podria ser la justícia municipal, l'apropament de la justícia al ciutadà, en definitiva, la implantació també de nous jutjats –de nous jutjats– a comarques especialment necessitades, i que requereixen actuacions urgents, com són zones de Prepirineu, el Jutjat de Primera Instància i Instrucció de Sort, que malauradament tampoc es contempla, com tampoc es contempla el Jutjat de Primera Instància i Instrucció de les Borges Blanques, a les Garrigues. I entenem que hi ha una actuació veritablement centralista. I no es molesti, honorable conseller. En aquest sentit, tornem a deixar al marge les comarques d'interior i, especialment, les comarques de Ponent, pel que fa a posar al dia i apropar la justícia als ciutadans d'aquestes comarques. Mentre que, per altra banda, doncs, ens trobem amb partides que considerem, com a mínim, qüestionables, no?, com les atencions protocol·laries i com, també, el milió i mig llarg en incentius per al rendiment.

També creiem que la partida que hi ha assignada al funcionament dels centres penitenciaris, tot i que és important –recordeu que són 41 milions d'euros–, doncs, és totalment, creiem, una quantitat absolutament insuficient, atesa l'actual situació de saturació dels nostres centres penitenciaris, saturació que, a més a més, és produïx mes a mes –cada mes s'incrementen el nombre d'interns als nostres centres penitenciaris–, mentre que el nombre de centres penitenciaris no solament no augmenta sinó que des de l'any..., crec recordar que va ser l'any 84, que es va produir aquesta transferència a la Generalitat de Catalunya, hem augmentat de prop de sis mil interns i únicament hem augmentat de dos-centes cinquanta, dos-centes seixanta places per a interns als nostres centres penitenciaris. I, clar, això dóna situacions

veritablement alarmants. I estem davant, encara que el temps acompanyi, d'una veritable bola de neu que s'està fent cada cop més gran i que, en definitiva, nosaltres consideràvem que el Departament de Justícia mereixia una especial sensibilització envers aquesta problemàtica que afecta especialment, ho repeteixo, la qüestió dels centres penitenciaris..., i s'hauria fet una dotació pressupostària més important, i per buscar, si no la solució definitiva, que és molt difícil, sí per fer que aquesta situació sigui lo menys «gravosa» possible per als interns, per a les famílies dels interns i per als funcionaris que treballen als centres penitenciaris del nostre país.

També ens crida l'atenció la partida de quasi 2 milions d'euros per a la normalització lingüística, i ja ens sembla bé –ens sembla bé, ens sembla correcte–, però, per altra banda, doncs, també creiem que és discutible que tan sols es destini una partida de 45.000, quasi 46.000 euros, per a texts jurídics en català, la qual cosa sembla que, en definitiva, aquí hi hagi un important desequilibri pel que fa a la normalització lingüística a les nostres institucions o organismes judicials.

I també ens crida –en negatiu– especialment l'atenció que solament hi hagi una partida de 30.000 euros per a la formació dels jutges de pau, amb relació o a col·lació amb lo que deia a l'inici de la meua intervenció amb la idea de la justícia municipal, de la justícia de proximitat.

També pel que fa a la partida pressupostària –que és un debat també quasi etern, no?– del torn d'ofici, creiem també que aquesta partida no ha merescut la sensibilitat que requereix, per tal com el col·lectiu professional de l'advocacia està fent un esforç importantíssim –importantíssim– de donar un servei social als ciutadans i als justiciables mancats de mitjans econòmics. Però és que, a més, aquesta situació és una situació que cada dia va a més, que cada dia necessita més dedicació, més hores de feina, més hores de treball i més desplaçaments per part dels professionals del dret. Avui dia tenim l'assistència al detingut, l'assistència judicial, l'assistència, també, als centres penitenciaris, l'assistència en temes d'estrangeria, l'assistència en temes de violència de gènere, el Servei d'Orientació Jurídica... I, per tant, entenem que la partida pressupostària aquesta també hauria d'haver estat més sensible amb el veritable esforç i dedicació que els nostres advocats d'aquest país dediquen a la prestació lloable i per imperatiu constitucional –també ho hem de fer palès– que donen els diferents col·legis d'advocats de Catalunya.

I abans comentàvem la partida pressupostària dels 41 milions d'euros, no?, per al funcionament dels centres penitenciaris a què també podíem afegir la partida de quasi 8 milions d'euros en centres de justícia juvenil. Però creiem i repetim que es tracta d'una inversió insuficient. Falta descongestionar els actuals centres penitenciaris. Estem davant d'un veritable problema, que té dos vessants: el problema en si però també el problema legal, perquè estem incomplint reiteradament l'imperatiu de l'article 19 de la Llei general penitenciària, amb relació a l'article 13.1 del seu Reglament, que per imperatiu legal –ho repetim– obliga a les cel·les individualitzades. I estem en situacions com, per exemple, el centre penitenciari de Ponent, on hi ha quatre interns per cella. El problema de la massificació dóna lloc, també, a un ambient àmpliament hostil per part dels

mateixos interns, i també dóna lloc a situacions d'alta inseguretat pel que fa als funcionaris i a les persones contractades que envolten els centres penitenciaris.

També creiem que se necessita millorar en inversió en centres psiquiàtrics penitenciaris, que Catalunya n'està tan i tan mancada, i que no hi ha partida pressupostària en aquest sentit. També falten inversions en tallers. Si parlem de reinserció i rehabilitació dels interns, els hem d'oferir la possibilitat –però la veritable possibilitat– que puguin desenvolupar tasques i tindre uns ingressos als tallers dels centres penitenciaris. I n'estan absolutament –absolutament– mancats.

Com també falten inversions en instal·lacions, especialment en les infermeries dels diferents centres penitenciaris..., i que donin lloc a trasllats que després donen lloc a fets tan i tan lamentables com el que va succeir fa tres o quatre anys a l'Arnau de Vilanova, en un dels trasllats, que va provocar greus lesions –irreversibles, per altra banda, no?– a un mosso d'esquadra que els custodiava. La situació de la infermeria del centre penitenciari de Ponent és absolutament vergonyosa, senyor conseller, i s'hauria de fer un esforç, perquè aquest esforç va en benefici de l'intern, va en benefici del funcionari, però també va en benefici de tota la ciutadania que envolta..., i està exposada a situacions de perill, quan se'ls trasllada als hospitals públics.

També entenem, en definitiva, que falta dotar, atès aquest alt volum –alt volum– de població reclusa, que, ho repetim, mes a mes es continua incrementant, de funcionaris, especialment pel que fa a interiors. Es donen unes proporcions d'interns per funcionari que són veritablement alarmants i que posen els pèls de punta, si més no pel que fa als funcionaris d'interiors.

També, i canviant una mica de tema, per parlar o donar una pinzellada als organismes autònoms que depenen del Departament... Quant al Centre d'Estudis Jurídics i de Formació, se'n destaca, efectivament, un important augment en inversió, pel que fa a equipaments, amb un increment total, amb l'anterior pressupost, que..., fins i tot del 30 per cent, la qual cosa suposa un 0,75 per cent del total del pressupost de Justícia. Però també hem de posar –ho hem de fer palès, no?– la nostra preocupació que..., el fet que, dels quasi 4 milions de pressupost que té aquest centre, únicament i exclusivament dediqui a beques i formació –que en definitiva és l'esperit del Centre–..., tan sols dediqui 1 milió 380.000 euros, la qual cosa entenem que posa en qüestió l'eficàcia d'aquest centre.

També pel que fa a l'Institut Català d'Acolliment i Adopció, destaquem també un increment significatiu, d'un 16 per cent, però entenem que la finalitat amb què es va crear, que va ser precisament la de potenciar l'acolliment i agilitar els processos d'acolliment..., ha esdevingut en un institut amb un cert nivell o amb un alt nivell de burocratització, on la remuneració del personal s'enduu més de 2 milions d'euros, essent les inversions, en aquests pressupostos que se'ns presenten, en maquinària, instal·lacions i mobiliari, simbòliques, però també ens crida de manera negativa, honorable conseller, la partida de 100.000 euros per a l'atenció individualitzada al menor, que en definitiva és el veritable bé jurídic a protegir per l'Institut.

Quant al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, hi ha també un important augment. Simplement ens ha cridat molt l'atenció el capítol II, que seria bo explicar la partida de despesa corrent diversa, de vora 800.000 euros, que en definitiva no entenem el seu encaix o el seu englobament.

En resum, entenem, honorable conseller, que estem davant, com hem dit, d'un pressupost que no resol els problemes de l'Administració de justícia, que no són avantguardistes, que són merament de transició i que, com bé ha dit el meu company d'escó i de Grup Parlamentari, semblen més la segona part de la pròrroga.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanya. Per a un torn en contra, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, deia la senyora Cuenca, en l'inici o en una part de la seva intervenció, que gairebé no se sabia on és el Govern i on és l'oposició. Jo penso que aquesta banda d'aquí de l'hemicicle ho tenim claríssim. Aquella, pel que sembla aquesta tarda, una mica menys. Per un moment, he pensat que votarien a favor dels pressupostos, perquè en les dues votacions hi ha hagut alguna fuga de vot i perquè, a més a més, el senyor Montanya, també en començar la intervenció, reivindicava que no ens apropiem només nosaltres això de progressistes i d'esquerres, amb la qual cosa interpreto que també vol que el deixem autoqualificar-se ell i el seu Grup d'aquesta manera. Per tant, és obvi que penso que on hi comença a haver una certa confusió potser deu ser en aquest altre costat de l'hemicicle.

També m'ha sorprès –i ho haig de dir–, senyora Cuenca, que diguin ara que aquest pressupost no permetrà dur a terme una política agosarada –vostè ha dit fins i tot que s'havien llançat campanes al vol–, quan justament el que s'havia dit en les compareixences del conseller a la Comissió de Justícia és que tot era molt continuista i que no hi havia gosadia per enlloc. Precisament el que podem anar veient en les diverses intervencions que es van produint, també en els pressupostos dels departaments, és que es repeteix allò que l'honorable senyor Homs, quan era conseller d'Economia i Finances, va retreure precisament a les persones que feien la defensa de les esmenes dels departaments, perquè anava dient que s'anaven repetint els mateixos arguments sempre, de manera que en realitat no semblava que defenséssim les esmenes als departaments, sinó que anàvem repetint, se suposava, una cançoneta.

Realment no era així, però avui tinc la impressió que estem en aquesta dinàmica, perquè es va dient que aquests pressupostos són continuistes, que no permeten fer no sé quantes coses, que hauria sigut millor simplement fer una pròrroga per a tot l'any, etcètera.

Jo haig de dir, francament, que, mirant els pressupostos en general però molt particularment els del Departament de Justícia, el que veig és una voluntat claríssima

de desfer el desgavell econòmic que hi havia –i de gestió– a dintre del Departament. No és fàcil fer-ho el primer any, però s'estan posant les bases per poder-ho fer. I d'altra banda, també, consignar, en aquest primer pressupost que aprovarem d'aquesta legislatura i del nou Govern, inversions que es feien constar en els pressupostos que s'aprovaven, però que realment després no es duïen a terme com a tals inversions i, per tant, d'alguna manera eren inversions fictícies o inversions fantasmes.

El Departament de Justícia té assignat aquest any 530,8 milions d'euros i, evidentment, és cert, més del 80 per cent d'aquest pressupost està condicionat per les partides..., pels capítols I i II, com és normal. Però, en qualsevol cas, és un pressupost que puja per sobre de la mitjana dels pressupostos dels diversos departaments, i hi puja fins a un 19,15 per cent, que no és precisament una quantitat gens menyspreable. No sé d'on la senyora Cuenca ha tret la informació, que més sembla desinformació, que puja una dècima. Costa veure-ho, perquè jo ara m'ho tornava a mirar i la veritat és que no veia aquesta dècima per enlloc. En veia unes quantes més. Però, tenint en compte que el pressupost global del Govern de la Generalitat augmenta un 16,3, doncs, vol dir que Justícia està pràcticament tres punts per sobre de la mitjana, i em sembla que això és una inversió prou important.

No cal anar molt enrere. En l'últim debat de pressupostos, el senyor Farguella, que en aquell moment estava defensant els pressupostos del Govern per al 2003, ens va dir que un pressupost com el de Justícia, que pujava un punt i mig aquell any per sobre del conjunt del pressupost, doncs, era una inversió molt important, i demostrava que el Govern del moment creia en la justícia.

Jo penso que si amb un punt i mig era d'aquesta manera, lògicament, si ho apugem tres punts, és que hi creiem encara més.

Hi ha algunes partides que s'incrementen d'una manera especial. És important, per exemple, l'increment de personal, però, automàticament, és important saber també, insistir que en realitat és per fer aflorar situacions anteriors, que no estaven regularitzades, de la mateixa manera que no estaven pressupostades algunes dotacions que corresponien a personal. Per tant, si es redueix la interinitat, doncs, no és tant que augmenti pròpiament el personal, que també augmenta en algunes partides en alguns casos, sinó que estem, en realitat, com dic, acabant amb una part d'interinitat i fent aflorar situacions que no hi eren, la qual cosa també passa, com després m'hi referiré, pel que fa als pressupostos i a les inversions.

Ens deia el senyor Montanya que hi havia problemes amb el torn d'ofici, i que no s'hi creia prou. Jo li puc assenyalar que, curiosament, tots els col·legis de Catalunya, excepte un i per uns motius molt particulars, que si vol també en podríem parlar, més aviat estan molt satisfets amb l'increment que hi ha hagut aquest any. Han signat a favor d'aquest increment, perquè, en realitat, hi ha hagut un augment dels mòduls important, i, a més a més, hi ha un compromís amb ells d'una qüestió que feia anys que reclamàvem i que no s'havia fet

fins ara, que era l'auditoria de la gestió. Perquè, com vostè sap, els col·legis d'advocats gestionen els diners que els dona el Departament, que, a més a més, en aquest cas, aniran per avançat i no serà *a posteriori*, com era fins ara, però no s'havia pres la molèstia el Govern d'auditar-ne la gestió. I no és, òbviament, per desconfiança, sinó per transparència que cal fer-ho i es farà.

Hi ha alguns elements també importants, com un increment molt notable del pressupost per al Cire, per al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. L'objectiu del Govern, marcat en el seu Pla estratègic en aquesta matèria, és arribar al 50 per cent del treball penitenciari en dos anys. Es pot dir que és molt o es pot dir que és poc, però, en tot cas, és un objectiu prou agosarat si tenim en compte que, en els darrers anys, el treball en els centres penitenciaris no solament no ha augmentat, sinó que ha disminuït, i per tant, des d'aquest punt de vista, posar-se l'objectiu que augmenti, i, a més a més, que en dos anys pugui treballar la meitat de la població reclusa, no és una qüestió que no sigui important.

També hi ha una potenciació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, vostè, senyor Montanya, també s'hi referia. És molt important que es doni sentit a la funció d'aquest Centre, era un centre que ningú acabava de saber excessivament quina era la seva funció principal, i el Govern aposta decididament perquè sigui la formació interna del propi personal del Departament l'objectiu principal d'aquest Centre.

Per tant, com els deia, aquest pressupost respon perfectament a uns objectius generals que s'han exposat, i que s'han exposat per dues vegades a la Comissió de Justícia pel propi conseller. No és continuista, en absolut, i no queda a mig camí de res, perquè, com que nosaltres entenem que quan algú té un camí traçat que dura com a mínim quatre anys, òbviament, començar no és quedar-se curt, sinó que és tot el contrari, és iniciar aquest camí per arribar als objectius que un es marca.

La senyora Cuenca deia també, per exemple, que durant aquests sis mesos s'han aturat alguns projectes, normalment sempre se cita el mateix. Però jo també voldria recordar que en el pressupost del 2003, quan hi va haver el debat en aquesta mateixa cambra, el portaveu de Justícia del Grup de Convergència i Unió ens insistia i ens recordava les meravelles dels vint jutjats que es farien amb aquell pressupost del 2003. La majoria d'aquells jutjats no és que no s'hagin fet, és que ni tan sols s'han licitat, s'han adjudicat les obres, perquè van quedar deserts tots els concursos, i, per tant, estem en una situació de jutjats que havien d'estar construïts i que ni tan sols, com dic, s'han adjudicat les obres. Em sembla que amb aquest historial, venir aquí a qüestionar si s'aturen projectes o no s'aturen, em sembla que no és molt apropiat. Simplement, aquests pressupostos inclouen la construcció de quinze nous jutjats a Catalunya, s'adjudicaran en els propers mesos ja els primers, i per tant, naturalment, si vostès veuen en el seu moment que això no és així, ho podran dir. De moment, com dic, amb la història que tenen respecte d'aquest tema, em sembla agosarat fer-ne aquesta acusació que n'han fet.

La senyora Cuenca deia també que s'aturava l'esforç d'inversió. Jo, francament, no solament no hi sé veure

aquesta aturada de l'esforç d'inversió, sinó que, a més a més, em sembla que es fa una altra qüestió molt més important que això encara, que és no falsejar les dades d'inversió. Miri, en el capítol 6 d'abans es feia trampa en tots els pressupostos anteriors, perquè es feia créixer les inversions d'una manera fictícia, perquè semblés, lògicament, que hi havia més inversió, i després, si vostès se n'anaven al dia 2 de gener de cada any, dels últims anys, podien comprovar com, automàticament, el dia 2 de gener -2, suposo que no ho feien l'1 perquè no hi devia haver el personal que ho havia de gestionar, perquè, com sabem, és festiu-, el dia 2 de gener, que és el primer dia laborable de l'any, es feia automàticament un traspàs d'aquests suposats fons d'inversió de capítol 6 cap a capítol 2.

Llavors, des d'aquest punt de vista, lògicament, un podria observar, en el pressupost, que hi ha menor inversió. El que s'hauria d'analitzar és després, amb les liquidacions, què és el que passa exactament. I jo, aquest exercici, els recomano que el facin en general amb tots els capítols dels pressupostos de Justícia d'anys anteriors, perquè s'adonaran, com passava, de fet, amb altres departaments, que la liquidació dels pressupostos dels departaments tenia poc a veure amb el que s'havia pressupostat i amb el que havia aprovat aquesta cambra. Això, aquest matí, també s'ha posat en evidència que és un element bastant greu, diguem, fer aprovar a la cambra uns pressupostos i després no complir-los. I no solament això, sinó que les liquidacions no coincideixin pràcticament mai, i que ni tan sols sembli que hi hagi la voluntat de fer-ho.

Pel que fa als objectius, aquest pressupost de l'any 2004 té uns objectius que semblen especialment importants des del nostre punt de vista i que desmentirien aquesta afirmació, aquesta cançoneta repetida de «continuisme» i que «no hi ha voluntat de fer res de nou». Per un costat, com hem dit també en altres terrenys, ordenar l'estructura de personal del Departament per reduir la situació de precarietat i interinitat de llocs de treball estructurals -ja ho he explicat-; millorar els processos de formació dels diferents col·lectius, i particularment potenciant el paper del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada; dotar tots els àmbits del Departament de Justícia dels recursos de les TIC, les tecnologies d'informació i comunicació, amb un pla de xoc a curt termini, també ho permet iniciar aquest pressupost; desconcentrar funcions de gestió als òrgans i serveis territorials del Departament de Justícia per incrementar-ne l'eficiència general; reduir i racionalitzar la despesa corrent no vinculada directament al funcionament dels serveis públics del Departament.

Hi ha altres objectius importants en diversos àmbits que, si vostè creu que és important que li pugui dir després, citar d'una manera més detallada, perquè no els ha pogut observar en aquest pressupost que els desagrada, doncs, evidentment, després, amb més detall ho puc fer, però entenc que a aquestes hores, tenint en compte que tots vostès s'han llegit ja tots els pressupostos de la Generalitat d'aquest any, doncs, probablement no és necessari.

Però sí que voldria destacar aquells que són més emblemàtics. En primer lloc, la posada en funcionament dels quinze nous òrgans judicials, que, tenint en compte

que, com s'ha dit abans, els vint que s'havien d'haver posat en marxa no es van posar, doncs evidentment és un element important, perquè molts d'aquests són els que estan esperant, des de fa uns quants anys, que es posin en funcionament a alguns municipis que ja hi comptaven, perquè, com que se'ls havia dit, en aquesta mateixa cambra, que ja els tindrien l'any 2003, lògicament tenen dret a esperar que, si no és així, com a mínim al 2004, el nou Govern de Catalunya els posi en marxa, i aquesta vegada ja sigui de debò.

També, el reforç dels recursos destinats als centres penitenciaris. Vostès saben que s'ha presentat un pla director d'equipaments penitenciaris -aquest cop per complir-lo-, serà del 2004 al 2010. L'execució de la primera fase del Pla director de justícia juvenil -em sembla que era el senyor Montanya que trobava a faltar més recursos per a Justícia Juvenil. Suposo que vostè coneix -segur que sí- que el personal de Justícia Juvenil no està assignat directament en el pressupost d'aquesta Direcció General. La reactivació, com he dit, del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció; aquest és un element clau, emblemàtic, perquè, si realment confiem en la reinserció mitjançant el treball, s'ha de dotar aquest Centre de prou recursos i d'una política comercial i de treball prou important com perquè realment funcioni. El Pla de millora de la justícia gratuïta -vostè ho citava també, senyor Montanya. La modernització dels equipaments tecnològics.

La digitalització de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, que tampoc, aquest element, no està fet, per més que se n'havia parlat en algun pressupost anterior. I l'execució del Pla de renovació d'equipaments judicials, inclosa la revisió del projecte de Ciutat de la Justícia, que, evidentment, el que es vol és que sigui una ciutat de la justícia a mida, la que cal, la que convé, com vostès ja saben que n'hem parlat molt a la Comissió, tampoc no m'hi estendré, però en qualsevol cas, una ciutat de la justícia que sigui per a un model de ciutat com Barcelona, i no per a un model de ciutat com alguna que s'ha citat moltes vegades i que té al voltant de trenta milions d'habitants, que, evidentment, no és el model, ni de ciutat, ni de ciutat judicial que té el Govern actual de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. Si volen fer ús del torn de rèplica, té la paraula l'honorable diputada senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Masllorens, tinc aquí, del pressupost del seu Govern, l'extracte, i veurà, si ho estudia, d'on surt que el que representa el Departament de Justícia sobre el total del pressupost de la Generalitat ha augmentat només una dècima. Li dic la pàgina. Diu: «Quarta part», pàgina 236, el Pressupost de despeses de la Generalitat de Catalunya.

Molt ràpidament. Segurament, vostè no em sabria respondre amb casos concrets a la manifestació que ha fet

aquí de «desgavell de gestió». Jo li he pogut demostrar les dades que jo he donat; vostè, segurament, no sabia respondre.

Es referia als concursos deserts per a la construcció de vuit edificis judicials. Escolti, això són les empreses constructors que no s'han volgut presentar, però és que es pot tornar a convocar el concurs. O és que no ho sabia? O és que, pel fet que un concurs quedi desert, resulta que no es pot convocar mai més? És que no s'ha convocat el concurs; no sé si quedaria desert una altra vegada, però en tot cas, des de fa vuit mesos, no s'ha convocat cap concurs. I que quedin deserts o no, segurament GISA, que va ser la que va convocar, a la millor els preus eren ajustats, però sempre es poden retocar i es poden tornar a convocar els concursos fins que trobin un adjudicatari.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I vostè feia aquí una manifestació, que jo l'he llegit les vegades que vostè ha intervingut en els pressupostos dels darrers anys, i a vostè no li he sentit mai fer aquesta explicació. Diu que en els pressupostos de Justícia es feia trampa, que el Departament posava unes quantitats i el dia 2 de gener passava a inversions... i passava, el dia 2 de gener, a funcionament. Si no es refereix, perquè no és així, al Departament de Justícia, no ho digui, al Departament de Justícia, apunti a qualsevol company seu perquè ho digui en el Departament que correspongui. En el Departament de Justícia no ho era, i, a més, vostè no ho ha dit cap any. Per què ho diu ara, si no té cap comprovació d'això que està dient?

Li he volgut matisar aquestes coses, perquè ja li he dit al començament que tota la tarda vaig sentint segons quins arguments, i alguns que he pogut comprovar són totalment falsos, o, per no dir falsos, que segurament és molt fort, no corresponen a l'explicació d'un diputat que s'ha estudiat els pressupostos.

Conseller, li deia, com que no he tingut temps, que hi havia alguns aspectes de les línies estratègiques i dels programes del seu Departament que tampoc veiem que es puguin complir, em refereixo a la justícia de proximitat, que estem tots d'acord, però no sabem en què consisteix. I estudiar totes les dotacions del Departament, o les transferències del Departament als ajuntaments, per als jutjats de Pau, que s'entén que això deu ser la justícia de proximitat, una part d'això ha de ser la justícia de proximitat, vostè l'explicava diferent, amb una reformulació, però tampoc l'hem vist enlloc. Per això també fonamentem l'esmena a la totalitat.

I hi ha una cosa que sí que és novetat, que abans m'ha sabut greu, quan se m'ha acabat el temps, que no li he pogut dir, que això sí que sembla una autèntica novetat, i a més la trobem bé, i crec que el dia de la compareixença li ho vam dir, que és el Servei d'Orientació Jurídica Penitenciària. Immediatament passo pàgines del pressupost per trobar el Servei d'Orientació Jurídica Penitenciària, i no he trobat ni els sis euros que li deia. Per tant, també farem una esmena per dotar aquest Servei, que crec que és una novetat i que em penso que ha d'estar atès.

I un aspecte que ens preocupa d'una manera especial és l'escassa dotació, la nul·la dotació, o a la millor no ho

he sabut veure, del Pla d'atenció a les víctimes. Vostè ha parlat molt, ha parlat del Govern, se'n parla al Govern de Madrid, tothom en parla, però després, a l'hora de veure els pressupostos, no hi ha res. Pla d'atenció a les víctimes. I, a més, vostè va dir «territorialitzada», i crec que és urgent que a això hi fem front, i em penso que es trobarà tota l'oposició i tots els grups parlamentaris de la cambra que estan d'acord a dotar i a fer-li una esmena específica perquè vostè l'estudiï i la pugui aprovar, perquè crec que és un tema prou important.

Senyor conseller, crec que amb els exemples i comentaris que he anat desenvolupant hi ha més que suficients arguments per a la presentació d'una esmena a la totalitat. Són uns pressupostos, ho reitero, que no compleixen la finalitat anunciada, no compleixen les mesures ni les línies estratègiques que el conseller de Justícia va anunciar. Crec que no es poden fer polítiques pròpies, que són uns pressupostos..., són els que s'han pogut fer, per altra banda, però que, en tot cas, amb un discurs més modest i no amb tants anuncis de coses que aquest any no poden fer, haurien comptat amb el nostre vistiplau.

I una altra cosa, i finalment ja. Els pressupostos per programes estan bastant mediocrement definits...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cuenca i Valero

Jo crec que l'any que ve...

El president

...se li ha acabat el temps.

La Sra. Cuenca i Valero

...l'any que ve m'agradaria assistir a una definició de programes i a un pressupost del Departament de Justícia a què puguem donar el nostre vot afirmatiu.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, pot fer la contrarèplica el senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

No, molt ràpidament. Sento decebre alguns diputats que demanaven que no hi hagués rèplica, però serà molt ràpid.

En primer lloc, senyora Cuenca, em sembla que vostè té una confusió entre el que és el pes específic del Departament de Justícia dintre del conjunt dels pressupostos, i una altra cosa molt diferent és el pressupost concret del Departament de Justícia, que, com li he dit, puja un 19,15 per cent, que són tres punts per sobre de la mitjana dels pressupostos.

Del concurs desert, ho sento molt, però li haig de tornar a dir el mateix: el 2001, l'aleshores conseller de Justícia va dir per escrit en aquesta cambra que el 2003 aquests jutjats estarien adjudicats, estarien les obres adjudicades, etcètera, i que estarien fins i tot en fase de construcció. Si no ho estan, el que jo haig de

dir és que aquí hi ha hagut un incompliment flagrant, perquè aquests municipis estan esperant aquests jutjats, i que em sorprèn que diguin que qui no està fent allò que havia de fer és el Govern actual, quan en aquests pressupostos és la primera vegada que dotem la construcció d'aquests nous òrgans.

Les trampes pressupostàries, les que li he dit són les que hi ha, i, per tant, mantinc que el dia 2 de gener hi havia aquest traspàs del capítol 6 al capítol 2.

Pel que fa a justícia de proximitat, el que acaba de dir –perdoni– em confirma –si vol, algun dia en podem parlar– una sospita que ja tenia per altres afirmacions: que em sembla que no tenen molt clar el concepte. La justícia de proximitat és una altra cosa. L'estem treballant; fins i tot l'estem treballant ara amb el Govern central per poder-la implantar, per poder-la desenvolupar. En parla la Carta de Barcelona, que després d'uns anys també el seu Grup va votar a l'Ajuntament de Barcelona. No són els jutjats de pau i no és tampoc endur-se a una sola ciutat, a un lloc de Barcelona i de l'Hospitalet tots els òrgans judicials. Cap d'aquestes dues coses és el concepte de justícia de proximitat, encara que, evidentment, els jutjats de pau poden contribuir-hi d'alguna manera.

Pel que fa..., m'he oblidat abans del senyor Montanya, que parlava de protocol –l'altre dia vaig estar amb un alcalde d'un poble que em va dir que volia posar un cap de «patracol». Doncs bé, deia que puja molt a Justícia. A mi em sembla, francament, que no s'ho ha llegit, perquè, si jo no ho he llegit malament, crec que el protocol de Justícia és el més baix de tots. I, coneixent com conec el conseller, també, d'altra banda, és un tema que no em sorprèn enormement. Per tant, em sembla que aquesta és una afirmació que a aquest Departament no li correspon, no li escau excessivament.

Per tant, ho reafirmo, és un pressupost que va en una línia determinada de treball estratègic, que dóna compliment a aquelles estratègies que ja s'han marcat en els diferents terrenys tant de política d'Administració de justícia com política penitenciària, com –com he dit també– millorar la gestió de personal, que era una qüestió que en aquest Departament feia especialment falta, i no és, per tant, un pressupost de transició, sinó que és l'inici d'un camí que, evidentment, amb pressupostos que seran per a tot l'exercici i que seran per als tres propers exercicis com a mínim, doncs, el que podrà serà, finalment, donar compliment a aquestes línies estratègiques que s'han marcat.

El president

Té la paraula per... *(La Sra. Cuenca i Valero demana per parlar.)* Senyora Cuenca...

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyor Masllorens, és que el pressupost...

El president

No, perdó, perdó, senyora Cuenca, no, pregunto per què demana la paraula.

La Sra. Cuenca i Valero

Sí, demano la paraula per contradiccions.

El president

És que estem en debat pressupostari, vull dir que no...

La Sra. Cuenca i Valero

Sí, em penso que..., senyor president, jo crec que en alguna altra ocasió ha donat vostè la paraula...

El president

Trenta segons, si us plau.

La Sra. Cuenca i Valero

Li reitero que la informació amb què vostè compta per examinar els pressupostos no és correcta. Li reitero la mateixa pàgina que li deia abans: Departament de Justícia, 12,7. És que vostès el que fan és una trampa, la trampa que els interessa; diuen: «És que vostès han gastat més del que hi havia pressupostat», però, a l'hora de parlar de l'augment, es fixen en l'inicial. La mateixa pàgina que li deia: pressupost de Justícia, 12,7; no la quantitat que vostè ha donat.

I dir-li que el pressupost sempre és un camí, no un inici d'un camí; un camí, sempre. El seu pressupost i el de qualsevol govern. Un camí per fer les polítiques que el govern defineix.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Ridao, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per fixar posició.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, si m'ho permet, i únicament per complementar alguns dels aspectes que molt bé ha tocat el ciutadà Masllorens en defensa d'aquest pressupost del Departament de Justícia, no?

Bé, ell citava molt bé que la renovació promesa pel nou Govern catalanista i d'esquerres, en matèria, almenys en l'àmbit del Departament de Justícia, comença a donar els seus fruits i el seu rendiment, i a produir els canvis que han de millorar l'àmbit del dret i de la justícia. Aquest és un pressupost que, d'entrada, incorpora algunes propostes, diguem-ne, ambicioses, renovadores, de les que, amb bona lògica, requereixen, per fer-les efectives, el convenciment que la justícia pot ser més pròxima, més àgil, més propera al ciutadà, però que en segon lloc requereixen, lògicament, també una inversió econòmica important, no? I és obvi que enguany el pressupost de Justícia –i no insistiré en un debat que ara fa uns instants tenia la senyora Cuenca amb el senyor Masllorens–, aquest és un pressupost molt més ben dotat, que s'incrementa de l'ordre de gairebé d'un 20 per cent.

Anem a pams. Com desglossem aquest esforç inversor important que fa el Departament de Justícia enguany?

Grosso modo, vostès saben que les competències que té aquest Govern i que gestiona aquest Departament se centren fonamentalment en l'àmbit de menors, de presons, de mesures alternatives a la presó i en els mitjans materials al servei de l'Administració de justícia, no? Concretament, en l'àmbit penitenciari hi ha un esforç important enguany, tenint en compte que aquest ha estat un àmbit tot sovint negligit i, a més a més, probablement perquè una part important de la nostra opinió pública, de la ciutadania, se sent tot sovint aliena, distant a la situació de les presons, i fins i tot la classe política tendeix a pensar que aquest és un àmbit que tot sovint no s'ha de prioritzar.

Però estem estrenant noves mentalitats, i aquest és un govern que també en aquest sentit vol canviar aquesta mentalitat, perquè entenem que les penes de presó han de servir no únicament per reinserir els interns que han infringit una norma penal, sinó que també, en definitiva, les penes de presó han de servir, doncs, o han de beneficiar el conjunt de la societat, perquè, en definitiva, no únicament l'intern, sinó tota la societat es beneficia del canvi d'actitud que pugui tenir l'intern quan surti d'un centre penitenciari després d'un temps de reclusió.

D'aquí que, després d'anys d'inoperància i de paràlisi en l'àmbit penitenciari, aquest sigui un pressupost que ja incorpora partides importants per fer uns centres penitenciaris més moderns, més posats al dia, amb programes seriosos en l'àmbit de la reinserció i que per primera vegada comencen a evocar, ni que sigui de forma molt genèrica, un autèntic estat de dret i social al nostre país.

Que les presons són una font de problemes i de conflictes, és una veritat incontrovertible, no?, però al mateix temps són absolutament necessàries. I, a més a més, ningú les vol a prop, i el mateix conseller crec que a hores d'ara ja n'és plenament conscient, d'això que acabo de dir. I que, a més a més, és un àmbit conflictiu pel que fa al personal, perquè, evidentment, les condicions de treball dels funcionaris tenen unes característiques molt específiques que requereixen un diàleg constant amb els sindicats, amb el conjunt d'interlocutors socials, etcètera. I que, a més a més, les darreres reformes legislatives en el terreny penal han augmentat el nombre d'interns, i que amenacen –si no ho han fet ja, si no ho han consumat– a col·lapsar i a saturar definitivament els centres penitenciaris actualment existents. Això és veritat.

Però és evident també que hi ha aspectes sobre què cal fer especial incidència, que afecten no únicament les infraestructures, sinó el tema del tractament, per tal que aquest sigui, evidentment, individual i personalitzat, com s'ha dit també avui. I això requereix també comptar amb equips de tractament i amb personal totalment preparat i degudament especialitzat. I aquest és un pressupost que apunta també en aquesta direcció.

I tot això és el que ha determinat un compromís polític molt clar de cara a la necessitat d'una actuació, per part de la conselleria, per millorar l'estat de les presons i adequar-les també a les seves necessitats humanes i materials; en definitiva, aquesta finalitat reinseridora i, en definitiva, això que és un mandat constitucional que tots volem servir.

I és per això que aquest és un pressupost que en el seu annex d'inversions diu molt clarament que a partir de l'exercici de l'any 2004 es posa en funcionament el departament, doncs, de règim tancat de Quatre Camins; es consoliden fins a dos-cents llocs de treball que fins ara eren absolutament precaris i, per tant, que amenaçaven amb una certa conflictivitat en l'interior de les presons; s'incrementen també les partides destinades al funcionament ordinari dels diferents centres; es reactiva, com s'ha dit, el treball penitenciari a través del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, i es comença –com no?–, lògicament, també a iniciar les actuacions necessàries per a la construcció d'un nou equipament penitenciari, com és el de la Catalunya central.

Amb aquest pressupost també –i amb això voldria acabar– s'aborda un altre dels grans àmbits fonamentals d'aquest Departament, que és l'àmbit de l'Administració de justícia, i, per tant, s'aborda la situació de molts jutjats, de molts òrgans tribunals a Catalunya que ara per ara no disposen encara del personal ni dels mitjans materials necessaris adaptats, per tant, a la nova realitat i al segle XXI, cosa que, com vostès saben perfectament, provoca, lògicament, una dilació molt greu en la tramitació dels diferents procediments i, per tant, una vulneració d'un dret de qualsevol justiciable, de qualsevol usuari.

La qualitat de la justícia passa, per tant, doncs, perquè els professionals disposin de mitjans suficients i d'una sòlida formació, i és per això que enguany aquest pressupost incorpora, jo diria, aspectes molt importants i tan anhelats i reivindicats des de fa anys, com la consolidació de nous mitjans per a la promoció de l'ús del català; la dotació per a la creació de nous òrgans judicials, concretament quinze, entre ells els nous jutjats mercantils; la consolidació de quatre òrgans judicials que ja van entrar en funcionament el desembre de l'any passat, i també la consolidació dels recursos necessaris dedicats al personal per evitar la precarització i l'interinatge que habitualment ha caracteritzat aquest col·lectiu.

En aquest sentit, també voldria esmentar que el Departament aborda de forma, per primera vegada, valenta i coratjosa una altra qüestió sempre prou conflictiva, com és el torn d'ofici, per tant, el dret a la justícia gratuïta, no només per garantir una retribució digna als diferents professionals, sinó també per garantir, en definitiva, una defensa de qualitat. I aquest és un pressupost que per primera vegada..., i espero que tingui continuïtat en els pròxims exercicis, per millorar, en definitiva, el torn d'ofici.

I, per tant, entre alguns aspectes que ja s'han citat també, aquests que acabo de citar configuren, en definitiva, un pressupost que és el pressupost que una justícia progressista, doncs, reclamava. I, per tant, des d'aquest punt de vista, no es pot dir sense recórrer a una certa demagògia, i –per què no dir-ho?– també a una certa injustícia, que aquest és un pressupost, doncs, que ha defraudat les expectatives de canvi en un àmbit tan sensible per als ciutadans com és el de la justícia i del dret. Per tant, creiem que és absolutament el contrari, i des d'aquest punt de vista el nostre Grup Parlamentari, evidentment, ja anuncia, lògicament, doncs, el seu vot en contra a les esmenes a la totalitat que han estat anunci-

ades i, evidentment, també recomana el suport i el vot favorable al pressupost que ha presentat el Govern.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. En matèria de justícia, el nostre Grup Parlamentari, entre altres preocupacions, té la de la situació de la població reclusa a Catalunya i el seu tractament, que ha de respectar unes mínimes condicions de dignitat i d'humanitat. No ens sembla tolerable l'abandonament d'aquestes persones, i per això ens agrada la millora prevista en els serveis sanitaris i de rehabilitació, amb especial atenció a l'augment substancial de les aportacions al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, que també rep aportacions del Departament de Treball, tot això amb la idea de donar feina i formació als interns, amb inversió en més tallers productius. És obvi que cal un augment de recursos en aquest camp, tot i que també cal una millor gestió d'aquests recursos que la que tenim, la que hi estem acostumats; major control i transparència en la utilització d'aquests recursos, perquè la realitat dels últims anys no la considerem satisfactòria.

També, davant de l'acreditada necessitat de crear nous centres penitenciaris, centres de menors i edificis judicials, i millorar, a més, els existents, ens sembla satisfactòria la decisió d'invertir de forma important en aquest camp i amb especial interès en la posada en marxa del Pla director d'equipaments penitenciaris i la primera fase del Pla director de justícia juvenil.

Cal dir en aquest punt que el pressupost del 2003 s'ha liquidat per sota de les previsions inicials d'inversions, la qual cosa no deixa de sorprendre, i també que en aquest apartat hem de tenir en compte les previsions de la societat GISA, que és l'executora de les obres i que destina a Justícia entorn d'aquests 7 milions d'euros del que és la seva inversió en obra pública.

Finalment, perquè només voldria destacar els quatre punts que ens ha interessat ressaltar, atès que apostem per una modernització de l'Administració de la justícia, ens sembla rellevant la decisió d'incrementar els mòduls percebuts pels advocats i procuradors que ofereixen serveis de justícia gratuïta, així com la previsió d'un major nombre d'actuacions per part d'aquests professionals.

Hi ha també majors despeses derivades de l'entrada en funcionament de nous òrgans judicials, i una idea de promocionar la normalització lingüística i les tecnologies de la informació.

En aquesta mateixa línia també ens sembla especialment interessant mencionar la major aportació al Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada, que potencia, per tant, les activitats de formació i de recerca.

Aquests són els trets principals que ens agradaria destacar del pressupost que es presenta per part del Depar-

tament de Justícia, que ha d'acompanyar el que hauria de ser el nou projecte polític en matèria de Justícia a Catalunya, que segurament és un dels temes més delicats que ha de tractar aquest nou Govern, i que s'han de resoldre mancances econòmiques, però també d'altres tipus. El tema és molt més complicat que això i aquí hi em de posar molts esforços de tot tipus, no només econòmics.

En definitiva, recolzem, doncs, el pressupost. Seguirem la seva gestió amb la màxima atenció.

I en coherència amb això també rebutjarem les esmenes presentades pels grups de l'oposició, que en aquest punt creiem que estan construïdes entorn d'un discurs que realment és aliè del que sorgeix de la comprovació de les dades del pressupost.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Passem al Departament d'Interior. I, d'entrada, per defensar les esmenes, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera... Cada vegada en quedem menys... (*Algú diu: «Els millors.»*) Els millors, potser sí.

Em dispenso a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel meu Grup Parlamentari al Departament d'Interior i a alguns dels seus organismes autònoms.

En principi, podem parlar d'un pressupost sense línies polítiques, sense marcar prioritats, en cap de les seves magnituds.

Analitzem d'entrada els grans números. És un pressupost que creix un 14,8 per cent; un 12 per cent si no comptem els organismes autònoms ni les empreses, i en el conjunt del pressupost de la Generalitat és un 3,4 per cent.

És un pressupost, com deia aquest matí l'honorable senyor Homs, continuista, però a la baixa. Cap novetat, cap novetat important i positiva de cara als ciutadans; negativa, alguna, que ja en parlarem.

L'increment, l'increment en milions d'euros, són 67 milions d'euros, en el que és la secció pressupostària del Departament d'Interior, però d'aquests 67 milions d'euros el 85 per cent és personal, i molt específicament la promoció nova de mossos d'esquadra. També ho ha dit el conseller d'Economia aquest dematí. Ha parlat dels departaments, i d'Interior ha dit 1.281 efectius entre mossos i bombers. Els números no em surten, perquè la promoció ha de ser bastant més gran, ja que comencem l'avançament del desplegament, però és el que ha dit aquest dematí el conseller d'Economia. Per tant, o ell s'ha equivocat o estem pensant en una promoció inferior.

No estan previstos, perquè no es veuen enlloc, els costos que representaran la incorporació del 15 per cent

d'altres forces i cossos de seguretat; un 15 per cent que s'han d'incorporar el mes de setembre o en el mes d'octubre, després de fer el curs, però aquest any, i, per tant, amb càrrec a l'any 2004.

El capítol 4 de la Direcció General d'Emergències té una baixa important, sobretot pel lloc on està la baixa, que és la campanya d'estiu. Disposarem de bastants menys milions d'euros que el que va costar la campanya d'estiu l'any passat. Hi han mancances importants en altres capítols de la Direcció General d'Emergències, i una baixa important en el capítol d'inversions, tant en les que ha de dur a terme el Departament, com en les que ha de dur a terme GISA.

Però analitzem ara en el seu conjunt les polítiques de seguretat. Vull començar la meua intervenció parlant de seguretat ciutadana i recordant el que es deia ara fa un any, o fa un any, quan es debatien els pressupostos del 2003, i el que deia molt concretament el diputat socialista que en aquell moment parlava. Deia que el desplegament de la nostra policia era molt important, que s'havia d'accelerar molt més per tal de donar resposta a aquelles comarques on encara la seguretat depenia d'altres forces i cossos de seguretat de l'Estat, i parlava del Baix Llobregat, del Vallès Occidental, del Tarragonès, de les Terres de l'Ebre; parlava d'un avançament fins i tot al 2007. Ho deia ell, ho deia el seu Grup, ho deia i ho va dir després el programa electoral i també el subscrit després, a l'inici d'aquest Govern, pel tripartit. Després no ho hem sentit gairebé mai més. Ara sembla que l'avançament fins al 2008 ja va bé. Al 2007 no ho sabem, si s'avançarà o no s'avançarà.

També aquell diputat deia que s'havia d'exigir al Govern, en aquell moment al Govern del PP, el compliment de les plantilles; que el Govern –el de llavors, el de CiU– no tenia la seguretat com una prioritat; que s'havia d'exigir a l'Estat el compliment dels seus compromisos. I ara què? S'han exigit? Jo recordo, almenys pels mitjans de comunicació, que l'honorable consellera va tenir una entrevista amb el ministre Acebes, i que li va parlar del tema de la seguretat i de les plantilles i que potser fins i tot s'havia de parlar d'incentius econòmics per tal que es quedessin a Catalunya. No he sentit més, ni he vist –potser m'ha passat per alt– que, ara amb el nou ministre de Seguretat, se n'hagi parlat, d'això. Si la seguretat era una prioritat ara ho ha de ser encara més, i s'ha de notar més. I pels pressupostos no es nota. Quantes coses es diuen en moments..., que després potser és millor pensar: «Per què no vaig callar?»

Estem en un procés de desplegament de la policia autonòmica imparable. Enguany entrem a Barcelona, i a més hem aprovat la modificació de la Llei de policia per donar entrada al 15 per cent d'altres forces i cossos de seguretat de l'Estat. Això en números rodons, aquest any, significaria un cent trenta policies més, que han de sortir d'alguna..., no de la promoció d'aquest any, seran annexos en aquesta promoció, però han de sortir el 2004. I torno a preguntar: on estan aquestes partides?

I l'avançament del desplegament? Ens ho hem sentit cada any. El 3 o el 6 de juny de l'any passat es va aprovar aquest avançament. Vostès ja van dir de seguida, l'endemà mateix, que no hi estaven d'acord, que s'havia d'avançar molt més. Jo crec que ara no tenen cap

problema per fer-ho; estan vostès aquí i a Madrid tenen el Partit Socialista. Per tant, jo crec que hauria de ser el moment ara de tornar a dir, amb bombo i platerets que l'avançament podria ser per al 2007. Però no. L'avançament es complirà, però es complirà el nostre, es complirà el desplegament que Convergència i Unió, quan va governar, durant vint-i-tres anys, va elaborar, va treballar, va negociar i va consensuar. I el va aconseguir l'any 94 i després, l'any passat, el 2003, va aconseguir accelerar aquest avançament.

Nosaltres, el que farem, i ja li ho podem assegurar..., que vigilarem molt de prop que aquest desplegament es faci i es faci bé, arribi a bon port i es compleixin totes les resolucions d'aquest Parlament en matèria de seguretat. Però es comença malament. I es comença sense considerar-lo una prioritat, tant que parlaven i avui això no és una prioritat!

A la proposta del pressupost per al 2004, no es reflexionen tampoc les inversions necessàries per efectuar el desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona per al 2005. Són inversions molt importants, que suposen un increment per sobre del que tenia previst el nostre Govern, perquè s'ha canviat el model quant a la ciutat de Barcelona. I hi ha un increment almenys de 54 milions d'euros, però no veiem on estan les partides d'inversió per destinar a les comissaries, a les ABP que siguin necessàries per a la ciutat de Barcelona.

D'altra banda, i ja entrant en el capítol de personal, no es preveu el reconeixement legal del pas del D al C dels funcionaris de l'escala bàsica. Això estava aprovat en els acords sindicals i tampoc hi surt. No sé ben bé per què.

El mateix respecte de les despeses corrents. S'incrementen els efectius en un percentatge molt important, però els carburants i la telefonia són més baixes que les previstes en el pressupost del 2003. O sigui, tindrem més policia, perquè el desplegament vindrà i perquè una gran part del cost econòmic del desplegament ve de l'Estat, de l'acord que vam fer amb l'Estat, tindrem més vehicles, però probablement no podran sortir a fer el seu servei, perquè no tindran carburants, no podran telefonar, perquè les despeses han baixat en picat.

I parlem d'Emergències. Quin nivell d'inversions està previst en vehicles, en parcs de bombers? Com s'afrontarà la campanya d'estiu? Després de la decapitació recent de la cúpula de bombers, i no em refereixo només al director general, sinó a la reestructuració d'aquesta Direcció General, just enmig de la campanya, vostès creuen que es pot fer una bona campanya d'estiu? Vostès pensen que l'ànim dels professionals d'emergències està alt i optimista quan els seus caps han estat destituïts o a punt de ser destituïts?

I si parlem del pressupost, és un pressupost continuista. Cal destacar l'absència de la previsió pressupostària per a la creació de l'escola de bombers. Aquest va ser un compromís, un compromís amb els sindicats, un compromís signat el 20 de juny del 2003. I les obres estan per licitar. Tampoc hi ha res.

En el capítol 2, molt per sota, les previsions, de les necessitats reals. Hi hauran de fer front indefectiblement,

però, com el tripartit s'ha cansat de parlar de reducció del 2 per cent de les despeses corrents, aquí sí que ho han fet, o sigui, en aquesta conselleria sí que ho han complert. I es percep, com he dit abans, en els carburants, en la telefonia, en tots aquells aspectes que precisament en aquestes direccions generals són importants.

Vull recordar, en el tema d'inversions, tot el que s'ha fet en aquests darrers dos anys, tots els parcs que s'han tirat endavant, que s'han inaugurat, que estan en vies d'inaugurar-se, perquè és l'únic que hi ha en el pressupost, pagar algunes de les inversions que ja estaven o fetes o a punt de ser acabades. Es van adjudicar les obres del Parc de Bombers de Cambrils, de Montblanc, de Sort; estaven en curs les obres de Santa Coloma de Gramenet, o bé els parcs ja en funcionament d'Ascó, Banyoles, la Seu, Calonge, Sant Feliu de Llobregat, Ulldecona i Tàrraga, a part de les grans reformes que es van fer al Cencat de Bellaterra i al de Tarragona i Terres de l'Ebre. Què tenim ara? Doncs, simplement el mateix que vam fer nosaltres i res de nou.

I vull fer-los un suggeriment: si repassen al Llibre blanc dels bombers el Pla director, veuran que allà s'estableixen quines són les prioritats. I en el marc dels parcs futurs necessaris, jo li suggereixo quatre parcs. Un, el que ha de substituir el de la Bisbal, perquè la Bisbal no troba terreny ni ofereix terreny, ni res de res, i, en canvi, Celrà ja ha donat un terreny, ja està aprovat pel seu Ple de l'Ajuntament. O bé el parc de Valls: no tindrà cap problema, segur, a trobar terrenys, i, en canvi, és molt necessari. O el Parc de Badalona o el Parc de Gavà, que és un parc que té moltes sortides l'any i que en aquest moment és un parc que necessitaria o bé una reforma total o bé una obra nova. El seu cost? Cinc milions d'euros. Tampoc és tant; al costat de la poca inversió que hi han dedicat, jo crec que dedicar 5 milions d'euros a nous parcs de bombers seria positiu.

I anem, jo diria, al programa estrella d'aquesta conselleria, que és el Servei Català de Trànsit. És realment una prioritat del Govern actual la política de prevenció contra els accidents de trànsit? Fa anys que a la Unió Europea s'ha treballat amb seriositat per minimitzar el nombre d'accidents en aquest àmbit; hi ha intentat implicar tots els governs dels Estats membres i tota la societat.

A Catalunya, des de l'any 1999, a finals, que vam assumir les competències per delegació de l'Estat, per l'article 150.2 de la Constitució, aquest tema ha estat un tema prioritari, ha estat un tema afrontat políticament. I així ho demostren les polítiques portades a terme de prevenció, de sensibilització, de formació, d'increment dels controls d'alcoholèmia, de persecució dels infractors al volant, i ho demostren els diferents plans de seguretat viària així com les inversions que es van dur a terme des del 99, però molt especialment en la darrera legislatura, per tirar endavant aquesta competència i aquesta política.

En un tema com aquest, Catalunya va començar més tard, però va començar amb contundència i amb valentia. Pensàvem que el nou Govern també ho tenia clar; almenys ho semblava amb les declaracions a què des de bon principi ens va acostumar la responsable d'Interior: persecució dels conductors imprudents, mesures per

controlar l'excés de velocitat, establiment de radars a les carreteres, reunions amb la fiscalia, campanyes de sensibilització, controls d'alcoholèmia, educació viària, bla, bla, bla, bla. Propostes de modificació de la legislació, no sabem on són, no s'han portat aquí, no sabem si s'han portat a Madrid.

Però sembla que tot eren paraules i anuncis, i, si m'ho permeten, un punt de demagògia. Tot quedarà en uns quants radars i en la tramesa de fotografies d'accidents mortals als familiars dels infractors del volant. Així es desprèn del pressupost del Servei Català de Trànsit per al 2004. Es preveu un nivell d'ingressos de 48,5 milions d'euros en comptes del 39 milions del 2003. És a dir, quasi un 25 per cent més que el 2003. Per posar un exemple, els Mossos han de posar multes cada dia per valor de 132.000 euros, 22 milions de pessetes. Lògicament, a base...

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...de multes i sancions...

El president

...se li ha acabat el temps.

La Sra. de Gispert i Català

...però el més greu —un segon— és que no reverteix en Trànsit, i pitjor, la partida d'inversions és encara més baixa, en 3 milions; es redueix...

El president

N'han passat uns quants...

La Sra. de Gispert i Català

...en un terç. Aquesta és la política de trànsit del Govern tripartit? Aquesta és la voluntat política de la conselleria?

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Daniel Sirera, pel Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, tenint en compte l'hora i que encara queden alguns diputats, estalviaré alguns dels meus arguments. I suposo que també m'ho agrairan, sobretot l'honorable consellera.

No repetiré, com deia, molts dels arguments que la diputada de Gispert ja ha utilitzat, no?, i en què el nostre

Grup Parlamentari hi coincideix de manera plena. Durant tota la tramitació dels pressupostos tots els diputats del tripartit —els diputats socialistes, els d'Iniciativa i els d'Esquerra Republicana— han parlat que aquests són els pressupostos més transparents de la història democràtica de Catalunya, tots, i segurament vostè també ho dirà, perquè crec que això forma part de la consigna que els ha donat el seu Grup Parlamentari, no?: són els pressupostos més transparents.

Però, bé, jo, de veritat, veient el pressupost d'Interior, que és el que he tingut l'oportunitat d'estudiar, i al fil del que deia la senyora de Gispert, que falten moltes coses, jo crec que més que transparent aquest pressupost sembla una mica el conte del rei que anava nu, perquè no és que sigui transparent, honorable consellera, és que no hi ha res, és que hi han moltes coses de les que hi ha fet abans referència la senyora de Gispert i que jo no repetiré, el desplegament dels Mossos a Barcelona..., un seguit de qüestions que no apareixen en el pressupost.

Per tant, no sé si es pot titllar de transparent, però com a mínim de certa inexistència d'algunes de les coses prioritàries i que el seu partit i que els seus partits van reclamar insistentment quan estaven a l'oposició; malauradament no es veuen reflectides en aquest pressupost presentat.

En tot cas, el pressupost del Departament d'Interior és, des del nostre punt de vista, un pressupost amb poca ambició política, ni tan sols es pot titllar de continuïsta respecte als dels anteriors governs de la Generalitat, i ens trobem davant d'un pressupost regressiu que no serveix, ni de bon tros, per garantir la seguretat als ciutadans de Catalunya.

Què és el que veiem en aquest pressupost de la Generalitat? Doncs, miri, pel que fa a Emergències i Seguretat Civil, increment de les retribucions, només de les complementàries; increment molt considerable dels recursos adreçats a l'externalització dels treballs, a la privatització de determinats treballs; congelació de les subvencions als bombers voluntaris, amb el que això significa, honorable consellera, de manca de recursos per a l'extraordinària i la important tasca que realitzen amb els pocs recursos de què disposen.

S'han congelat també les transferències de capital a les corporacions locals pel que fa a la construcció de nous parcs de bombers. No apareix per enlloc una cantarella recurrent del seu partit en els darrers anys, no?, que era dotar el telèfon d'emergències 112 de la capacitat operativa que els catalans reclamaven d'aquest servei, no? I és cert que històricament vostès han posat com a exemple d'un bon funcionament del 112 el servei d'emergències que té la Comunidad de Madrid, per cert, ho recordo, governada pel Partit Popular. I ni un euro, ni una sola referència a aquest servei. Bé, en tot cas, si no tenen ni un euro per anar a Madrid a copiar, ja direm a la nostra gent de Madrid que vinguin aquí a donar-los alguna mena d'orientació de com s'ha de muntar perquè sigui eficaç aquest servei d'emergències.

Pel que fa a la seguretat ciutadana, s'incrementa considerablement les partides destinades, com no podia ser d'altra manera, a publicacions i premsa. Es congela,

malauradament, honorable consellera, la partida corresponent a la coordinació necessària que han de tenir els Mossos d'Esquadra amb la policia local, amb les policies locals. Es redueix també, de manera preocupant, per una banda, la partida adreçada a formació, i, per l'altra, es redueix també la partida adreçada a carburants, la qual cosa ens recorda una mica aquella instrucció que va donar l'ara president de la Generalitat i aleshores alcalde de Barcelona a la Guàrdia Urbana, que instruïa els membres de la policia local de Barcelona que no fessin quilòmetres per estalviar benzina, i, per tant, que s'aturessin en un punt i que estiguessin allà una estona per estalviar benzina.

Bé, jo crec que aquesta reducció força considerable de carburants significa, des del nostre punt de vista, que el Govern està limitant de manera considerable els recursos adreçats a la mobilitat de la Policia de la Generalitat i, per tant, posant d'alguna manera en perill la seguretat dels ciutadans de Catalunya en limitar el patrullatge dels nostres agents.

Pel que fa a la seguretat viària, i malgrat que no depèn directament d'aquest Departament, recursos absolutament insuficients per acabar amb els trams de concentració d'accidents, manca de recursos per a la investigació dels accidents de trànsit, inexistent coordinació amb els ajuntaments i manca de recursos pressupostaris per a campanyes de sensibilització social. No s'han previst tampoc recursos per eliminar les barres d'empara a les carreteres catalanes, que acaben amb la vida de molts motoristes. I, en definitiva, honorable consellera, podem afirmar que aquest és un pressupost que posa de manifest la manca d'ambició política del nou Govern per resoldre, no només els nous, sinó també els vells problemes que afecten la seguretat dels catalans.

Miri, no s'ho prengui malament, però sembla que algú hagi fotocopiat els pressupostos de l'any passat, hagi canviat algunes partides perquè no es noti... S'ha copiat certament malament. I el problema és que s'han reduït, com li he dit, algunes partides, se n'han congelat unes altres, i, malauradament, s'han reduït i s'han congelat aquelles partides que són més importants i més necessàries per garantir la llibertat i la seguretat dels catalans.

En tot cas, honorable consellera, jo espero —i li desitjo sort, també— que en els propers pressupostos, en els de l'any que ve, recullin tot allò que vostès van reclamar i van prometre quan estaven a l'oposició que en aquests pressupostos no surt i que al nostre Grup Parlamentari, ja li ho dic, ens sonava bé.

Per tant, jo lamento no haver pogut trobar en aquests pressupostos tot allò que vostès havien promès des de l'oposició, i, per aquesta raó, honorable consellera, senyores i senyors diputats, honorable president, el nostre Grup votarà en contra del pressupost. *(Veus de fons.)* Del pressupost, votant a favor de la nostra esmena, com és una obvietat, senyor diputat.

El president

Per fer el torn en contra, té la paraula el senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., moltes gràcies, honorable consellera, per la seva presència en aquest debat. No sempre ha estat així, no sempre el conseller o la consellera d'Interior ha estat participant del debat de pressupostos, i per nosaltres és un honor que vostè participi d'aquest debat. Encara que, de vegades, no servirà de gaire, no servirà de... (*Veus de fons.*) No, no sempre. I consta en el *Diari de Sessions*, senyor Daniel Sirera, que precisament vostè i algun altre diputat, a l'anterior debat, es va queixar de la falta de presència d'algun conseller en aquest debat, i també el senyor Ribó.

En qualsevol cas, estem davant d'uns pressupostos, ja s'ha dit, i també en el cas del Departament d'Interior, d'uns pressupostos de transició, fonamentalment per un motiu, per una herència absolutament negativa de l'anterior Govern, de Convergència; uns pressupostos que tenen poc marge de maniobra i que, per tant, ens donen aquest poc marge, fonamentalment, fruit d'una deficient gestió del Govern anterior, i que ha permès que les finances de la Generalitat de Catalunya, dia a dia, any rere any es vagin deteriorant fins al punt en què ens trobem en aquest moment, que és que tenim un dèficit absolutament galopant, que tenim un endeutament del 12,7 del producte interior brut i que tenim una despesa desplaçada al voltant de 3.000 milions d'euros, situació que ara ha d'assumir aquest nou Govern de Catalunya.

Uns pressupostos, per tant, de transició, de continuïtat segurament, que han d'assumir tota aquesta situació. Però també en part són uns pressupostos, com deia el conseller d'Economia aquest matí..., són també uns pressupostos de canvi. Lògicament un nou govern també planteja canvis en l'orientació del pressupost.

I això, suposo, el canvi, és el que motiva la presentació de l'esmena de retorn del pressupost de l'actual conselleria d'Interior, els canvis que planteja al nou pressupost, per part de Convergència i Partit Popular.

I són uns pressupostos en part de canvi perquè la situació en què ens hem trobat la conselleria d'Interior necessita canvi, senyor Sirera, la situació que ens hem trobat necessita canvis, i això vostè ho ha repetit moltes vegades des d'aquest faristol; necessita canvis per garantir millor la seguretat dels ciutadans, per fer més prevenció a les emergències i per fer un desplegament més ràpid, i per fer també una seguretat més propera. I aquests canvis —més desplegament, més seguretat i fer el desplegament més ràpid— són els que apareixen —aquestes prioritats— en el pressupost.

Jo definiria ràpidament les dues grans línies del pressupost del 2004 al Departament d'Interior. En primer lloc, accelerar el desplegament dels Mossos d'Esquadra, amb una previsió..., certament que ja estava previst el desplegament a Barcelona, el desplegament a l'Anoia, el predesplegament a la ciutat de Barcelona, tres-cents agents de Mossos d'Esquadra per al Fòrum, i al voltant de cent efectius per a un predesplegament a les comarques de Tarragona. Per tant, hi ha un increment del nombre d'efectius d'aproximadament un 12 per cent, del nombre de vehicles, d'un 12 per cent, i dels metres quadrats d'edificis i d'instal·lacions.

Vostè diu: «No apareix en els pressupostos, el desplegament de Barcelona.» És cert. Senyor Sirera, ha aparegut el desplegament de Girona en els pressupostos alguna vegada? O el de Lleida? O el de l'Hospitalet? Mai —mai. No apareix en els pressupostos el desplegament de Barcelona. Això vol dir que no farem el desplegament de Barcelona? No. El farem, i està previst de fer-lo i ja s'estan dotant els efectius necessaris.

En el cas d'Emergències i Seguretat Civil, exactament el mateix. Miri, vostè sap perfectament igual que jo, que ens hem trobat la situació que ens hem trobat. La situació dels vehicles de bombers anomenats «egipcis» era la que era. I aquest Govern ha d'assumir una reposició de cinquanta-vuit vehicles nous de bombers, els anomenats «egipcis». I això és una inversió molt potent en el Departament d'Emergències i Seguretat Civil. Però és que, a més a més, hi ha un pla director d'emergències i de noves tecnologies, que s'està posant en marxa; hi ha un pla de millora de les infraestructures i la rehabilitació del Parc de bombers absolutament potents; hi ha una renovació, també, de la flota de vehicles mitjançant el *renting* de cent tres vehicles operatius, i, també, la incorporació de cent trenta-set nous efectius. Tot això permetrà, d'alguna manera, desenvolupar el que nosaltres..., com vostè deia, el nostre Programa integral d'emergències i el projecte 112.

Miri, no és cert, de cap de les maneres, que hi hagi un estancament pressupostari en la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil. No és cert —no és cert. Capítol per capítol, hi ha un increment: capítol primer, un increment al voltant d'un 10 per cent; capítol segon, un increment al voltant del 50 per cent; capítol sisè, un increment al voltant del 14,3. I és..., capítol quart, un increment al voltant del 6,6. I és cert, en el capítol 7, la partida de parcs de bombers voluntaris és exactament la mateixa, és cert. No hi ha un decrement, és exactament el mateix conveni. Hi ha una congelació d'aquesta partida. Però, del voltant del conjunt del pressupost de la situació d'emergències hi ha un creixement molt important d'aquestes partides, encara que, d'una partida molt concreta, que és el conveni, de 180.000 euros, de voluntaris, hi hagi una congelació de la partida, encara que molts d'aquests voluntaris ja han passat o passaran a formar part de la plantilla del Cos de Bombers. I jo crec que aquests són els elements que representen el canvi en el pressupost que presenta el Departament d'Interior.

I, per què vostès presenten una esmena de retorn? Perquè hi ha una baixa en el pressupost del conjunt del Departament? Perquè han baixat les inversions en el Departament d'Interior? Perquè hem suprimit algun programa que hi havia abans i que ara no hi és? Perquè consideren que és un pressupost insuficient? Ah..., o sigui, el de l'any passat, que era més petit, van votar-hi a favor; aquest any que és més, el pressupost, el consideren insuficient. Home..., una mica de barra sí que té, senyor Sirera! —una mica de barra sí que té, senyor Sirera!—, el de l'any passat, si em permet l'expressió —el de l'any passat—, era més petit que aquest, el pressupost, i vostès hi van votar a favor perquè el consideraven completament suficient, i el d'aquest any, que és més gran, el consideren insuficient.

Voten vostès l'esmena de retorn perquè tenen prioritats diferents? Quines? Voten en contra perquè vostès tenen

una proposta millor? No l'han presentada. Sincerament, voten i fan..., i presenten aquesta esmena de retorn per inèrcia, perquè segurament no els queda un altre remei i perquè no tenen, en absolut, convicció de tot el que vostès han presentat.

Miri, jo no voldria contestar un per un els arguments que han emprat vostès. Senyor Sirera, si m'ho permet, ràpidament, en el tema 112, cregui'm, tècnics de Catalunya han anat a col·laborar amb els tècnics de Madrid de tu a tu, eh?, i han ensenyat als tècnics de Madrid moltes coses, també. I a Catalunya tenim magnífics tècnics, en el tema del 112, també, sense que el projecte Madrid jo no dic que estigui molt correcte.

El pressupost de l'Escola de Policia, el pressupost de formació, s'incrementa un 23 per cent. Com pot dir, vostè, que baixem en l'aspecte de formació? Hi ha un increment d'un 23 per cent. I el que sí que és cert, i ho diem, és que volem fer un major control de la despesa, i el farem. Volem reduir la despesa de telèfon i de carburant? Sí, i ho farem i ho volem fer. Això és una crítica? Voler reduir la despesa corrent és criticable, senyor Sirera? Jo crec que no.

Miri, senyora exconsellera, durant tot el matí hem sentit que el Grup Socialista estava parlant permanentment del passat. Fa un moment s'ha produït una inversió. Vostè ha parlat permanentment del passat. Feia falta explicar tots els parcs de bombers que vostès van fer, en aquest debat? Feia falta? Feia falta que vostè ens expliqués totes les coses que vostè va fer tan bé en matèria de trànsit, en aquest debat? Feia falta? Feia falta que vostè expliqués que totes les coses que aquí es fan, vostès ja les tenien més o menys pensades?

Estem parlant, com deia el senyor Rull, que està present en aquesta sala, hem de parlar de futur, eh?, hem de parlar d'idees noves i del que plantejarà el nou Departament. Però, miri, no hi ha una baixa en Emergències. Hi haurà una nova promoció de Mossos d'Esquadra. L'avançament del desplegament de Mossos d'Esquadra, en seu parlamentària, a hores d'ara..., que jo vull escoltar algun representant del Govern que em digui quina és la data de finalització.

Jo he escoltat, he participat en totes les reunions, en totes les comissions, i la data que jo tinc, a hores d'ara, és que vostès volien acabar el desplegament el 2010. Aquesta és la informació que jo tinc. Potser estic equivocat –potser estic equivocat.

Fora d'aquí, als diaris..., sí, cada vegada que nosaltres dèiem que volíem acabar el 2010 vostès avançaven un any, però la data que vosaltres..., que vostès han donat en seu parlamentària és el 2010.

Nosaltres volem fer el compliment, i exigirem el compliment de les plantilles de Policia Nacional i de Guàrdia Civil que hi han a Catalunya; les que queden, perquè..., mare meva, com tenim el pati! –mare meva com tenim el pati! Nosaltres ho exigirem al Govern, i la consellera ho està fent ja en aquest moment, cosa que, sincerament, vostès no van fer.

Vostè diu que nosaltres estem fent el *nostre* desplegament. Miri, el desplegament de Mossos d'Esquadra no és de ningú, és del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. No és el seu ni és el del Grup Socialista, és

el de tots; és el que va aprovar aquest Parlament de Catalunya ja fa molts anys. I no és ni de cap partit ni, en el fons, de cap Govern, és el desplegament de tots, i nosaltres ho farem el millor que sabem, segurament, com vostès també ho van fer.

És cert, a Barcelona es faran deu comissaries. És cert, es faran deu comissaries. Quantes comissaries tenien previstes, vostès, a la ciutat de Barcelona, per al desplegament? Cinc? Doncs, nosaltres en farem deu. I això ens ho critiquen, també. I això ens ho critiquen: que volem fer més comissaries.

Llibre blanc de bombers. On es va aprovar, aquest Llibre blanc de bombers? En quin departament, en quina seu parlamentària, en quina comissió, en aquesta sala...? Com es va aprovar el Llibre blanc de bombers? On és aquest llibre? Està posat a disposició dels grups parlamentaris? El coneixem tots? Qui el va aprovar? Qui el va aprovar, senyors consellera? (*Veus de fons.*) Ah, no ho sap, qui el va aprovar... Doncs, miri, nosaltres tampoc sabem qui el va aprovar. Però de tot aquest rast de parcs de bombers que vostè ha dit que vostè va fer, perfectament, nosaltres pensem que molts d'aquests parcs estan en una situació de millora i, per tant, fem el Pla de millora, però el que sí que li assegurem és una cosa: que la plantilla del Cos de Bombers que hi ha en aquest moment està absolutament il·lusionada amb un nou Govern que té ganes de fer les coses d'una manera diferent. I no està, com vostè deia, absolutament deprimida per la situació en què vostès ho van deixar.

Moltes gràcies, senyor president. També he mirat d'assumir el compromís d'acabar com més aviat millor.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, si vol fer un torn de rèplica, la illustre senyora..., l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Ho faré des de l'escó estant. Miri, continuo amb el mateix que he dit al principi: ni línies prioritàries, ni grans objectius, sinó una continuïtat, però a la baixa.

Quan vostè parla del Pla de bombers..., home, el primer que ha de fer és mirar en els arxius del Parlament. Va ser tramès al Parlament, perquè va ser el Parlament el que va demanar que es redactés aquest Pla de bombers. Es va enviar a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana en el mes d'abril o maig de l'any passat. I la senyora consellera ho té en el seu Departament. El que passa és que, com que eren alguns dels projectes que havia portat el Govern de Convergència i Unió, doncs, lògicament, deu estar en un calaix o en el tercer calaix d'algun armari.

Per tant, es va aprovar, es va redactar pels bombers, per personal especialitzat; el Departament d'Interior el va aprovar i el va trametre al Parlament, tal com s'havia demanat des del Parlament.

Jo parlo dels nous parcs i de les noves inversions perquè és que no hi ha res nou. He de parlar del que nosal-

tres hem fet a veure si se'ls encomana una mica i llavors vostès fan noves inversions, perquè l'únic que faran aquest any és pagar les inversions que nosaltres hem fet en els darrers anys. Per tant, per això parlo, per donar idees, i per això dic les idees que surten del Pla director de bombers.

Miri, i ja, finalment, en temes de trànsit, no n'han parlat, hi han passat –hi han passat–, així, de puntetes. Tenen un pressupost de despeses, aquest any, 6 milions d'euros més baix que el de l'any 2003, però pugen en 10 milions –quasi en 10 milions– les sancions i les multes, els ingressos; els ingressos per sancions i per multes.

Però és que no repercuteix en trànsit, honorable consellera. No hi repercuteix. Se'n van cap a la Generalitat i suposo que cap a la Caixa General, per poder repartir a altres departaments, no diu enlloc que revertirà en trànsit. Per tant, quan vostè parla de polítiques de prevenció, de sensibilització, de noves màquines, de nous radars, d'on traurà els diners, si gastarà menys que l'any passat: 6 milions d'euros menys? Això és la gran novetat del seu pressupost. Aquesta és la gran novetat, en positiu, com deia aquest matí el conseller d'Economia, per als ciutadans de Catalunya: 22 milions de pessetes cada dia s'han de recaptar a base de multes i sancions, i, a més a més, aquests 22 milions no aniran a trànsit i a polítiques de trànsit, que hi estaríem molt d'acord, malgrat l'increment, no, aniran a altres departaments de la Generalitat per a altres finalitats. Per tant, déu n'hi do la política de trànsit que fa aquest Govern. Déu n'hi do les paraules, els discursos, la buidor dels seus continguts, però, a l'hora de la veritat, doncs, ni un euro més, sinó 6 milions d'euros menys per a polítiques de trànsit. Aquesta és la guinda, i repeteixo el mateix: ni prioritats ni objectius, continuïtat pura, continuïtat. I no sabem quines són ni les inversions ni res del que vostè ha parlat ara en la seva intervenció.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument. Perquè, senyor Pérez, vostè diu que aquest diputat ha reclamat sovint canvis des d'aquesta tribuna. I té vostè raó, no? És cert, i ara que estem en família li ho puc confessar: jo fa set mesos que m'he fet ciutadà pel canvi, i, per tant, ja li avanço que anirem reclamant canvis, canvis en el futur, sobretot canvi de Govern. (*Remor de veus.*)

En tot cas –en tot cas–, és cert, no? Nosaltres volem canviar, però canviar per millorar, senyor Pérez. És clar, un pressupost que no retalli les partides de formació, que no congeli les subvencions als bombers voluntaris, que no congeli les transferències als ajuntaments, que no retalli els recursos perquè els mossos d'esquadra puguin patrullar pels pobles i els carrers de les nostres ciutats. Volem canviar per millorar, senyor Pérez, no per anar cap endarrere.

I vostè ha dit que no és cert el que jo he dit. Jo li demano –de veritat, li ho demano– que compari. No es quedi

només amb els papers que li passin de la conselleria. Agafi els pressuposts de l'any passat, agafi els d'aquest any, i veurà com tot el que jo he dit és, simplement, veritat.

El president

Senyor Pérez...?

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Miri, jo ja no parlaré més del passat, senyora consellera. Si vostès ho van fer molt bé en el tema de bombers, si està aquí en els arxius del Parlament, perfecte. Jo vull parlar de futur i el que sí que li puc dir és una cosa: que és cert que nosaltres hem de fer moltes coses que vostès van deixar de fer. És cert. I ho farem ara perquè ens hem trobat ara moltes factures als calaixos que nosaltres hem d'assumir, i ara les hem de pagar nosaltres.

I de despesa desplaçada, per exemple, fins i tot, tenim despesa desplaçada de l'aigua, de gas, de l'electricitat i de telèfon; fins i tot, això forma part de la despesa desplaçada que ha d'assumir aquest Govern. Senyor Sirera, això és així. És molt dur, eh? Això és així, així de dur.

Tot el que recapti el Servei Català de Trànsit s'ha de quedar en el Servei Català de Trànsit, o no –o no. Home, tot el que recapti l'EAJA s'ha de quedar en el Departament de Joc i Espectacles? Jo crec que no. Tot el que recapti... (*Veus de fons.*) Ah, exacte, no és el mateix. Tot el que recapti el Servei Català de Trànsit pot anar a acabar amb els punts negres, sí o no? Sí. I això no és, potser, quedar-se a trànsit. I això és, potser, anar a d'altres partides. Però també, i ho podem dir, consellera..., i si alguna de les coses que recapta el Servei Català de Trànsit va a partides socials, doncs, no passa res tampoc, eh? Tampoc passa res, en aquest Govern tampoc passa absolutament res. Amb el perdó de la consellera, eh? Amb el perdó de la consellera, que jo crec que aquesta ha de ser la nostra política.

Senyor Sirera, no és cert que es retalli la partida de formació. No és cert. El pressupost de l'Escola creix un 23 per cent –el pressupost de l'Escola de Policia creix un 23 per cent. El pressupost de bombers creix en una quantitat al voltant..., similar, entre el 15..., és cert, això és així, senyor Sirera, i li dic una cosa en què vostè té raó, és cert hi ha una congelació de la partida de col·laboració amb els ajuntaments, però pensi que històricament aquesta partida s'ha quedat a zero, i jo estic convençut que la voluntat d'aquest Govern és que per primera vegada aquesta partida, que està dotada, s'executi d'una vegada, i que..., exacte, i que el pressupost de col·laboració amb policies locals i amb els ajuntaments, com passa, per exemple, en el cas de bombers, s'incrementi definitivament. En qualsevol cas, jo estic convençut, senyor Sirera, que en qualsevol altra circumstància vostè també votaria a favor d'aquests pressupostos d'Interior.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, els que queden, bé, aquest és un pressupost que, com s'ha dit, s'ha fet amb un marge estret, molt condicionat per l'herència de l'anterior Executiu. Per tant, és un pressupost que està dissenyat en aquests paràmetres. Hi ha un increment de l'esforç inversor, malgrat aquests paràmetres, i voldria assenyalar que en aquest cas, en el cas de la conselleria d'Interior, com ha estat la línia de tot el pressupost en totes les conselleries de, malgrat aquests condicionants, malgrat aquest marge estret, hi ha hagut una voluntat d'austeritat i reducció de la despesa corrent, especialment la discrecional, un 2,1 per cent en el conjunt dels pressupostos, com s'ha dit avui repetidament i és important d'assenyalar. Voldria dir que, malgrat això, algú podria pensar, doncs, que en aquest cas de la conselleria d'Interior això no podria ser així, perquè, evidentment, hi ha el compromís del desplegament de mossos, que suposa un increment de la despesa de capítol 1 molt important; hi ha uns dèficits de fa temps en la Direcció General d'Emergències, que algú podria dir també cobrir, tornar a cobrir aquests dèficits que més endavant esmentarem, principalment en el capítol 2, en manteniment, etcètera, doncs, també suposaria no poder fer aquestes inversions, i no és així, sinó que és ben diferent, sinó que igualment es manté aquest compromís.

El desplegament de mossos requereix un increment de personal importantíssim, però, malgrat això, es segueix amb l'objectiu que dèiem d'un pressupost on s'aposta per la inversió. En el seu conjunt, el Departament augmenta quasi un 13 per cent, com deia, les dotacions de personal, hi ha un increment de 1.281 noves dotacions en mossos i bombers, amb una nova convocatòria prevista de 1.461 dotacions de mossos d'esquadra i un increment d'aquest tipus és evident que també és un element que condiciona el pressupost en el conjunt. No ha estat així, doncs, no hi ha hagut ajornament de les inversions. Exemples d'inversió: tres-cents noranta vehicles per atendre necessitats en seguretat i emergències; 5 milions d'euros per a arranament de parcs; 7,5 d'inversió en tecnologia de comunicacions, i d'altres que anirem esmentant més endavant.

Però no només els condicionants no han fet que el pressupost abandonés les inversions, sinó tampoc ens han fet desistir de veure uns pressupostos en què també hi han canvis, canvis en el concepte de desplegament, canvis en el concepte que es té de la seguretat, de més proximitat, i també, de seguretat ciutadana, i també pel que fa al respecte als conceptes de seguretat civil, orientats més a una tasca preventiva. El desplegament..., el novembre del 2004 veurem el desplegament a l'Anoia, cent trenta-cinc efectius, 2.330 metres quadrats de comissaria, un cost de 2,5 milions d'euros. Tenim ple desplegament a Barcelona, i aquí sí que m'agradaria esmentar que em sembla que en el cas del desplegament a Barcelona és on es veu un canvi important en la direcció, en el concepte que es té de seguretat de ciutadana; entre fer cinc i deu comissaries a la ciutat de Barcelona no és només una diferència de nombre, l'avantatge no és que tinguem cinc comissaries més, l'avantatge és que tenim cadascun dels districtes amb la seva comissaria, que cada comissaria està vinculada a

un districte de la ciutat, que, per tant, avancem en un concepte de seguretat de més proximitat a la gent. Això és un canvi polític. No és només el cost de cinc comissaries noves, sinó és l'avantatge de futur que tindrem la inversió en el futur que suposa entendre que els intents de les comissaries o els comissaries de les comissaries de mossos d'esquadra de cada districte, els agents que estan vinculats a cada districte de la ciutat, tindran i establiran una relació directa amb el territori, i això sabem, que cada vegada més, en qualsevol tipus de política pública, però també, i especialment, a les polítiques de seguretat o es compta amb complicitats des de més enllà de la pròpia Administració o l'eficiència dels recursos utilitzats no és la mateixa. Per tant, aquí tenim una inversió que sí que augmenta la despesa corrent, perquè vol dir més personal, però que, en canvi, l'hem d'entendre, encara que en els conceptes de l'any que ve, perquè això vindrà el 2005, actualment tenim el ple desplegament, però en el 2005 és quan es completarà el desplegament a Barcelona, estarà en despesa corrent, ho hem d'entendre com una inversió de futur en cohesió social, en benestar dels ciutadans i, també, en estalvi de despesa futura per a millora de la seguretat.

També dintre d'aquest any hi ha el reforçament mitjançant tres-cents agents dels cos de la policia de la Generalitat en l'operació Turisme i en el Fòrum 2004. També hi ha un increment de la presència a Tarragona.

Per tant, en conjunt, respecte a mossos, tenim un increment d'efectius del 12,8 per cent; de vehicles, del 12,8 per cent; dels metres quadrats destinats a instal·lacions de mossos d'esquadra, proper al 15 per cent. Per tant, el desplegament avança a bon ritme i algú podria pensar que això ha fet que la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil en quedés ressentida, en quedés desamparada. Hem sentit moltes vegades, en els últims anys, queixar-se als professionals, aquests que ara diuen que potser perdrien la il·lusió, doncs, els hem sentit moltes vegades queixar-se els últims anys que el desplegament de mossos els perjudicava, i algú podria dir amb el bon ritme que portem per a aquest any 2004, que tenim pressupostat, i pel que preveiem per al 2005, algú podria preveure que amb aquest bon ritme Emergència i Seguretat Civil quedarien desamparades i no és així. No només no és així, sinó que la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil té un increment del 37 per cent en el seu pressupost, 34,5 milions d'euros en termes absoluts. Un pressupost que augmenta en capítol 1: cent trenta-set nous efectius de bombers, seguim contractant bombers, tot i el desplegament de mossos d'esquadra. Un pressupost que augmenta especialment en el capítol 2; 50 per cent d'increment en el capítol 2. El capítol 2 és un capítol que en qualsevol institució presenta una certa estabilitat, i aquí, en canvi, ens trobem que ha d'haver-hi un increment del 50 per cent. I a què és degut, això? Doncs, a què és degut? Si vostès se'l miren i diuen quines són les partides grosses d'aquest capítol 2, veuran: manteniment d'equipaments, és a dir, manteniment d'actius immobiliaris. Què ha passat, que ara de cop i volta hem d'arreglar un munt de parcs de bombers? Manteniment d'equips de vehicles. Què ha passat que ens trobem un parc de vehicles molt antic i que cal fer un esforç per reparació importantíssim, un increment de capítol 2 de 50 per

cent? Vostès, que tenen més experiència que jo a analitzar pressupostos, sabran que no és un capítol que precisament es caracteritzi per la seva variació any rere any, i menys en aquests conceptes.

Igualment, tal com es va explicar en aquesta cambra quan es va presentar la campanya d'estiu, hi ha un fort increment de la inversió en equips de telecomunicacions. I tots sabem, i tots hem sentit, moltes vegades, voluntaris forestals, les agrupacions de defensa forestals, que pertanyen a una altra conselleria, ho sé, però que des d'aquesta també s'ha fet una inversió en equipaments per mirar la seva comunicació, tots hem sentit moltes vegades els déficits d'equips de comunicació que tenien, es va agafar, en aquesta cambra, el compromís que aquesta campanya es comencés amb capacitat de comunicació entre tots els agents que intervenen en l'extinció d'incendis forestals, i així serà. És una novetat i és un canvi important, i tant si és important, i si no ho preguntin a la gent que apaga focs els estius.

En Seguretat Civil, en Emergències, també hi ha un canvi, no només de les magnituds, que he dit ara mateix, sinó també de concepte. Hi ha un canvi de concepte amb una aposta cap a l'actuació preventiva, cap a la intervenció ràpida i per això hi ha un important increment, també, del parc mòbil de bombers en aquests pressupostos. Ja coneixen el cas dels egipcis, se n'ha parlat molt, també hi hagut d'haver una adquisició mitjançant renting de cent tres vehicles nous, etcètera.

Només contestar un parell de coses. Agraïm els suggeriments, respecte als parcs de bombers que se'ns suggereixen, llàstima que en el cas de Valls, doncs, no és així, aquells terrenys no són disponibles perquè la Comissió d'Urbanisme va modificar, sí, sí, la Comissió d'Urbanisme de la Generalitat va modificar el planejament de l'Ajuntament d'allà on preveia que hi havia d'haver –d'allà on preveia que hi havia d'haver– un parc de bombers, la Comissió d'Urbanisme, de l'anterior Govern, va treure-la del mapa; una.

Dues, afany recaptatori del Servei Català del Trànsit, vostès diuen: és que nosaltres teníem un pressupost de 38, el tinc aquí, de 38, no miri, li ho diré exacte, 38 milions 956, molt bé, quasi 39. Però i quan van a executar? Clar, és molt fàcil, comparar, dir, 38, és molt fàcil...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

És molt fàcil fer una previsió de cobrarem poquetes multes, molt popular, però és que resulta que en van cobrar 47.

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps...

El Sr. Amorós i March

Van cobrar 47 milions... Per tant, que enguany se'n pressupostin 48, un increment del 2,6 per cent, home, és una previsió justa i raonable. Clar que és molt més popular dir: només cobrarem 35 milions en multes...

El president

Senyor diputat, senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

... però és que en van cobrar 47..., en van cobrar 47.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

Sí...

El president

S'ha acabat el temps.

El Sr. Amorós i March

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, seré molt breu, simplement per anunciar el rebuig, per part del meu Grup, de les esmenes i bàsicament la coincidència amb la intervenció del diputat senyor Pérez, per tant no repetir els seus arguments. Simplement, dos o tres comentaris ràpids.

Un és que durant avui, el dia d'avui i sovint en el Parlament se'ns renya els grups que formem part de la majoria de Govern que critiquem, que dediquem la nostra intervenció a criticar la gestió de l'anterior Govern. També he de dir, segurament com a element de reflexió, que quan les intervencions del Govern de l'equip de Convergència i Unió són de justificació del que feia l'anterior Govern, lògicament això facilita que s'estableixi aquest debat. Tan legítim és que la majoria parlamentària de Govern recordi els condicionaments que ens hem trobat a l'hora de fer el pressupost, com que el Grup de Convergència i Unió reivindiqui el que va fer durant la seva etapa de Govern. Jo el que espero, i segurament amb això el temps és inapel·lable, segurament tots ens anirem resituant mica en mica per parlar més del futur i menys del passat.

Amb relació al tema del desplegament dels mossos d'esquadra, no repeteixo les prioritats, que ja s'han dit, simplement dues idees. Una, que recordo haver-ho comentat ja aquí, des del nostre punt de vista el problema real del desplegament no és el temps que ha passat des que es van iniciar el desplegament fins ara, que s'ha fet un esforç, tots plegats, per tirar-ho endavant, sinó, segurament, l'origen del problema està en el temps que es va deixar passar fins a començar el desplegament, als anys vuitanta i començaments del noranta, en què això no es va tirar endavant.

Amb relació a l'altre gran problema, que no està en els pressupostos, evidentment, perquè no afecta el Govern

de la Generalitat, que són les vacants dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, que continua sent un problema evident, des del nostre Grup parlamentari nosaltres ho continuarem exigint, confiem en les gestions que està fent la consellera, confiem que el nou delegat del Govern s'hi posi, ell ho coneix, a més a més, com a alcalde de Caldes; confiem que el nou ministre també busqui la solució. En tot cas, també des del que fa el punt de vista del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa, nosaltres, que hem votat la investidura del senyor Zapatero, no tenim cap pacte de govern amb el PSOE i, per tant, nosaltres ens sentim amb les mans lliures per reivindicar clarament, amb contundència, al Congrés i al Senat que arribin els cossos, els membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat que han de cobrir les vacants existents.

També compartim, perquè nosaltres pensem que és així, compartim la potenciació que es fa de la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil, i en aquest sentit un concepte subjectiu sobre l'ànim dels bombers. Els bombers que jo conec normalment han tingut un ànim bastant per terra quan t'explicaven els pocs efectius que tenien en els seus parcs i les mancances en què es trobaven a l'hora de ser, de fer la seva feina. Evidentment, això no es pot solucionar amb un primer pressupost, és una tasca de fons, jo confio que anirem cap aquí.

Amb relació al tema del trànsit, un tema que tampoc és una qüestió d'euros, jo tinc la sensació que segurament

en aquests moments, com mai, a Catalunya hi ha un nivell de debat i sensibilització sobre aquest tema en gran part degut al paper que ha jugat la consellera d'Interior i al paper que està jugant el Servei Català del Trànsit. Avui es parla de la qüestió, es parla de la sensibilització davant dels accidents, jo crec que en un clima que no havíem tingut mai fins ara.

I, finalment, una última qüestió, crec que és un fet positiu que, ja es va avançar en una resposta de la consellera Tura, en una resposta a una pregunta que va plantejar el Grup de Convergència i Unió per escrit, el fet que l'any 95 es suprimissin les subvencions que es donaven per al tema de coordinació de policies locals, penso que va ser un greu error, s'ha apuntat ara una via de suport, com a mínim tècnic i econòmic, per a les policies locals, que em sembla que és positiu. I una mica per tot això, ràpidament, evidentment, el meu Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Se suspèn la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a un quart d'onze de la nit i dos minuts.